

*За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля Народом! Воля Людині!*

ВИЗВОЛЬНИЙ

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 8. (35).

Серпень, 1950.

Рік III.

З М І С Т :

1.....	31 СЕРПНЯ
2.Петро Гетьманець.....	КИЇВУ
3.К.К. ОН.....	ОБЯТО БОРОТЬБИ
4.З.Я.....	ХТО БОРОНИТИМ ВЕРОВУ
5.З.Одич.....	ДЕМОКРАТІЯ АБО АНСТРАД
6.Я.Карбович.....	ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ І ЇЇ ПОВ'ЯЗАНІСТЬ З НАШОЮ ПРОГРАМОЮ - ЗМІСТОМ УССА
7.В.В.....	ШЛЯХОМ ГАНЬВИ І ЗРАДИ
8.З.А.....	ПРОБЛЕМИ СТРАТАГІЇ РЕВОЛЮЦІЇ
9.А.К.....	ПРАВДА ПРО НАШЕ МИНУЛЕ
10.М.М.....	УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ І ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА
11.Г.Г.....	ДЛЯ НАШЕ МІСЦЕ?
12.Інж.Д.Лиздів.....	НОРМУВАННЯ ПРАЦІ І ВИЗНАК РОБІТНИКА
13.В.О.....	ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЖАВНОСТІ
14.П.Карай.....	ГАНЬБЕНА БРЕЖНЕВ
15.Г.Милей.....	ВАСИЛКО
16.З.Криж.звітів.....	ХРОНІКА ПОДІЇ
17.В.Орловський.....	ПОЛІТИЧНИЙ ТРОСТ І ЙОГО ЦІЛІ
18.Р.В.....	НОВА ПРОВОКАЦІЯ РОСТІ
19.І.В.....	ЗМОВА І ДИВЕРСІЇ
20.Проф.Л.Ланковський.....	КОСАКІ ЯК ПИТАННЯ
21.Л.Мелідій.....	БІЛІШЕ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
22.....	З ПРИВОДУ ОДНОЇ СТАТТІ
23.І.С.Онич.....	ВАКСИЕН "ЗІДКОУНТИ"
24.....	ОКСИ І УОМ
25.....	ПОЖЕРТВ

ВИКАЗ

ДЛЯ ВІДПІСІ В УПА зложили:

З нагоди вінчання П-ва М и к и т и ц ь к и х гості зложили: З.Шульген - 3 ш., Ф.Кубас - 10 ш., Косопський - 12 ш., О.Панас - 10 ш., А.Крутаскевич - 2 ш. 6 п., І.Шибінький - 10 ш., В.Жевчук - 3 ш. 6 п., І.Дуель/анг/ - 2 ш., І.Ленчук - 2 ш., П.Вавлюк - 1 ш. 6 п., Н.Чопар - 10 ш., В.Кузень - 5 ш., Завада/поляк/ - 1 ф., А.Малько - 1 ш., О.Іваницький - 1 ш., В.Ковач/поляк/ - 3 ш., М.Василик - 5 ш., А.Шульган - 1 ш. 6 п., С.Саків - 4 ш., І.Савчук - 10 ш., І.Андрусишин - 2 ш.

З нагоди вінчання П-ва М и к и т и ц ь к и х гості зложили 2 ф.

З нагоди вінчання П-ва Ф и д и н і в гості зложили 3 ф. 3 ш. 6 п.

На весіллі П-ва А.Ф. і А.Ф. в м. КІЧЕСТИНОТЕР гості зложили 4 ф. 11 ш. 3 1/2 п.

По 5 ш. зложили: д. С.Хвалибога, Дуфанець, Г.Сова, Тукманевич В., Плявк, Дякун, Лапунька, Крамар, І. Ке-

ПОЖЕРТВ

чмен, Басареб, І.Барилка, Визимичи, Зовуд, Черштейва, Битльомані, Брук.

По 2 ш. 6 п. зложили: д. Ликенка, Роменів, Благий, П.Грем'як, Іван, Бунда.

По 2 ш. зложили: д. Гукул, Майчук, Благий, Дуб, Іванчиків, Г.Поринь, Гайдишук, Воробець, Макарьський,

Курчаневич - 10 ш., Трубаць - 4 ш. 6 п., Невроцький - 3 ш., Троханяк - 1 ш. і Гума 1 ш.

НА "ВИЗВОЛЬНІЙ РОДІ" зложили:

З нагоди вінчання П-ва Я к у б о в и ч і в за ініціативою д.Боднарчука гості зложили 4 ф. 11 ш.

Д.Хмара в друзях 3 ф. 3 ш. д.Хмара - 1 ф., д.Кара - 10 ш.

По 5 ш. зложили: д. І.Петровський, П.Лущив, І.Хомичев, П.Куцик, В.Зеліань, В.Левків, І.Долина, М.Гуманюк, С.Стаєв, І.Кушнір.

По 4 ш. зложили: д. М.Шибка, Г.Міхалько, Ф.Гасират, Р.Івенило, О.Ко-

Визвольний

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

ШЛЯХ

Ч. 8/35.

СЕРПЕНЬ 1950 р.

Рік. III.

31 серпня

31 серпня 1919 р. над столицею України замайав український прапор. Вперта дія української зброї увінчалася успіхом.

Об'єднані українські армії усіх земель України, проняті щирою ідеєю української суверенності сумлінно і жертвенно сповнили своє завдання. Похід на Київ-Одесу був спільним великим подвигом синів Соборної України, а здобуття Києва - його увінчанням. Боротьба ця була найвищим осамом стійкості, жертвенності і завзяття. Справді **найсприятливіший** момент, що міг був дати перемогу, втрачено в наслідок великих помилок тодішнього політичного проводу, але подвиг 31 серпня 1919 р. - День Перемоги української зброї залишиться для нас славною спадщиною, що каже нам вірити в силу української зброї, яка в сьогоднішній момент в мужніх руках революціонерів ОУН і бійців УПА, під політичним керівництвом УГВР справляє помилки минулого, і, віримо, що вже не далекий той час, коли звільнений з большевицької неволі Золотоверхий Київ вітатиме в себе славні когорти Української Повстанської Армії - відроджене українське військо, які в останньому бою здобудуть **ПЕРЕМОГУ!**

Київ

Пам'ятник Богдану Хмельницькому в Києві.

Стоїш, як пам'ятник сторіч
в степах стоїш, неначе митар,
а над тобою темна ніч,
а над тобою згубний вітер!

Дарма! Та вітрина зажерь
тебе на порох не розтерла,
ти й досі величчю не вмер,
як і Вона іще не вмерла!

Стоїш задивлений у даль
і бронзним погрозом Богдана
гамуєш орд азієських шал,
лякаєш фауста й султана.

Степів розлогий буйний шум
княжим хрестом благословляєш,
і світлу тайність своїх дум
лише Дніпрові довіряєш.

Тепер, в загравах цих пожеж,
у безпощаді буревіїв,
в гарячій пристрасі ти ждеш
від нас торжественних обіймів.

І вір, ми прийдем! Знову ти
омолодієш нашим духом
і буднів зоряні світи
тебе покійно будуть слухати!

Петро Гетьманець

Свято боротьби

Воля Народам!

Воля людині!

Смерть тиранії!

НАКАЗ

НА ДЕНЬ 31 СЕРПНЯ УСІМ ОРГАНІЗАЦІЙНИМ КЛІТИНАМ ОУН, ТА ВСІМ ЗІСЬКОВИМ
ЧАСТИНАМ УПА.

Свято Перемоги

Дня 31 серпня 1919 р. злучені сили українських армій, Придніпрянської і Галицької завершили переможно свій визвольний похід на Золотоверхий Київ і здобули столицю України, проганяючи спільними силами большевицьких наїзників. Цей чин став одною з найкращих світлих сторінок історії визвольних змагань українського народу.

По упадку наших визвольних змагань, в довгих роках неволі український нарід згадував цей день, як свято свого соборного, збройного чину, свято зброї і перемоги.

Серед довгих чорних днів і десятиків років неволі, серед важких споми-нів невдачі наших визвольних змагань й упадку відновленої Української Держави - світила нам ясною зорею пам'ять тих великих, радісних днів, коли ми були переможцями, коли українські армії самі наступали на ворога й проганяли наїзників з української землі.

Нові українські покоління виховувалися в душі героїчної традиції своїх кращих батьків і готовилися продовжувати та докінчити своє боротьбою велике діло визволення народу.

Свято Боротьби

Другий Великий Збір ОУН рішив установити день 31 серпня організацій-ним святом під назвою - Свято Боротьби.

В день 31 серпня наша організація доконує перегляду цілого року своєї боротьби та розпочинає новий наступний стан боротьби на слідуючий рік.

Свято боротьби, перегляд революційних досягів і зобов'язання до нових, дальших здобутків, до дальшої незламної визвольної боротьби - це наше найкраще свято, це найкраще практичне вшанування пам'яті чину 31 серпня. Нове українське покоління, яке виросло на традиції визвольних змагань своїх батьків, шанує ті великі традиції - не сентиментальними співами й мріями - споминами, але реальним чином боротьби.

Ми ж діти боротьби, в боротьбі виросли і в боротьбі за Українську Державу присягнули вмерти, або перемогти.

Згадуючи сьогодні великий день зброї і слави наших батьків - стоїмо самі в кривих рядах зі своєю зброєю в руках, в рядах Української Повстанської Армії, яка держить гідно переданий нам прапор боротьби за визволення й незалежність України.

Великий Рік

Друзі, Українські Повстанці! Горці Української Національної Революції. Сьогодні в день перегляду минулого року нашої боротьби, глядімо сміло й гордо на пройдений в цьому році шлях.

Він був твердий і важкий, кривавий - але чесний, геройський і великий. Ми завжди боролися завзято й витривало, але ще жодного року не ставили ми звіту у свято боротьби з таким великим почуттям сповненого обов'язку, як цього року. Бо минулий рік був справді роком нашої найбільшої і найважчої боротьби. Це був - друзі Великий Рік. І таким перейде він до історії української. Проти нас стояли в цьому році мільйонові армії й велечезний державний апарат одної з найбільших імперіалістичних потуг світу, перед якою дрожать десятки держав. Проти нас провадила ця велика імперіалістична потвора цілий рік безперервну офензиву всіма засобами мілітарної переваги, брехні й підступу. Зовнішня ситуація також нам не сприяла. Здавалося, не раз, що ми самітні й одинокі в світі держимо ще своїм героїчним зусиллям прапор свободи перед шаленою навалю рабства, безправ'я і брехні.

Але ми не улягли, не зрадили, не захитались. Ми видержали всі удари, уся ту цілорічну скажену офензиву червоних, невольних сил тиранії і сьогодні на цій історичній відправі стоїмо з чистим серцем і гордим чолом не як переможені, покорені невольники, але як вільні, незломні, до смерті вірні Горці Свободи.

На зустріч майбутньому

З тою славою ступаємо сьогодні, друзі, на зустріч майбутньому, на зустріч новому рокові нашої боротьби. Не знаємо ще сьогодні, ким він буде для нас. Не знаємо чи він принесе вже нам вінець перемоги, а нашому народові визволення з кайданів і довго спрагнену волю.

Але знаємо, що для нас нема і не може бути іншого шляху, як цей єдиний великий шлях, який ми вибрали.

Знаємо і присягаємо, що шляхом зневіри, неволі і рабства - ми не підемо ніколи! Ба нами друзі великий рік боротьби! Перед нами - обов'язок і слава нової, дальшої боротьби! Поки в наших руках зброя - поти ми не переможемо жодного!

Вперед, друзі! На зустріч майбутньому! Правда мусить перемогти тьму неправди й неволі!

Слава незломним Борцям-Героям!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

Хай живуть вільні самостійні держави всіх поневолених народів!

Хай живе спільний визвольний фронт поневолених народів!

Хай живе воля і рівність, братерство і соціальна справедливість всіх народів і всіх людей!

Постій, серпень 1945 р.

КРАСНИЙ ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Хто боронитиме Європу?

Ціллю агресії в Кореї є ув'язати західні велико-держави, а зокрема США, в затишну боротьбу з азійськими народами. Тим чином США і інші західні держави мають зв'язати свої сили в Азії, щоб вможливити Сталінові атаку в іншому місці. Це в стратегічному пляні. - А в політичному: протиставити Європі і Америці Азію під гаслами: "Азія для Азіятів! Проганай білих грабіжників з чужої їм, азій-

ської землі!" Для цієї мети Росія вживає гасел націоналізму, тобто усуверенення азійських народів, поборюючи лицемірно колоніальну політику західних держав. Окрім цього - поборюючи демагогічно відсталий соціальний лад в колоніальних країнах і деяких вільних в Азії, проголошує себе теж соціальною визволителькою. Росія є в ідейній атаці, а не тільки мілітарній. Це не припадок, що негайно піс-

ля здобуття столиці Північної Кореї, комуністи почали ділити землю поміж селянами, зовсім не проповідуючи, хвилюю - колективізації. Зони застосовують таку саму облудну тактику, так як це робили в 1917р. на територіях колишньої царської тюрми народів - так тепер в Азії. І з успіхом... Оборона формози з боку альянтів, чи пак ООН - означає саме уявлення себе в війну не безпосередньо з властивим спричинником війни - Росією але з Китаєм. Проти заходу стануть азійські маси, з яких кількість, при відсутності атракційної - з боку заходу - ідеї, неможливо дати собі ради. Довголітня помилкова політика заходу в Азії хоростоко мститися. Які ідеї виставили альянти в Кореї? Поворот до 38 ступня.... Це найвніше і смішне. В боротьбі, де стоїть доля світу, говорити про статус кво анте? Росія голосить: соборність і самостійність Кореї. Це неважно, що це брехня, але це гасло боротьби. А що на це захід? Як може він своєю поставою здобути собі прихильність північних корейців, коли він заявляє, що йому не-цікавий стан в Північній Кореї? Довіря до альянтів бути не може, бо ж вони роблять ті самі помилки, що Гітлер. В другій світовій війні проголосили гасла свободи для всіх, а вислід: звільнені зпід японської окупації території віддали Росії, зпід одної окупації під другу... Чи не так само зробили з Польщею, Чехією, Словаччиною, Сербією і т.п.? Якже можуть народи довіряти альянтам, коли вони торгували їхньою шкурою зі Сталіном? Нам завжди пригадуються слова Лойд Джорджа: "торгувати можна із канібалами", і ціною - додамо - трупів мільйонів людей. В Кореї найкраще видно шкідливу політику альянтів по відношенні до поневолених народів. Чи не іронія долі? Формально війну проти Північної Кореї веде ціла ООН. США-безпосередньо заангажовані, а Росія формально створила собі ситуацію непричасності до конфлікту, можучи кожночно вицофатися, як їй буде треба, без більших формальних комплікацій. Сьогодні США в стані війни з Північною Кореєю. Завтра -може-а Мао, а ще вчора п. Ечісон клявся, що Мао це новий Тіто. Росія втягнула в гру безпосередньо престиж США. Мек Артур, всім знаний як головнo-командуючий. А чи Маліновський є за спиною головнo-командуючого корейця, ніхто наявно не видить. Східність російської постановки наявна. Її знають поневолені народи прекрасно, але західний світ, зокрема США в своїй поставі і вірі в до-тр так самовпевнені і прозрумілі, що навіть не пробують чогось навчитися з досвіду поневолених народів. Ми

нераз звертали увагу на роль партизанських формацій. Ангелювали за створення другого фронту в нутрі СРСР в цілій ширині. Бо його в вужчому засягу творять підпільні рухи безпереривно, без жодної допомоги заходу. Ми звертали увагу, що Росія синхронізуватиме і координуватиме міжнаціональну війну з громадською війною, - що вона відкриє другий фронт в запіллі. І коли сьогодні відступають американські частини в Кореї - то в першій мірі тому, що їм відкрито другий фронт - на тилах. Большевицькі партизани /біля 80 тис./ внеможливають плянову акцію несподіваними наскоками і т.п. Але все не-деремно. США і інші західні велико-держави вдиглені в атомову бомбу, таксамо, як Гітлер в свої бомбовози-нехтують на-дальше ролі повстанчих рухів, які пропорційно до розвитку воєнної техніки збільшають своє значення, а не применшують... Корея показує правильність наших прогноз і помилковість політики заходу вчас II. світової війни і після неї.

БРАК ДОВІРЯ ДО ЗАХОДУ

Сталін показує ясно, за що він йде. І п'яті колони всього світу показують наявно, за що вони стоять. А що протиставляє цьому США? Поділ світу на американську і російську сферу дії... Який глум над політикою Рузвельта - пустити Росію до Берліна? Чого сподівався Рузвельт? Це була самовбивча річ. Хто виграв останню війну? Який глум над взагалі воявати, щоб на місці меншого тирана поставити найбільшого тирана всіх часів? Найбільш затрівожуюче є, що США, Велика Британія роблять помилки по відношенні до Росії завдають самі собі самовбивчі удари. Мільйони людей падають за ці промахи. І коли ми, що десятки років бореюся проти большевизму і маємо досвід в боротьбі з ім'я загального, всесвітнього добра ставимо наші проекти і плани, вони постійно є заходом ігноровані, з мотивів всезнайства заходу, зарозумілості, ігноранції. Хоч промахи західних державних мужів всі наявні, хоч всім ясно, що за ці поступки народи заплащать гекатомбами жертв, - то все ж дальше західні державні мужі, що не мають найменшої уяви про проблеми сходу, проповідують свої рецепти самогубства народів. І не помагає бити на сполох. Невже Європа мусить впасти жертвою большевицьких канібалів, щоб отямилася її керівники і не зели народи в пропасть...?

ГОРД ВАНСТАРТ ПОМИЛЯЄТЬСЯ

Черчіль на-дальше повторює свою стару тезу, що атомові бомба впаде

світ перед більшовизмом. Він сподівається, що ще так три роки вона "рятуватиме". Лорд Вансітарт і Поле Рейно - уповарки на неї, заявляють, що найдоцільніше було б збомбардувати Москву, Ленінград, Магнітогорськ, К и ї в , О д е с у , Дніпрелістан, і т.п., тоді буде належна "пресія".. Ці три державні мужі заходу вистачають, на доказ, як не розуміє захід проблем сходу і сучасної епохи. Росія маршує з ідеєю, хай і руїною, та атомовою бомбою, а захід-ідеї хоче протиставити лише бомбу. Чи не думав лорд Вансітарт, що українці скажуть на цей його проєкт-бомбардувати їхню столицю, столицю народу, який 30 років бореться проти більшовизму і завдяки боротьбі якого і інших народів АБН могла Велика Британія бути безпечною досі перед більшовизмом?

Чи це не є та сама політика Гітлера, який бомбовозами ліквідував український, білоруський і т.п. повстанний антинацистський і антибільшовицький рух?

Народи за залізною заслоною очікують від заходу: справедливої ідеї, красивого, благородного образу майбутнього, візії нового світу свободи і справедливості, задля якого варте не лише жити, але й вмирати, а не зруйнованих атомовою бомбою їхніх столиць, яких ще до речі не вдалося ані Сталінові ані Гітлерові покласти в руїни. Коли лорд Вансітарт і Мр. Черчилль прагнуть правильно розв'язати проблему сходу, вони мусять це робити не інакше, як, йдучи на зустріч тим ідеям, які видвигают підпольні рухи за залізною куртиною. У протинному разі-немає мови про перемогу над більшовизмом. Хай захід спитає себе, за що має вогвати білорус, туркестанець, грузин, азербайджанець, українець? За змину кайдів, як це було в періоді гітлерівському? Нам скажуть, але аліанти - це не нацисти. Слушно, але-хто віддав Польщу більшовикам, Манджурію, Китай, Корею і т.п? Чому азійські народи дистансуються від заходу, а втікають в "нейтралітет" або-як збаламучені китайці пішли за Мао? Німеччина -переможена, але Польща належала до переможців? Чанг-Кай-Шек теж? Не націоналізм азійських народів винувати, що немає об'єднаного фронту азійських народів проти більшовизму, але винувати захід, що не йшов назустріч прагненням народів до самостійності. Пригадаймо лише війну в Індонезії і голандські "пацифікаційні" експедиції... Або чому захід допустив до поділу Німеччини і можливої ліцитації з більшовиками? - Чому захід не поміг в 1918 р. національно-визвольним війнам України, Туркестану, Кавказу, Білорусі, козаків, татарів і не спинив тим більше-

вицької агресії на-постійно? Хай був би більшовизм обмежився на російську етнографічну територію, а був би там в своєму власному сосі зачедів до речі. Доки захід не виправить своїх похибок, по відношенні до поневолених народів, немає мови про успішну боротьбу проти більшовизму. -

Проти більшовизму треба йти - окрім з бомбою - ще більше з ідеєю! Ми не думаємо, щоб цієї ідеєю був: 38 ступінь географічної ширини.....

Більшовизм штурмує світ, весь глоб, а типічним для ідеології заходу є цей злочасний 38 ступінь. Цей ступінь є змістом і "Голосу Америки", і ВЕС і "Вільної Європи". Цей ступінь, це теж символ для політики США, яка має в пляні "визволити" лише сателітні жержави, а давно-поневолені народи-хай мовляв- далше ще будуть в ярмі. Мр.Коллер - шеф "Голосу Америки" заявив виразно, що в інтересі США не лежить визволення України і інших народів.більше-того, така мета була б шкідлива американській політиці. Як нас повідомляють, цю заяву Коллера в безчисленній кількості з відповідною інтепританцією-поширювали більшовики в Україні....

Проти обіймаючої весь світ ідеї комуністичної революції-ставити Америка дрібненьку заяву мр. Коллера про сфери впливів і незаінтересованія в тому, що на 1/6 земної кулі мало б далше бути рабство ?!!!

І ради чого це все? В надії, що може Сталін "помудріє" і згодиться на статус кво... Треба питати на весь голос: є антибільшовицька світова круціята?! В Лондоні заклалася- здавалося-надійна організація "Нові хрестоносці", але надійною була лише назва. "Нові хрестоносці" мали метою охоплювати лише країни, які визнавав за суверенні... давно погребаний Версаль. Невже це має бути серйозна боротьба з царством Сатани, що готовить загладу для всього людства? Невже в цій боротьбі не на життя, а на смерть мають грати ще якісь давно забуті тректати, мертві свистки паперу?

ДЕ З АРМІЯ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ?

Більшовизм наступає на всіх фронтах. Хто є всилі здержати його в Європі в сучасному стані? Де є ці залізі, одухотворені великою, справедливою ідеєю дивізії, армії Європи? Ч такий час, коли не можна тратити хвилини, - в Бельгії соціалісти почали революцію проти короля, в Великій Британії страйки, в Франції комуністична партія саботує допомогу Маршала і спроваджену зброю нищити... Італії-не інакше. Ч Німеччині йде опір за те, чи треба поліцію збільши-

ти, чи ні, вчас, коли панцерні дивізії завтра можуть заляти Німеччину. Німеччина обеззброєна, безборонна. Завтра може бути включена в советську армію і німецькі дивізії маршуватимуть на Париж. Еспанію до нині бойкотують, а СССР-де є 15 міль. кастержан-ні. Тітові допомагають, а в Еспанії хочуть бачити якийсь "людовий" фронт, тобто більшовизм ще на Гібральтері. Нас зовсім не цікавить устрій Еспанії, бо вона не загрожує світові, але Росія-так! Найсильнішу армію в Європі-поза Еспанією має нині Чехословаччина. Але вона думає про ... нейтралітет. В ситуації де йде про те, чи наша цивілізація буде врятована, чи в усьому світі запанує рабство, є другорядним питання, чи буде існувати німецька армія, чи ні. Це є лише одне зведено в великій світовій антибільшовицькій круціяті. Не буде її під егідою заходу, то буде вона наємною в рамках советської армії невольників. Бо немає сумніву, що зайнявши західну Німеччину, звернуть німців і дадуть їм призначення - обороняти "Європу" перед англоамериканським десантом. Чи не краще отже мати цю армію в рядах європейської для оборони і офенсиви проти більшовизму?

Але треба це виразно підкреслити - німецька армія не врятує нічого, коли взяти до уваги потенції комуніст. Китай і п'ять колонії в усьому світі. Тому є основна помилка вважати ключовою для справи перемоги відбудову німецької армії. Це потрібне, як одне кільце в цілому ланцюгу оборони. Подібно Еспанія. Ми відкидаємо устрій Франка для наших народів, як шкідливий, але не вмишаємося до еспан. справ. З погляду універсального інтересу вважаємо, що краще для всього світу, коли в Мадриді сидить Франко, а не Пасіонарія. Якщо б було інакше, вже давно Франція була б комуністична, рівнож і Британія мала б на невральцічному місці імперії, в Гібральтері-стелінського гавляйте-ра. Сьогодні треба розцінювати всі явища з погляду боротьби з найбільшим ворогом людства, а не ставити партійні упередження перед національним інтересом. Немає сумніву, що в інтересі Англії було весь час мати Франка, а не Пасіонарію, чи Негріна в сусідстві Гібральтару... Отже і Франка треба влучити в антибільшовицьку круціяту... Але властивий ключ ані не в Німеччині ані не в Еспанії...

ХТО МАЄ КЛЮЧ ПЕРЕМОГИ ?

Навіть, якщо більшовики ще рік ждатимуть, то всетаки зах. Європа готовою не буде, бо суть не лише в мілітарній підготовці, але і політичній.

Не подіється наїсильніша партія Франції - Тореза і її прихильники? Де партія Толліяті? Допомога Маршала давана Франції може бути викиненим в болото грошем. Більше того, одного дня може стати здобиччю Росії. Котти одного зістріленого в Кореї літека, видані на пропагандну підтримку - в нашому змісті підпольних рухів, можуть мати стократно більше значення для перемоги над Росією, як вся корейська і найбільш переможна-з сторо-ни американської кампанії.

Ключ перемоги лежить - не зашко-дить це сотні раз повторити - у відкритті і скріпленні всестороннього другого фронту внутрі СССР. Коли захід в це не вірить, може піти на пробну акцію, а побачити негайно успіх. Чи не є курйозне, що в Південній Кореї десятки тисяч партизан бють американців, а хто, які повстанці допомагають американцям в Північній Кореї, коли американці несуть волю їй? Чи не пригадуються часи Гітлера; коли американці мусять вбачати ворогів в населенні і видавати суворі зарядження, які їх компромітують, як майбутніх визволителів Кореї? Більшовики так влявірували молодого американську політику, що насправді з найкращими інтенціями свободолюбні американці виходять в очах великої частини населення як їхні вороги! З день бачимо корейського селянина при праці на полі, а ввечері він "партизанить" проти американців. Чи неподібно картина до гітлерівських часів, а основною різницею, що мета американ. політики зовсім не така, як Гітлера, але всетаки факти ці створюють подібний образ. Властиві - вороги корейського народу - Росія-виходить "визволи телем". Така майстерна облудна тактика більшовиків і наївна політика американців.

ОСТАННІЙ АПЕЛЬ ОСМАНА БАТУРА

На два фронти проти російських і китайських більшовиків командир східно-туркестанської армії Осман Батур проголосив боротьбу, хоч більшовики хитро хотіли вибити ґрунт зпід ніг повстанцям, включаючи схід. Туркестан /Сінкіанг/ в підбиту раніше Росією частину Туркестану, здійснюючи тим чином "особорність". Так як до своєчасного чинного апелю командира УПА, ген. Т. Чупринки ніхто на заході не нав'язав, подібного сталося і тепер. Осман Батур волею так само забутий, як ген. Т. Чупринка, чи ген. Вітушка, білоруський командир.

НОВИЙ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ РЕЗИСТАНС ?

Невже і ця ще вільна частина Європи мала б часті під кобін Москви

і-як згідно заподанням німецької преси- пише лорд Зансітарт- німці мали б вести "партизанську" боротьбу, заки Америка була б готова. Коли б так мало статися, тоді це не обмежилося б на Німеччину, але й Бельгію, Голандію і т.п. - Але ці сподівання ризиковні, бо німці не придатні до партизанки і взагалі підпільної боротьби. Невже політичний еміграції за сьогоднішньої залізної заслони прийдеться організувати західно-європейський повстанчий рух проти більшовизму? Невже через гегенку мала б йти західна Європа до свого відродження? Невже щойно таким чином, коли в іншій формі захід не прегне цього, ми мали б передати наш досвід західним народам?!

Остання пора, поки не пізно, отямитися західним державним мужам!

ГОЛОВНА АТАКА, А НЕ РОЗДРІБНЕННЯ, - І ДРУГІЙ ФРОНТ

Большевики хочуть зв'язати альянтів своїми мільйонними масами / один Китай має 1/2 мільярда людей/ на побічних фронтах, відсуваючи можливість атаки на російську етнографічну територію якнайдалше. Суттєвим в західній стратегії мусить бути концентрація удару не на білду Корею, а на етнограф. Росію, на джерело, первопрічину лиха. Атомові бомби повинні впасти на Москву, Ленінград, Магнітогорськ, і т.п., але ніколи на Київ, Тифліс, Ташкент...

Головні удари мусять бути стало звернені проти російських етнографічних територій, де є тривале запілля. Гітлер був аж на Кавказі і програв. Ненарушеними і взагалі не знищеними війною були російські етнографічні землі, які нині творять джерело воєнної підготовки. Отже захід мусить відповісти не периферійною війною, в яку хоче вмотати його СССР, але суттєвим атаком на Кремль.

Захід повинен створити Пірль Гарбур, а не бавитися в дипломатію з канібалами Кремля. Несподівана атака російської етнографічної території, головних її центрів, на чолі з Крем-

лем, зосередження всієї стратегії війни навколо російської етнографічної території, - при одночасному відкритті другого фронту поневолених народів, його скріплення всіми можливими заходами-приневолять більшовизм зміняти свої плани, дезорганізуватиме його фронти, ліквідуватиме деякі, відкриватиме нові щілини, через які можна буде наносити нові удари і т.п. - Водночас організовані поза територією СССР армії поневолених народів, на основі визнання цілей їхньої боротьби заходом, одержавши можливість ходу на свою етнографічну територію, скріплять внутр. фронт в СССР - і це доведеться до розпаду його. Коли з Пакистану і Афганістану продіставлять муть, за поміччю альянтів туркестанські частини в Туркестан, з інших в Кавказ, ще інших в Україну, чи Білорусь або Польщу, чи Болгарію - свої люди з своїми ідеями, а не лише з нерозумілою мовою, звичайми невідомими, як досі, почне безсумнівно трісати СССР. Повстання вибухатимуть за повстаннями, воєнки кидатимуть зброю, згромаджувати їх проти більшовицьких тиранів і воєватимуть за своє національне і соціальне визволення. Заходові треба буде розправлятися зокрема з остєю більшовизму на рос. етнограф. території і війну можна буде злокалізувати та оминати її страхіть для всього людства. За це врятоване людство допоможе нашим народам, визволенням від більшовизму відбудувати наші поруйновані країни, що винесуть найбільший тягар боротьби.

Коли наші ідеї захід відкине, царство сатани на деякий час огорне два континенти, якщо не весь світ і жертви при остаточному визволенні будуть стократно більші, заки нещасне людство дійде під більшовицьким кутом до переконання, що наша прада є спасенна, як єдина правда. - Б О Д Р У - Г О І Н Е М А Є !

З.К.

Демократія аж до абсурду

У зв'язку з приїздом советського письменника Іллі Еренбурга на "мирове віче", що відбулося 23 липня ц.р. в Лондоні, британський міністер здоров'я Беван заявив: "На мою думку, мирове віче треба було б скликати не в Лондоні, а в Москві, на червоній площі. Тоді ця площа стала б ще більше червоною від потоків розлятої невинної крові". Цей вислів для нас не є

ні сенсацією ні реваляційним відкриттям. Проте, що в СССР вбивають невинних людей, що там летить людська кров, знають мабуть всі. Відомо ж, що коли вовк увірветься до хліва, перш чим наїстися, задавить всі вівці. Було б безглуздя надіятися, щоб безвинне ягнятко мало силу переконати вовка про свою невинність. Не менш безглуздя було б тепер обдурювати себе

і світ, що кремлівські човки можуть в мирі та любові жити. Однак Великобританія чому: у тих човках не може бути... пригтованих до скоку хижаків і в момент коли комуністичні наїзники в Кореї вбивають британських літунів та моряків, дозволяється тим хижакам робити пацифістичне гуляйполе в центрі Лондону на Трафальгар Сквер. В своїй заяві мін.Беван виразно натякнув, що не може бути і мови щоб таке "мирове" віче відбулося в Москві на червоній площі з участю західних представників. Отже, стає дивно, що за мета для британської демократії, давати можливість комуністичним агентам паляжити тих, які вже проливають свою кров в Кореї в боротьбі з комуністичною навалюю. 28 липня ц.р. БЕС-і переконувало своїх слухачів, що дарчи в так критичний момент комуністем виговоритися" в "ондоні, Великобританія тим самим засвідчила про свою моральну силу. Не будемо заперечувати цієї сили, однак ряд моментів вказує якраз на те, що через саботажі і підривну протидержавну агітацію, комуністи якраз хочуть знівечити Великобританію господарчо, мілітарно і морально. Ясно, що демократична толеранція для червоних "героїв", які ніколи не толерували і не думають толерувати своїх противників, творить дуже пригожий ґрунт для шпигунської діяльності, саботажів, підбурювання проти заходу, як "підпалювачів" війни, до викликування агресивних страйків в британській промисловості, в портах і т.д. Здається, що все це британці прекрасно знають, зокрема державні чинники, однак, нажалі досі не видно відповідної протидії. Толерували в теперішній момент ворогів типу комуністів, керованих Москвою, точніше - агентів Кремля, це значить добровільно всувають голову під гільотину; давати в теперішній момент всі демократичні права тим, які нічого спільного з демократією не мали, це то само, що - збещешувати і надухивати перед минулим і майбутнім демократію, як символ свободи людства і людини.

Однак, здається, що не тут сама суть лиха, яке має свій вияв в чому іншому. Прибуваючи 23 липня до Лондону, Ілля Зренбург вже в дорозі знав, що на нього чекають товариші по ідеології, його британські приятелі. Приятелі ці, це інше як п'ятиколонники, які, подібно як і їх товариші-побратими з інших країн, широкі прагнуть тільки одного: розгрому західного християнського світу і повної перемоги комунізму. Вони обрали собі за божисе Сталіна і майбутність світу бачать тільки в червоних барвах комунізму, недобачучи в них потоків крові та глобальних нещастя

цього людства. Приятелі ці, до роботи призошли собі доктину, майбутнього комуністичного ладу: знають що капіталістів треба знищити, щоб встановити владу робітників /своєго бюрократія для них, це - буржуазна вигадка/, знають, що кожній нації належить "оприділеніє владі" та що робітники всіх націй і рас мають об'єднатися в боротьбі з буржуазним світом. Розуміючи сучасну добу, Кремль майстерно стосує тактику і аргументацію в цілому світі, в різних його частинах згідно з настроями народів даних країн. Для вірних націй, зокрема ж для західної Європи і Америки дає рецепти на соціальні і економічні "благодійства", в колоніальних країнах розпалює до білого національний шовінізм та ненависть до білої людини. Де треба, не жаліє ні золота ні зброї для тих народів, які дистантують під його "опіку". Підлогу дає анонімно немов добродушний, багатий кривак для свого бідного учня, який бере перті лекції комуністичної доктрини. Інакше робить захід, зокрема США, що ще далеко перед рішенням дати поміч, рекламує свою добродійність, оперуючи мільйонами та мільярдами доларів. Але суть не в рекламі а в наслідках. Доказом цього є Корея, де досі Москва ні словом не згадала про цю колосальну, вкладану нею поміч, для північних корейців. Нитки Москви немов павутинна сіть, розтягається в найдаальші закутки земної кулі, тоді коли Вашингтон ледви в'яже нитки в країнах, які ще не під пануванням Москви. Павутинна московського павука, сягає перш за все, там де є ґрунт пригожий на викликування хочби найменшого соціального чи національного невдоволення: до сіамських й малайських нетерпимців білої раси, до французьких звеличників марксистського дурмеу, до негретанських робітників плянтації кави, до збубілого італійського селянства, а навіть до збаламучених й наївних британських і американських соціально невдоволених клас. Натомість Вашингтон, як колись за добрих часів, закріплюється тільки в кабінетах державних мужів некомуністичної частини світу. В своїй ідеологічному наступі, Москва намагається ухопити своєю пропагандою всі ділянки життя людських спільнот: класовий економічний, національний, расовий і політичний сектори. Москву менше цікавить якась держава чи перід зовнішньо, її перш за все цікавить внутрішні народів і держав, протиріччя і запальні вогники цього нутра. Західний світ, в протипагу виставляє не надто зрозумілі принципи демократичного ладу. Він не цікавиться внутрішніми течіями за залізною заслоною, не

цікавиться проблемою визволення поневолених Москвою націй, натомість свою увагу зосереджує тільки на державі, що покищо опинилися по той бік греблі. Таким чином, будучи вірним вільсонівським пунктом про свободу народів, своїми потягненнями західний світ добровільно відпирає від себе всі національно-визвольні рухи за залізною куртиною. Офіційно підтримуючи польських імперіялістів, тобто Польщу в межах з перед війни, західний світ, зокремо Америка, хоче чи не хоче, підтримує тільки штучне державне твориво, зраджуючи проти себе 45 мільйонів українців, 13 міль. білорусів та 2 міль. литовців; підтримуючи подібний штучний державний експеримент Чехословаччину, зражує проти себе наших закарпатців, 3 міль. словаків і судетських німців.

Це само з Румунією і іншими країнами. Це достатньо ілюструє нерівність протидій протилежних сил теперішнього світу. А вже зовсім найвою і безглуздою є ставка на Керенського. Цікаво було б побачити якогось американського письменника в ролі Еренбурга в Москві, на якомуся пацифістичному вічі під маузолеум Леніна. Яку б силу аргументів живив він, щоб переконати, отих земляків Керенського "миролюбних руських людей". Уявім собі такі його слова: "Ваш уряд готує війну, він хоче почерез воєнні страхоття загартувати решту світа. Російський нарід однаке, мусить спаралізувати імперіалістичні заміри кремлівської ІЗ-ки і повинен змусити її, щоб вона зупинилася в імперіалістичному марші, звільнила балканські, балтійські і інші поневолені держави" тощо. Навіть коли б справді таке віче було б допустиме, чи російські маси одобрили б такі передумови співжиття держав і народів в світі? Чи був би це переконливий аргумент для "руського чоловіка", що його імперія повинна бути обокроєна до границь етнографічної території? Напевно що ні! Така есентуальність є більше чим наївність. Нетомисть далеко інший ефект викликала б така промова в Києві, Вільні чи Мінську, яка взяла б в оборону гноблені народи російським імперіялізмом. Однаке ні Америка, ні Великобританія не дійшли ще до цього, щоб продуманими засобами протиставити вирафінованій аргументації Москви могутню контр-ідею визволення поневолених Росією народів. Що гірше, все вказує на це, що західний світ, принаймні зараз, не думає провести ревізії своєї дотеперішньої політики. На це вказують ряд моментів, що мають місце в політичних потягненнях заходу.

Провівши коротку паралель діяння протилежних бльоків, не можна не зупинитися ще на даті 23 липня ц.р.

Збіг обставин хотів, що саме цього дня, в далеко скромнішому засягу відбулося друге масове віче в Манчестер, влаштоване АБН-ом. Обставини, в яких відбулося "мирове" комуністичне віче на Трафальгар Сквер, з обставинами віча АБН в одній з саль Чітгем Гіл Ровд в Манчестері - развчі. Комуністичне віче користувалося вповні з усіх демократичних прав, включно аж до явної протибританської і протиамериканської змови комуністичного світу, віче АБН було обмежене і втиснене до невеликої залі без більшого заінтересовання західного світу. Комуністам дозволено відбути віче в центрі британської столиці, тоді коли другому протикомуністичному вічу не дозволено продемонструвати на вулицях Манчестеру. Перше комуністичне віче мало трибуну, демонструвало транспаренти з комуністичними гаслами, демонструвало таблиці з гльобальним числом підписів під штокгольським комуністичним миром, а другому протикомуністичному вічу не дозволено продемонструвати англійським масам протибольшевицьких транспарентів, кличів й картин, що зображують жак большевицького панування за залізною куртиною. На Трафальгар Сквер, сучасниками віча були кремлівські агенти, очолені найбільшим ворогом заходу І. Еренбургом, а в Манчестер віче очолювали представники народів АБН, природні приятели західного християнського світу. Першим вічем цікавилася вся британська преса, радіо та офіційні чинники, другим вічем, крім мікроскопічної нотатки щоденника "Діспеч" мало хто цікавився. Відноситься враження, що британські чинники безпеки, менше бояться вуличних маніфестацій комуністичних душогубів, як знедолених політичних емігрантів, які хочуть подати до широкого відома все те, що бачили і пережили під диктатурою московського комунізму. Це порівняння, звичайно, на основі льогічних міркувань, є більш ніж абсурдом. В цьому криється не тільки трагедія поневолених Москвою народів, які зрештою, об'єднані в АБН ступили на правильний шлях боротьби власними силами, але передусім криється трагедія самогубства західних, ще вільних держав, які ще мають всі шанси побідно протиставитись большевицькій агресії. Бо в правдивому чергуванні логіки, виглядає все це так: християнин і демократ дозволяє на своєму подвір'ї на збіговище, які плямуть, нищать і роблять змову проти християнства й демократії, за те в той же самий час, цей самий християнин і демократ на цьому ж подвір'ї забороняє піднести голос протесту проти цих найбільших ворогів християнства і демократії; сторона яка декларує свободу для на-

родів і людини, гостить у себе катів і вбивців свободи погноблених народів і одночасно забороняє і не визнає голосу протесту проти тих погребеників свободи. Чи вище згадані факти не доказують, що західня демократія в своїх нюансах дорівнює абсурду? Чи саме ставлення західнього світу до принципу свободи не є протиставленням слів і дійсності? Тут, здається, находимо початок світової трагедії. Бо проти себе стоять два світи: один - східний, озброєний по зуби наймодернішою зброєю і вирафінованими засобами пропагандивної боротьби протиставленими до обставин кожної країни зокрема, до її суспільних верств, класової боротьби, расової ненависті, релігійних пристрастей і т.п., а другий світ - західний, потапає в сфері ілюзій, в хаосі демократичних узагальнень, покладаючи надію тільки на атомову бомбу та на силу американського долара. Як же інакше виглядала б теперішня ситуація, коли б поруч гучних заяв, наступили діла в інтересі мільйонів поневолених народів, які можуть бути і повинні бути вільними. Як багато надійною була б перспектива найближчих років, коли б підтримувані західнім світом морально і матеріально протиперіалістичні рухи в ССРСР, внутрішнім революційним зривом положили кінець росій-

ської імперії. Коли б західний світ, передусім США, збагнули суть небезпеки і пізнали засоби боротьби з нею, напевно порятунком світу не лежав би в кабінетах державних мужів а в руках мільйонів мас вільних і поневолених народів, які під вмілим керівництвом відважних державних мужів, відстоювали б в боротьбі волю і справедливість народів і людини. Замість Тіта, захід шукав би дійсних союзників в революційно-підпольних рухах поневолених народів: в УПА і інших повстанських рухах Білорусі, Литви, Кавказу і т.д. Тоді напевно були б більш цікавими для заходу віча АБН.

Для нас з цього висновок простий: серед ідейного і політичного хаосу західнього світу, чимраз більше вирізняються і прибирають на силі ідеї АБН, росте і міцніє сила визвольних рухів поневолених народів, кристалізуються гасла й ціль мільйонних мас, готових вже сьогодні на боротьбу з більшевизмом за свободу народів і людини. Тому у великій мірі, на тлі віджилих ідей заходу, на тлі російської брехні й баламуту, Антибільшевицькому Бльокові Народів буде належати майбутнє, йому буде належати ролі погребника найбільшого нещастя нашої доби світового комунізму, як знаряддя в руках кремлівської кліки.

Ф.Одрач

ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ І ЇЇ ПОВ'ЯЗАНІСТЬ З НАШОЮ ПРОГРАМОЮ - ЗМІСТОМ УССД

(Продовження)

Наша боротьба йде не лише за душу людини, яку ми б хотіли пропагандою, словом, переконанням добути, а й де про об'єктивізацію боротьби в чинах. Ці чини можливі єдино в щоденному житті мас, на кожному кроці, в кожній конкретній життєвій справі. Маса набирає тільки тоді віри в свою перемогу над режимом, коли вони самі ці успіхи здобувають, а не хтось поза ними. Це "поза ними" може бути товчком, прикладом, але в безпосередній боротьбі, веденій самими масами вони ростуть, переконуються про свою силу, неохочність. Об'єктивізація прагнень здобутої душі в діях і здобування душ власне діями, а не словами і переконаннями, паперовими аргументами є суттєве. Інтелектуалів здобувається часто словами і власне тому здебільша вони мало варті, а маси здобувається своїми діями і передусім їхніми, себто заставленням їх боротися. Коли вони здобути для боротьби, значить здобути для нас їх душі, що шодня все наново в боротьбі здобувається. Немає ситуації, коли не можна було б і за най-

важчого терору боротися і не словом, а чином добувати душі мас. Бо це єдиний шлях до мас.

Це правда, що основне наше гасло: хай народ вибірає такі форми господарського ладу, які йому найбільше підходять, - є правильне. Отже може дехто скаже: оставмо всі програмові міркування, бо народ вибере собі сам, що хоче. Власне цей "хвостизм", це велика небезпека. Це нас звільняло б взагалі від функції організатора і керманіча боротьбою мас. А оставляло б все автоматизмові, довільному розвиткові подій. Тому прийшли б нові північні варяги і взяли б зі землею волю. Нашим завданням є збагнути, які будуть тенденції розвитку і цілеспрямованим, пляновим, командним чином, скерувати народні маси по тих рейках до яких органічно вони прагнуть, але які їм треба усвідомити і одобрити. Нам треба тимчасом практично заставити маси до боротьби за нашим керівництвом за УД. Хто хоче - це правда - може липати собі колхоз, змінивши, що треба змінити, але немає сумніву, що моторною частиною для подавляючої більшості мас буде:

геть колгоспи! Це треба пам'ятати і таке гасло кинути та допомогти його реалізувати розумно і доцільно. Революція має пірвати маси, що її будуть робити, має завадити старий лад і збудувати новий. Революції не бувають делікатні і оглядні, тому вони деякі кумири доценту зруйнують але тим більший розгін матимуть вони при цьому для конструктивного захисту своїх здобутків. Соціально-економічний відтинок революції - першорядного значення. Його вмиле пов'язання з національно-політичним визволенням, що з його передумовою і доконується водночас, дає запоруку успіху революції мас. Було б дуже помилково часо-во відмежовувати соціально-економічну революцію від національно-політичної. Обі діються водночас. Українська революція є тотальною. Вона звільняє український народ рівночасно не лише від національно-політичного гнету, але й від соціально-економічного. Не треба забувати, що український народ, кожна українська людина, веде безперервно боротьбу десятки років зокрема на соціально-економічному відтинку як найбільше наболілому - і постоювати цей відтинок в час революції було б дуже небезпечно і помилково. Тоді прийшли б чужі варяги які дади б "українському трудовому народові" знову землю і заводи, і знову їх обманули б. Українська революція мусить в залізні рейки влити українські народні маси, зпементувати їх повдненням в одне: національно-революційну з соціально-революційною ідеєю. Тоді український народ і всі його прихателі - поневолені народи не переможні. Бо нас це ніколи не переміг ворожий меч за весь час нашої історії, а завжди ворожа ідейно-політична диверсія, обман, татарські люди, королевата, Безбородьки, що вчили диких москвинів дипломатії і культури, чи останні новітні татарські люди зпід прапорів боротьбистів, чи укаїстів, які допомагали валити Українську Державу. Від того, що вони з "ідейних" інтернаціоналістичних, комуністичних мотивів валили українську державу, нам не легше, ані 10 мільйонів трупів не завернути наслідком тої перемоги Кремля українськими руками. Може краще було б, якщо б вони були запроданцями за гроші, бо тоді не далися би ними обдурити наші робітники.

Пов'язання боротьби за саме наше життя у всіх його виявах з основною нашою ідеєю, як розв'язуючою всі ці питання життя - це суттєва проблема успішної революції мас. Система ідей і цінностей майбутнього кидас проєкцію на сучасне і процес всього сучасного росту й боротьби органічно ви-

лонює з себе ідеали майбутнього, до яких нестримно йде, стихійно і - це має бути нашим завданням - планово.

Революція це органічний а не механічний процес. Тому перемогти її неможливо.

Наполеон, що був в душі своїй якобінець мав слухність в пам'ятних словах: тільки нікчемний або божевільний може боротися проти революції. Існує нерозривна пов'язаність нашої визвольної боротьби зі змістом її укр. державності.

Нам довелося відмітити ще окремо проблему індустріального робітництва і його ролі. Не заперечуємо, що суттєвим для успішної революції це перебрання влади в містах. Міста неукраїнські в означеній мірі. Як отже має виповнити свою ролі українське робітництво, що живе по містах? Пригадуємо, що міста були неукраїнські це в більшій мірі в 1917 рр. а проте українська революція бодай часо-во ремогла. А остаточний провал її був не тільки через те, що нам не вдалося захопити міст, а тому, що український народ, як цілість не мав проводу революції, який дававби масам ідею боротьби і її стратегію. Українська стихія захопила була й міста і те невелике числом українське робітництво, але це було вже запізано, коли північний імперіалістичний центр вже був зорганізований і діяв планово й рішуче, будував армію, коли в нас це було предметом дискусії, чи ту армію не замінити міліцією. І не відповідає дійсності, що неможливе є визволення поневоленого народу, за умовин переважачої ворожої сили по містах. Є невірною також оцінка нпр. Індії, що тому вони не могли добути свободи, бо міста, промисли їх на низькому рівні. Це не так. На чинники визволення складаються різні елементи. І навіть, як недостає в належному ступні одного - це не заперечує цілості, як неможливої для переведення. Національний організм - це жива істота, що в ній кружляє флюїд тепла який огріває неогріті частини. Зн., процес може припізнюватися через те, а не виключатись. Тому ми не могли б прийняти такої тези, тому, що мовляв, місто з замалій частини наше, отже стоїть знак запиту над визвольною справою взагалі. Боротьба нпр. УПА своїм моральним ефектом впливає на жителів міст, які живуть нею теж і на своїх позиціях нпр. економічним підризом боряться за ту саму мету. Ду же важливим є власне: великий семафор, горючий стовп ідей. Зін окрім самих життєвих інтересів - побуджує всі інші промарки народу на своїх відтинках своїми засобами боротися за своє і спільне. А дельте: в націо-

нальній революції суттєву роль відіграє національно-революційна армія, без якої немає ніколи успішних національних революцій. Значить, наш змаг за поділ совєтської армії на національній армії, як гасло боротьби — є одночас гасло організації тої діяльності державного життя. І тут ми бачимо, що ті самі шляхи і засоби, що здобувають державу, звичайно її і закріплюють. Існує нерозривна єдність цілей і шляхів. Є така сплетеність всіх засобів боротьби, що відсутність одного, чи слабкість його не впливає суттєво на зміну цілості. Це, що УПА і здебільше всі повстанські армії були і є в своїй масі селянського походження має свою вимову, яка не обезвартить міста, але відмічає, що хліборобство може бути рушієм означених процесів боротьби в ідейно-політичній площині. Місто ж остаточно утверджує владу і кермує в організаційній площині селом. Воно в вирішній стадії революції має останнє слово, здержуючи свій процес продукції і вможливаючи тим чином перемогу революції в цілому, в якій одначе завжди кінцеву роль відіграє національна армія, що проганяє ворога поза межі країни і стає на її охороні. Інші є закони соціальних антирежимних, а інші національних антиімперіальних революцій. Цим останнім є внутрішньо присутні соціальні революції, підкорені законами національно-військової стратегії армії поневоленого народу, що вхопив за зброю.

Тому соціальні революції поневоленого народу мають інший перебіг, як поневолених верств проти експлуатуючих того самого народу. Наша революція має характер першого покроку, з незамінним додатком ліквідації своїх запродавців, які, зрештою, за всяких умов бувають, і з виграванням на протиріччях панівного народу з його верховодячою клікою. Одночасно з українською національно-визвольною, яку органічно супроводжає українська соціальна революція, тій останній в пандан з деякими змінами специфічного російського характеру — буде йти революція соціальна антирежимна, але не антиімперіальна, російська. Повести українську соціальну революцію так, щоб не дати себе втягти в спільний котлодок, використати хвилеве послаблення імперіального центру в нутрі соціальної рос. революції, щоб добити більшовизм і не дати повстати новій "демократичній" імперії та не допустити до збільшення українських і інших поневолених народів — ось завдання провлад української визвольної революції. Тому мусить чітко стояти наша національна ідея, пов'язана із соціальною, щоб маси бачили, що лише в УД є розв'язка всіх екзистен-

ціальних питань їхнього буття. На охороні українських соціальних здобутків стоятиме не евентуальна хвиля спільності в тому інтересі з народних мас, нпр. рос. народу, але українська національна армія. Це є помилкою думати, що перша стадія української революції буде мусити бути лише соціально-економічною, а дійсно потім прийде національна революція. Навіть, якщо хід подій до того тисне, нам треба вже зразу поєднати в одне ці два моменти, узагальнюючи не в теорії а на ділі реалізацію здійснення першого від другого. Соціально-економічні стимули мусять бути зведені під національно-політичний знаменник. Подій не можна оставляти стихійному розвитку, ані на такі два етапи розкладати українську визвольну революцію, бо тоді в проміжку двох етапів, до неї зголосяться чужі варяги. На дію мусить бути кинено в один час все, вся сокупність цілостей, вся система ідей, як повнота цілості. Жодне розкладання на етапи — а тотальний зрив во ім'я цілості ідей.

Етапність української революції це перенесення марксистських зразків з їхньої оцінки історії, а саме нпр. революція буржуазно-демократична це перехідова стадія до пролетарської і т.п. Ці ярлики ми відкидаємо. Зенітний момент української революції немає етапів: соціально-економічного зриву і потім національно-політичного.

Є один зрив, в якому поєднуються оба моменти, і в тому є його найбільша динамічна і непереможна, бо тотальна сила. Кожне відокремлювання і поділ на етапи — це демобілізація революції, це творення змоги включення в наш визвольний процес чужих сил і то в однаковій мірі при однобічному акцентуванні, як тільки першого, так і другого моменту.

Коли розпінкувалось би необхідність заакцентування лише національно-політичного моменту, тоді позбавлялось би українську революцію другої частини — живого тіла народу; масу дезорієнтовалось би і робилось би пасивною. Бо національно-політичний момент це не тільки культурні чи емотивні елементи, але це в однаковій мірі — соціально-економічні.

Якщо б підкреслювати найперше і передусім соціально-економічну, тоді позбавлялось би революцію метового призначення й національних емоцій і створювалось би небезпеку нової втрати і соціально-економічних досягнень через чергове чуже національно-політичне поневолення, як властиву причину всіх лих. В зенітній фазі української революції — все мусить бути максимально зосереджене власне в одному пункті, щоб якнайбільше була ви

бухова сила революції для досягнення повної і всебічної волі. Чимому наймогутніше відбивається поєднання цілі, змісту УД з змістом нашої визвольної концепції, як сокупиності засобів і шляхів боротьби для досягнен-

ня мети. Вони неodrивні від цілей, і з ними органічно поєднані, одне з другого випливає.

/ Продовження буде/

З.Карбовий

Шляхом ганьби і зради

Українські соціалісти, що своєю упродженою нахабністю, виперлись у провідну політичну силу української національно-визвольної революції в 1917-20 рр., були найгіршим трагічним наслідком нашої визвольної боротьби, наслідки якої покутує український нарід по сьогодні /мільйони умерлих з голоду, на засланнях, в концентраційних таборах, в тюрмах і т.п./. Обвинувачуючи і поборюючи сьогодні на життя і смерть нелюдські злочини більшовицького катаклізму, мусимо рівночасно бути строги і до тих, що своїм політичним опортунізмом, вислужництвом і марксистським засліпленням довели український нарід до стелю поневолення і терору.

Всі українські соціалісти, так соціал-революціонери як соціал-демократи звальють відповідальність й вину, за такі наслідки їх керівництва українським народом, на об'єктивно історичні умовини, які зводяться до одного твердження, а саме: мала національна свідомість українських мас і брак допомоги зі сторони чужих зовнішніх сил. Про те, що українську національно-державну ідею українські соціалісти самі здушили протягом свого існування і керівництва вони не згадують.

Ідея Самостійної України для соціалістів вважалась пройденим і пержитим історичним етапом, до якого ніколи вже не має вороття. Перебуваючи в духовому полоні, "старшого" російського брата - російських соціалістів, українські соціалісти по мал п'ячому наслідували в усьому своїх духових учителів. І так не чужими, а своїми ж таки домачніми, злодіями об'єдено український народ ідеїно й духово і не диво, що коли настала революція в Росії, то найбільш безідейно, найбільш злиденно, виглядали українські соціалісти.

До справді перед українськими масами стояло питання за ким іти, - за учителями чи за учнями, тим більше, що учні не знали на яку ногу стати і без дозволу учителів боялися зробити крок вперед чи вбік.

На третьому місяці революції, в квітні 1917 р. на конференції українських соціалістів /З-І/ питання про українську державність, про самостійність, за словами З.Винниченка "зус-

тріло майже однодушне негативне відношення". "Заяки і сепаратизм, всяке відокремлення від революційної Росії здавалося смішним, абсурдним". І далі "ні про ніякий сепаратизм, самостійність, навіть мови не могло бути, а коли чулись рідесенькі голоси, то це були голоси або схоластиків, чистих теоретиків, запеклих "самостійників", або людей занадто вже хоробливо проїнятих національним чуттям". /З.Винниченко "Відродження Нації"/.

Якуж ідею висували для мас українські соціалісти в часі революції 1917р.? Відповідь на це питання знайдемо знову таки ж в українського соціаліста З.Винниченка в його книжці "Відродження Нації". Українським народним масам, українським соціалісти в часях революції подають ідею "нової Росії", яка мовляв "забезпечить права всіх пригноблених, понижених, експлуатованих". Таке становище українських соціалістів, це нині вже доканий історичний факт, за що так довго платить по сьогодні український нарід. З 1917 р. коли російська імперія валилася під ударами революції, українські соціалісти твердо стояли на становищі зберігання цілості російської імперії. З тому ж році відбулася конференція більшовиків, і на цій конференції більшовики по національному питанні приймають резолюцію такого змісту: "За всіма націями, що входять в склад Росії повинно бути признане право на вільне відокремлення і на утворення самостійної держави. Заперечення такого права і неприйняття засобів, що гарантують його практичне здійснення, рівнозначне підтримці політики захвату і анексії". З цього виходить, що для українського народу, хоч фальшиві, але в цей час ніким незнані і нерозкриті, цілі більшовиків були більш приманливі самостійницьким духом, як цілі українських соціалістів, які були більшими "неділками" як самі ультра-імперіалісти з під стягу "леніна".

Факт створення української держави в 1918 р. не є послідовним досягненням українських соціалістів, які тоді були її урядом, а є як історична необхідність, зумовлена об'єктивним ходом російської революції і стремлінням українських народних мас. Чизь

мімо знову ж історичні факти. 18-го жовтня 1917р. в органі РСДРП - меншовиків "Новая Жизнь" було повідомлено про підготовку більшовиками збройного перевороту. А 25-го жовтня більшовики роблять збройне повстання проти Тимчасового Уряду Керенського, заарештовують його, а сам Керенський рятується втечею. У відповідь на збройне повстання більшовиків в Росії, українські соціалісти в два тижні пізніше проголошують III-тим Універсалом Федерацію з Росією, яка вже в цей час була в руках більшовиків, отже значить, проголошують федерацію з більшовиками. Коли в зацитованій попередньої резолюції, винесеній на конференції більшовиків, більшовики формально признавали "право на вільне відокремлення кожної нації", то українські соціалісти зреклись навіть цієї формальної заяви, проголосивши III-тим Універсалом федерацію з Росією. Підпорядковуючи Україну Росії, в цьому випадку більшовикам, українські соціалісти наївно вірили в приманливі обіцянки більшовиків, доходючи до твердження, що "вони такі добрі, такі справедливі, що навіть будуть прийняті засоби акцентувати практичне здійснення "самовизначення аж до відділення".

"Не треба війни", коли в Москві взяла владу голота, "бо голота з голодом воювати не буде" - Винниченко. Крім того в більшовиків досить червоної гвардії, яка впромові забезпечити самовизначення.

Ось так в часи революції українські соціалісти плазували перед Керенським і іншими реставраторами російської імперії, благаючи в них, втягнути Україну у Федерацію з Москвою на засадах автономії. І це на мові українських соціалістів зветься "боротьбою за українську державу". Українські соціалісти мали і мають за мету соціалізм, а не українську державу і тому всіх сил докладали, щоб не допустити до творення української армії, яка могла обернути свої штики проти російської імперії і боротися за Самостійну Соборну Українську Державу. Цим то тільки можна пояснити вороже відношення соціалістичної Центральної Ради до самостійницьких військових формацій, як нпр. полубутківців організованих Міхновським. Не дивуємось сьогодні, що цьому полкові відмовлено тоді постачання в харчах, в одязі і т.п. а в кінці його розформовано на доручення Центральної Ради.

"Голота з голодом, воювати не буде". І ось московська голота керована більшовиками посунула на Україну, а українські соціалісти, що стояли в кермі Центральної Ради щойно тоді

проголосили IV-тим Універсалом незалежність України, але не поставили проти більшовиків ні одного, ними організовано, національного полку. Немає жодних сумнівів, що українські соціалісти проголошуючи самостійну державу, дійшли до цього не з своєї програми, а навпаки, проти їх волі й цілей, під тиском історичних подій і обставин. Знехтувавши в свій час творення власної національної армії, на яку могла б опиратись державна влада, українські соціалісти кинулись в сторону зовнішніх, чужих Україні сил і по Берестейському миру втягнули на Україну німецькі війська, які своєю поведінкою і замірами не то що не змогли Україні в спричинились до перемоги більшовиків. Можна по різному оцінювати історичну вартість Берестейського миру, але одного не можна закривати, що це був неоправданий ідейно-політичний підрив самостійницької політики в очах самого ж українського народу. Мусимо погодитись з тим фактом, що українське населення сприймало Австро-Німецьку "допомогу" як ворожу окупацію. Прихід австро-німецьких військ на Україну, використовувала більшовицька пропаганда як засіб боротьби проти української державності, вказуючи на підчинення України Німеччині.

Навіть після перемоги більшовиків, українські соціалісти, не навчилися багато і цілою масово капітулювали перед ними за дуже низьку й дешеву ціну, тобто за службу "соціалістичному будівництву" "федеративної республіки" більшовиків. Поворот Грушевського, Винниченка і ін., які станули на службу "радянському уряду" був вершом ганебної капітуляції українських соціалістів - бувших керівників українського уряду. Цей останній, по визвольних змаганнях, акт капітуляції українських соціалістів, був найбільшим ударом по українському самостійницькому русі. Більшовики ще довго були б не закріпилися на українських землях, коли б не ідейна й політична капітуляція тих, які були відповідальні перед Богом і народом за невдачі визвольних змагань і за майбутність українського народу. Своєю капітуляцією українські соціалісти раз на все перекреслили ними писані сторінки буття українського народу і відійшли з української історичної арени. Остався тільки ніким незабитий факт-наука для сучасників. Український соціалізм - це троцький кінь, на якому в'їхали в Україну більшовики, і завдяки якому й сьогодні ведуться намагання реставрувати російську імперію.

Б. В.

З.К.

ПРОБЛЕМИ СТРАТЕГІЇ РЕВОЛЮЦІЇ

/Закінчення/

Ідея узброєного народу, мас, не гурт, мафія, - ідея масової теж збройної боротьби, повстанської - не може бути спинена жодними технічними винаходами модерної війни.

Визвольна антибольшевицька революція народів, в авангарді і ідейному проводі якої стоїть Україна, носить характер універсальний. Наша стратегія охоплює всі підтоталитарні народи і всіх їх організує принаймше ідейно-політично. Що більше, ми включимо себе, як передова антибольшевицька сила в антикомуністичний фронт в світі, таким чином ми боремося за наші цілі і поза межами наших рідних земель, тим більше це, що загроза большевизму є для всього світу. Тим чином, боремося за світові антикомуністичні ідеали, висловлені в нашому гаслі: "свобода народам - свобода людині" перефразованим в ідейно-організаційний клич: "свободолюбні народи й люди всього світу, єднайтесь в боротьбі за свободу народів і людини". Ми боремося за нашу свободу, єднаючи так універсальне з національним. За українську державу можливо таким чином боритися і в преріях Бразилії, чи на китайських полях. Українською революцією почнеться нова доба в історії знеможеного світу. Політично вона обмежиться лише на руїнах большевицької імперії. Українська еміграція, цей великий ісход із рідних земель буде лише тоді виправданий, коли вона буде насправді носієм революційних ідей боротьби проти большевизму в цілому світі, коли ідеї української революції, що є універсальним, будуть діяти серед чужинців, коли ми станемо авангардом антибольшевицької визвольної дії в усяких формах, не лише в рідних землях, але поза ними, бо наш фронт крає і чужини проти большевизму є тотальний, нерозривний. Українство - авангард АЕН, а саме і через нього пробовий кадр антибольшевизму і справедливості в світі! Революційний фермент, революційні тенденції, цілеспрямовані досі боротьбою ОУН-УПА наростають, чим раз більше. Звужується круг олігархів, чим раз більша прірва між ними і масами, а де-далі ростиме пропасть, якої і не закидати трупами тих мас. - Уже сьогодні, хоч тепер шаліє більший як раніше терор, маси кленуть відкрито режим: чинить це робітник, селянин, червоноармієць. Маси поволі завдяки УПА, концепції масової боротьби, що дає свідомість сил масам, відчувать свою силу. Завтра може прийти іскра, тоді скоплять тиранів за горло. Яка

нагода? Війна? Може. Але і без неї може це статися. Припадок - коли мірка перелетиться. Нагоди для вибухів звичайно дрібні, як взагалі органічні процеси діють не на основі марксистських обрахувань, а по своїх соціологічних законах. Як почалася французька революція, або антицарська? Хто думав, що штурм Бастилії, ніким не планований, почне нову епоху в історії людства? Правда, це не була національно-визвольна революція, але відгомін її був в усім світі, якраз по лінії національній. Весна народів була попереджена нею, Італія повстала проти своїх гнобителів і т. п. А Хмельниччина? Який був вогник, що запалив її пожеж? Чи хтось підготовляв бунт якраз волинського полку в 1917 р.? Що буде Бастилією для СССР, хто буде тим новим українським чолинським полком, як дійде до нових Жовтих Вод - невідомо. Тої нової конкретної Бастилії, нового Арсеналу ніхто не підготовляв, але їх - ці вибухові іскри підготовляв весь час процес, що його ми співтворимо, ця боротьба і ті гасла, во ім'я яких вона йде. Нам вистачає одне, знати за яких умовин може заіскрувати наша революційна зенітна боротьба. Ми відкидаємо всякі марксистські обрахування, закономірності, які ще ніколи не виправдалися, - всякі переходи "демократичних" революцій в пролетарські, як історично невідхильні процеси, бо людське життя і людська думка це не арифметичні обчислення, а імponderабільні вартості. Діє сокупність духових і матеріальних чинників, яких співгру і ріст можна визначати в загальному, - але ніколи не можна передбачити, які внутрішні зриви може викликати нероздрібний факт, а грандіозний - на перший погляд - нпр. смерть Сталіна може пройти безслідно. Подібно, як смерть Леніна, що був більшою постаттю, як Сталін. Сили революції скріпилися в висліді останньої війни в ідейному, політичному і стратегічному сенсі. Окупація большевиками нових територій, країн і держав, розкладав тиск большевизму на другі народи, заставляє їх боротися проти большевизму, і ставить перед світом загрозу знищення, а тим чином прискорює зудар, що є нам бажаним. Власне в тому і сенс тих протиріч, в яких губиться большевизм, а які ми використовуємо для нашої визвольної справи. Аспект нашої революції - європо-азійський. Вона діє в площині двох континентів і було б помилкою

звужувати її до Європи, чи лише Сходу Європи.

Ренесанс азійських народів, магоме-танського світу, адвиг колоніальних народів - як ми це на початку доповіді згадували - нам не байдужі не лише на майбутнє, але й на зараз. Таку обстановку нашої революції треба нам тямити.

Стратегічно вона нам каже, що позиції большевиків дуже послабли. Большевикизм деконцентрується. Його кордони відкриті в Азії, Європі. Атака альянтів можлива з різних сторін, не лише з одної, як в гітлерівській інтервенції. Отже: необхідність розпорошення сил большевиком, деконцентрації їх, при послабленні наслідком внутрішньої війни. Все це елементи, що не мало вагати і для внутрішньої революції. І Сибір і Туркестан і Кавказ на зараз виростатимуть на основі боротьби і атакуватимуть децентралізовані осередки большевицької індустрії і хліборобства, бо в війні буде концентрична атака на большевиком. Предбачуючи це, він мусить відповідно розкласти свої внутрішні сили, а це зн. послаблюватись мусить його внутрішній фронт не в змислі послаблення терору, а оставлення чимраз більше слабих/центрів/ пунктів. Індустрія Сибіру і хліб Казахстану не могутимуть вже рятувати, бо інша буде концепція стратегії війни. Важливим моментом є - удар по російським корінним запіллі, а не лише ведення війни на т.зв. периферіях, бо тоді території поневолені народів будуть знищені, а російська корінна, потрапляє в міжчасі сконсолідуватися і творити базу війни. Війну треба буде перевести на російську етнографічну територію. Удар по ній приневолить росіян вищофувати війська з поневоленіх країн, щоб рятувати материк. В той час поневолені розправляться з окупаційними військами. Ніхто не бсронитиме Росії в Києві, коли в Москві вона буде заатакована. Спехронізація революційного зриву знутри з евентуальною зовнішньою війною, при врахуванні обговорюваних нами моментів, за з'ясування ідейними положеннями, покладе швидко край тиранії. Революції несуть завжди з собою менші без порівняння жертви, як війни, власне і для поневоленіх зокрема. Як германіе м'ясо в війнах вони приносять десятикратно більші жертви, як будучи свідомими борцями за волю. Якщо б було впало за національне визволення 20% з усіх жертв укр. народу, що їх лягло насильно в імперіалістичних війнах, Україна була б наймогутнішою державою на Сході Європи. Діло звичайно не в їх смерті, а в тих свідомих своїх цілей мільйоната, що з ними отояли б!

Сила нашої ідеї і національна дер

жавна свідомість українства мусить бути така, щоб включити в могутній фронт боротьби всі поневолені большевиком народи. Щоб більше, нем треба демобілізувати і російські народні маси, заставляючи їх до боротьби проти большевику і імперіалізму, проти-ставляючи їх російським імперіалістам. Як це робити-це питання нашої тактики, що не є предметом нашої доповіді. На всякий раз це загально відоме, що виповісти відкрито бій нашої системи ідей, що є найсправедливішою, не може жоден російський імперіалістичний центр. Досі ще програмових позицій АБН ніхто не заатакував. Хто може протиставитись гаслу: свобода народам і людині?! Або: самостійні, соборні, ні від кого незалежні національні народовладні держави і т.п. Ми наступаємо широкою лавою. З неї не виключаємо нікого, хто стоїть на наших справедливих, загальнолюдських позиціях свободи і справедливості для людей і народів, цей може маршувати поруч нас. Хто ж заперече їх-ставить себе по протилежній стороні барикади. З обох боків позиції ясні.

Шлях до нашої волі лежить на широких морях Визвольної Революції Народів. Без неї, без моря її широкого не плисти українському кораблеві. Україна може бути вільною лише завдяки великим ідеям, визволяючи себе і других, та встановлюючи серед краху всього світу на місці старого, дряхлого, в людським універсумі свої цінності, що стануть добром всього людства, зокрема досі поневоленіх большевиком народів. Україна не може тривало визволятись "припадком", "зачева", коньяктурою, як Польща, чи Румунія, але лише тоді, коли будуть вільні і всі інші народи під-большевицького світу. Карта світу міналася доосновно, як падала з крахом УД, вможливлючи вихід на світову арену російській імперії, так буде поісторичній закономірності і тепер у відворотному напрямі. Карта світу зміниться доосновно, як повстане ССУД і з нею десятки держав на руїнах імперії. Подібно, як це було в іншому сенсі, як по поневоленню України падали одна за другою держави, що ввійшли в склад російської імперії з Польщею на чолі. Тільки у висліді такого грандіозного з світовим аспектом процесу, що привертає і доповняє історичну, справедливість можлива наша свобода. Сама інтервенція не дасть Україні волі. Тех за увесь час нашої історії ще ні разу Україна не визволялася на шляху інтервенції, а завжди і єдино революції. Війна може бути нагодою а ніколи ставкою, ані Хмельниччина, ані революція 1917р. не

родилася на шляху інтервенції а у висліді внутрішніх процесів, великих національних і соціальних перемін.

Не йнакше буде й тепер. Ніхто не принесе нам волі на штиках, ані за

поміччю атомової бомби.

Україна фара да се! В союзі з іншими поневоленими народами зробить це сама!!!

Зеновій Карбович

А.К.

Правда про наше минуле

/Закінчення/

Українська Козацька Держава фактично перестала існувати від зруйнування Січі і аж до 1917 року тривав бездержавний період нашої історії. В 1917-20 рр. українська державність знову стала відновлена, а згодом втрачена через національно-державну несвідомість соціалістичного проводу, що замість творити збройні українські національні сили до боротьби з ворогом, він навпаки орієнтувався на ворога. Коли валилася російська імперія, замість того, щоб добити московського імперіалістичного ката і будувати власну державу, тодішній соціалістичний провід збирався рятувати його, боявся, що не буде кому правити українським народом, бо народ свій уважав за несвідомий і незрілий до державного життя, та приборкував нешу "отаманщину" що самотужки хотіла визволяти Україну. Така поведінка соціалістичного проводу Укр.Центральної Ради пояснюється тим, що він був вихований в московській культурі, дорожив нею і без неї не міг жити, бо й справді, лишився б порожній, як би з нього викинути московську начинку.

Що до інших причин нашої бездержавності, т.званої "несвідомості" має, браку кадрів, отаманщина і т.п. то це є звичайне звинувачення народу в тому, в чому винен сам автор і захищений ним провід, що здупив самостійницькі сили татарською орієнтацією на Москву. В період визвольних змагань 1917-20 рр. український нарід, в порівнянні з його соціалістичним проводом, виявив максимум національної свідомості. Він не рідко самотужки боровся за самостійну Україну і з радістю пішов боронити батьківщину, як тільки найшовся провід в особі Головного Отамана С.Петлюри, який покликав його, а не чужинця, воювати за визволення рідного краю, дарма, що було вже запізно і виглядів на успіх майже не було.

Брак допомоги Україні зі сторони інших держав, також не може бути причиною нашої програної. Така допомога могла бути тільки тоді, коли б провід змобілізував до боротьби весь свій народ, створив сильну армію і покладав в першу чергу на власні сили, щойно тоді, можливо, наїшлися б ще й чужі держави, охочі допомогти,

поскільки в їх інтересах було б існування незалежної української держави наперекір Москві і Польщі. Орієнтація на Москву, а потім на Польшу, тобто на своїх гнобителів, які ніколи не оприяли державній самостійності України, могла довести тільки до поділу України між цими двома імперіалістами, припорційно до їхніх сил. Так і сталося.

При кінці, ще треба б згадати про "безсторонність" І.Мазепи - автора "Причини нашої бездержавності". Намагаючись бути "безстороннім" у визвольній боротьбі українського народу проти чужинця-наїздника, автор вдійсності ніде в тій книжці, не став по стороні інтересів свого народу. Навпаки, допустився нечуваних наклепів на свій нарід, живий дійсно татарського трактовання найтрагічніших сторінок нашої визвольної боротьби, тим самим заявився не по стороні свого народу а по стороні своїх ворогів. До цього зводиться "безсторонність" автора. Це наука для всіх, хто хоче лишитися "безстороннім" глядачем в кривавій боротьбі нашого народу за його визволення. В цій боротьбі ніхто не може бути безстороннім, а хто таким є, то він опиняється по ворожий стороні. Не бракує нам "безсторонніх історій" авторів типу І.Мазепи, а бракує нам історії написаної правдивим українським патріотом, що бовів би болями нашого народу і разом з народом радів би його радощами. Що належно відтворював би світлі і радісні сторінки нашої героїчної минувшини, а не видумував би і пропагував "сумне минуле нашого краю". Сумнішим, ніж воно є зараз, наше минуле не було навіть в часи татарського лихоліття. Потребує зараз наш народ плачох жебраків, що беруться розповідати про те, який то наш нарід "поневолений був цілими отоліттями", бо це потрібне лише нашим сучасним "визволителям" для того, щоб народ наш примирився з долею, яку терпів і в минулому, та якою обдаровує його, наїздники і такі свої татарські люди, нині.

Розоблачайте перед чужинцями більшовицьку брехню!
Розкривайте правдиве обличчя більшовицьки! Не забувайте,
що ви живі свідки неволі за залізною завісою!

Українська національна революція І ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА

Проблема третьої світової війни в останні роки не сходить зі сторінок світової преси й політики і стала одною з ідей, яка панує в найширших масах людей, в тій або іншій мірі, впливаючи на суспільне буття поодиноких людей, націй і цілих континентів.

Ми здається не помилились, коли скажемо, що ціле людство живе під моральною пресиєю примари третьої світової війни.

На цьому місці ми не освітлюємо свого відношення до ймовірності цієї війни, чи її можна уникнути чи ні, чи вона є в інтересах України - в якій спосіб і в якій мірі. Натомість ми приймаємо, що можливість третьої світової війни може стати дійсністю і фактом свого виникнення може поставити українську національно-визвольну боротьбу перед реальністю, з якою ми мусимо числитись. Своїми діями мусимо зайняти до неї становище, щоб своєю політикою унеможливити всі ті тенденції, явища і чинники третьої світової війни, що є шкідливими й ворожими для цілей і перебігу національно-визвольної боротьби. Треба сприяти розгортанню і скріпленню тих компонентів війни/політики, стратегії і її тактики/, які оприяють розгортанню і скріпленню національно-визвольної революції.

Війна є способом, при тому єдино вирішальним, здійснення політичних цілей. Стратегія війни, реалізовувана в тій або в іншій схемі ведення війни, відкриває образ її політичних цілей. Коротко кажучи - розташування, інтенсивність і напрямки дії фронтів і армій ліпше всіх політичних декларацій наświetлює справжній образ політичних цілей війни.

Едгар Снов в журналі ч. I "Нове ауслесе" з 1945 року написав: "минула світова війна була війною за Україну, була від початку і до кінця війною українською". Він має рацію принаймні в одному, і для нас основному, змислі, - відірвання України від Росії було б смертельним ударом для імперії, приєднання України до Німеччини, як "лебенсрауму" робило б Німеччину імперією непереможної сили. СССР і Німеччина воявали за Україну, але проти України і Україна в минулій світовій війні змуженна була воювати проти Росії і Німеччини одночасно, на два фронти.

Чи у випадку виникнення третьої світової війни, Україна може опинитися між двома фронтами в огні боротьби? Така можливість не є виключена. Достатньо пригадати, що звільнення і реставрація Польщі на кордонах Збру-

ча фактично буде рівнозначною війні проти України і віддання її східної частини в тій або іншій формі Москві.

В третій світовій війні противниками СССР можуть бути поставлені дві політичні цілі - одна або друга: ослаблення російської імперії через мілітарну перемогу над нею і "демократизацію" в ній внутрішніх відносин або повний розгром її і капітуляцію, що рівнозначне розчленуванню імперії.

Такі різні політичні цілі війни можливих противників СССР будуть зрозуміло, здійснюватись і відповідно різними, відмінними стратегічними планами війни.

Ці п'яти війни, залежно від її домінуючих політичних цілей - ослаблення чи розгром, можуть мати два відмінних стратегічних стрижні: завоювання / чи відвоювання / географічного простору імперії і отиснення її простору, зближеного до терену етнографічного простору московського народу через окупацію чи "звільнення" просторів немосковських народів і других варіант - відмовлення від принципу завоювання імперського простору і розгром мілітарної / а з тим і державно-політичної / системи імперії на її з одночасовою інвазією в московські імперські військово-стратегічні і політичні центри і простори.

Зразком першого типу стратегії війни є війни Польщі /1600-1610рр./, Швеції /1700-1721рр./, Франції /1812 р. і 1941-45рр./ з російською імперією і зразком другого типу стратегії є війни коаліції Англія-Франція-Сардинія-Туреччина /1854-55рр./, Японія /1904-25 рр./.

В найновішій історії зразком другого типу стратегії війни є участь в інтервенції у всередині імперської війни Англії в 1918-19 роках з обмеженими запальними операціями в районі Мурманська, Білого моря /Архангельськ/, Каспійського моря, Чорного моря. Ці операції дають до певної міри зачаточний образ майбутнього розвитку другого плану стратегії війни і логічно впливають з докраних позитивних вислідів цього типу війни з Росією в 1854-55 рр. і 1904-5 рр. /повна мілітарна поразка Росії і перемога її противників - в першому випадку Англії з її бльоком, в другому випадку Японії/. Всі війни першого типу стратегії /завоювання і окупація терену імперії/ в остаточному висліді закінчилися перемогою російської імперії, що супроводувалося одночасово нещадним винищенням самостійницьких сил всередині імперії, апершу чергу українського національ-

но-визвольного руху. Історичні досвіди - поразка Швеції викликала нещадне знищення українського самостійника /Мазепа/, поразка Наполеона і слаба спроба українських самостійників з відновленням козацтва негайно була ліквідована. Досвіди новітньої історії ще живі і стоять у нас перед очима, як грізне мементо.

Пригадаймо спір Мазепа з Карлом XII про те, аби він не йшов на Україну, а наступав на Москву і Петербург, щоб не відривався від своїх баз, а Україну залишив для самостійної дії в зацілю Петра, щоб створив для нього два фронти - на півночі з боку Швеції і на півдні з боку України.

Отже війна за завоювання і окупацію а не розподіл російського імперського простору є війною на поразку противників Росії чи принаймніш війною, що може закінчитись частковим відірванням від імперії поодиноким просторів /Прибалтики, Польщі і т.п./ і залишенню при імперії основних просторів які є базою її імперіальних позицій. Це передусім Україна і басейн Чорного моря як теж Туркестан. Такою є, неодноразово історією стверджена, перспектива закінчення війни з Росією за простір.

Політичним, військовим і економічним потенціалом української національно-визвольної революції є ціла українська нація з усіма її ресурсами. Цими ресурсами є - мобілізаційна спроможність військово-придатних 4-5 мільйонів людей з одноразовою позицією до 2-3,5 міль. озброєних людей хочби в сучасному, далекому від нормального, стані вищнення і депортації населення. Навіть сучасне колективне низько-продуктивне /нижче рівня зперед 1917 року/ сільське господарство, покриває в подвійному розмірі потреби населення країни в харчах, передусім у хлібів, а промислова продукція вугілля і металу навіть на рівні одної третини сучасного вибору задовольняє потреби народного господарства в часи національно-визвольної війни. На її базі вже в процесі війни можуть бути урухомлені підприємства і заклади передусім для виробу засобів війни і постачання населення.

Статегічною ціллю української національно-визвольної революції є ці національні ресурси в максимальній мірі зберегти і розвинувати та поставити на службу революції.

Стратегічною схемою революції у випадку третьої світової війни коли вона має ціллю розгром Росії, щоб національні ресурси України - люди, продукція сільського господарства і промисловости як найдовше до моменту

завдання серйозних ударів Росії на підступах до неї, залишались в зацілю Росії, щоб поза зовнішнім фронтом боротьби. В цих умовах, сили національної революції, на вирішальну хвилю розгортання повстання, увесь час диспонує повним потенціалом нації: вся людська маса осіб покликаних до армії з України і перебуваючи в дії поза Україною перебуває в безпосередньому контакті з батьківщиною, хоч ця маса вояків може перебувати на фронті в районі, прикладом, Білого моря. Советський окупаційний апарат в час війни мусить утримувати на Україні стан нормального життя населення і продукції сільського господарства та промисловости. З моментом поважного потрясання ССРСР у війні з зовнішнім ворогом, назрівання і вибухом повстань національний потенціал в повному його наявному обсягові перекладається реформациєю з засобу війни ССРСР проти зовнішнього ворога на війну України проти Росії. При тому цей потенціал увесь час перебуває в засягу безпосереднього діяння і впливу сил національно-визвольної революції, зокрема і передусім революційної підпільної організації ОУН і відділів УПА на Україні і на просторі цілої імперії.

Здаємо собі справу з того, що така схема на певний час, у першій фазі зовнішньої війни, ставить національний потенціал України на службу російській імперії і по її отороні, але мусимо собі здати виразно справу з того, що "бліц-кріг", блискавичне "звільнення" України якою небудь оторонною силою, навіть незалежно від доброї волі цієї сили, національний потенціал України просто знищить до коріння, щоб підірве сили національно-визвольної революції.

У випадку війни і просування її на терени російської імперії, все мужське населення від 14-15 років і до 50-55 років буде евакуйоване, не кажучи про кілька мільйонів вояків-українців, відходячих з України в перший день війни і загальної мобілізації, кількості тисяч інтелігенції: інженери, агрономи, економісти, професори, вчителі, студентство і робітники державного і промислового апаратів. Буде теж вивезений увесь механізм і техніка сільського господарства. При евакуації всі запаси хліба і інших харчевих продуктів будуть вивезені, а при можливості цього зробити, будуть знищені. Всі промислові заклади будуть знищені або унеруховлені, транспорт і зв'язок будуть приведені в стан бездіяльності.

Отже цілий національний потенціал української національно-визвольної революції буде підірваний до ґрунту,

так як це зрештою було в 1941 році *перед уступом німців*.

Найголовніше ж, що 6-7 мільйонів чоловічого молодого і активного населення буде ворогом видлучено з засягу безпосереднього діяння революції, а решта населення буде поставлена

під загрозу голоду.

Така небезпека стоїть перед кожним поневоленим Московим народом у випадку просування третьої світової війни на території цього народу.

/Продовження буде/ М.М.

Г.Г.

Де наше місце?

В сучасній міжнародній ситуації, кожний з нас вбачає неминучу загибель одного із існуючих двох протиставлених собі таборів. Не хочемо бути пророками, хто виграв цю війну, яка з "холодної" чимраз більше перетворюється в "гарячу". Однак даючи обґрунтований матеріал на чому хто стоїть, тобто яка в кого платформа боротьби, не трудно зробити самому висновок у вирішенні питання: хто? кого?

Тому, що кожну боротьбу-війну ведуть, вірніше реалізують, народні маси, чи це в уніформах, чи ні, незалежно, чи на наказ проводу, чи в самооборонній дії, то сам вислід боротьби скорше залежить від самовідданості й рішучості мас, як від організованих під терором за стратегічним планом, сил того чи іншого народу. Коротко - від ступня підготовки і перетягнення мас на бік проводу, вирішується питання перемоги. Нав'язуючи до станових українського народу в назрівавчому конфлікті, вирінає питання: Де наше місце? Але відповідь залишимо під кінець нашої статті, а зараз розберемо питання перше: Хто? кого?

Зперше це питання появилось, як клич збройного зриву в революції 1917 року в Петербурзі, де комуністи проголошуючи цей клич незадоволений із режиму робітничий масі, активізували її на боротьбу, на життя й смерть, обіцяючи повну політичну й соціальну свободу по перемозі.

Ленін в своїх тезах про світову пролетарську революцію, цей клич оформив як питання для комуністичної партії і надав йому новий зміст політичного значення. Хто? кого? - тобто, чи соціалізм переможе капіталізм чи навпаки, комунізм переможе капіталізм. Щоб забезпечити безсумнівну перемогу соціалізму Ленін, а пізніше Сталін, розвивають і удосконалюють теорію наукового соціалізму, обґрунтовуючи його законами діалектичного матеріалізму, доказують "правдиву перемогу" соц. устрою, який неодмінно мусить прийти на зміну капіталістичній експлуаторській системі. З ті роки "доповнювачі" цієї теорії оподівались це питання вирішити дуже скоро, мовляв, капіталізм загниваєть-

ся й переходить в стадію імперіялізму, в якій неодмінно наступить крах. Однак вже пройшло понад тридцять років, а це питання щойно дозріває до рішення і то мабуть не в користь комуністичного соціалізму.

Щоб було зрозуміло, треба коротко зупинитись на вясненні питання: хто на чому стоїть? - тобто маємо на увазі соціалізм і комунізм.

Соціалізм. Незалежно від місця його появи, він спирається на теорію діалектичного матеріалізму. Переходячи до резюме про діалектичний соціалізм - буди вживати / треба пригадати, що дехто старається пропагувати соціалістичні некоммуністичні, а т.зв. соціалістично-християнські партії, доказуючи правильність їх шляху. Однак, вже з цього місця треба оказати, що ця комбінація нікому досі не вдалася і нікому ніколи не вдасться, щоб поєднати два протилежні напрямки в один, - соціалізм з його діалектом і християнство з його дуалізмом. Що собою уявляє теорія діалектизму? В основі цієї теорії лежить матерія. Діалект твердить, що все життя світу відображене в матерії, й поза нею нічого більше не існує. Тобто розумовання людини і її прагнення є в наслідок реакції матерії на зовнішні оточення під впливом різних явищ.

Природні явища, це не що інше як природна закономірність зміни матерії, тобто переходу з попереднього стану в інший, або навпаки, поворот до попереднього. Зсі інші природні і надприродні сили духа й волі, ця теорія відкидає. Тому в большевицькій науці є наукове обґрунтування, яке сформульовано в законі про зберігання матерії, за яким матерія не зникає, а в природі вона завжди є в однаковій кількості. Про абсурдальність цієї теорії говорять нижче подані факти, а що до її наукової обґрунтованості, то тут вона зовсім потерпіла крах в час винайдення атомової енергії чим доказано, що при розбитті атома зникає зовсім мізерна частина матерії, на місце якої приходить енергія. Теорія матеріалізму, як фундамент соціалістичного будівництва, потерпіла крах тому, що відкинула всі прикмети національного й ду-

хового прагнення людини, заперечила наявність надприродних сил, заперечуючи тим самим характерні прикмети шляхтності духа людини, як одиниці, і загаду як нації. Заперечуючи всю науку християнства, розбудила в народних масах взаємну ненависть, дезорганізацію суспільного стану, недовіра до існуючих законів правопорядку людського життя. Що це є так, може підтвердити факт по революції 1917-20рр., коли у великих містах як Москва, Київ і інші, були проведені демонстрації під кличем: "Долой стыд, даймо природу!" зовсім нагих, молодих визнаєвців матеріалістичної теорії.

Ця система, відкидаючи приватну власність, вириває з рук ініціативу підвищення продуктивності праці і автоматично прив'язує одиницю проти її волі до удержавлених засобів людини. Людина стає невідільником підприємства, колгоспу, держави і кліки її керівників.

Діалектичний матеріалізм, в нашому перекладі, це значить обмеження в матерії, а тому, що ця теорія пристосована до політично-державного устрою, тобто звідси і цей устрій є обмежений. Він своїм характером властивий тій країні звідки ця теорія походить і звідки вона за основу брала всі події життя даної країни і тому для інших країн її неможливо застосувати без змін. Цього навіть не заперечує сьогоднішній доповнювач К.Маркса Сталін, який про побудову соціалізму в одній країні пише: "Хай ніхто не закидає нам, що ми відхиляємось від марксизму, ми лише доповняємо його, пристосовуючи до сучасних місцевих умовин, як також міжнародних, бо коли виникла ця теорія, тоді і там були зовсім інші умовини від цих в яких ми тепер живемо" /цитую з пам'яті/.

Ясно, що кожний нарід має свої специфічні характери і територіяльні умови, тому теорія матеріалізму не кожному може підійти до потреб життя. Цю теорію розробляють по різному, втягаючи в цю форму імперіалізм із агресією і терором, як фарбують на червонс, перелицьовуючи соціалізм на комунізм.

Навіть в робітничому питанні ми бачимо дуже далеко сфальшовані наслідки. Тут хочби покликатись на совєтські науки політ.економії, де економічну політику обґрунтовується на засадах діалектичного матеріалізму. Тут можемо побачити на якій "справедливості" будується соціалізм. Багато місця там присвячується винагороді робітника за його працю, чого в дійсності ні в одному періоді совєтської системи ніколи не було. Бо над усім панує держава, а одиниця є її невідільником. Цей устрій "народної де-

мократії", є фактично обмеженою демократією цілком тотальною з найбільшим тоталітаризмом. Він абсолютно безідеологічний, державно-матеріалістичний, де всі прибутки народних мас знаходяться в руках держави, на чолі якої стоїть кліка деспотів, що при допомозі жакливого терору держать в ярмі мільйони свободолюбних народів. Навіть каста комуністичних вельмож є матеріалістами, бо лише ізза особистих економічних привілеїв виконують роль уряду.

Всі перераховані характери цього соціалістичного устрою доказують, на чому полягає "сила" більшовицької системи і завдяки чого більшовики підготовляють цілий світ до "соціалістичної" революції. Але жодна система створена і закріплена терором не може довго існувати і соціалізм скорше чи пізніше скінчить свою роль серед людства.

К а п і т а л і з м. Це система, яка помимо всіх своїх негативів, має в декілька разів перевагу над соціалізмом і тому капіталізм як система проіснував значно довше, на відміну соціалізму, який по тридцяти роках свого існування заломився остаточно. Однак, як соціалізм так і капіталізм має свої негативи, які неминуче приведуть і його до загибелі. Перше, що ця система, так як і соціалізм, є без ідеологічною. Бо в нашому розумінні, збагачуватися за рахунок когось, це не ідея. Визискування інших - це основний принцип капіталізму. Однак і наші часи капіталізм є сильнішою системою ніж соціалізм. Капіталізм впершу чергу розпоряджається більшими запасами капіталів, що дає можливість краще забезпечувати людство економічно ніж на це може спромогтися соціалізм. Капіталізм не заперечує права одиниці на повну свободу, хоч на ділі і не дає її, з тих же мотивів що і соціалізм, однак в даному випадку людина все ж таки розпоряджається більшою свободою. Він не заперечує визнавання одиницею духовних почувань, через які одиниця в шуканні за справедливостю не відчує такої ненависті до кожного іншого, а навпаки, шукає собі спільника й допомоги, тому і народні маси при капіталізмі є більше поєднані. Економічне забезпечення одиниці при капіталізмі далеко краще як при соціалізмі. Кожні робочі руки одержуть при капіталізмі бодай мінімум заробітку потрібного до життя а при соціалізмі і того немає. Якщо до цього всього додати приватну ініціативу і національні почування / хоч вони і тут не сильні /, то ця система є далеко триваліша від соціалізму. Тому упадок капіталізму не прийде так скоро як декто думає. А в збройному конфлікті з соціалізмом капіталізм має всі дані, щоб вижити

переможцем. Але все одно, капіталізм буде змушений уступитися іншій системі, тому що: Першою і основною негативною рисою капіталізму, це є нерівномірне розподілення прибутків і багатств в державі, тобто декілька, чи десятків одиниць, згромаджують в свої руки всі державні багатства і приходи за рахунок селянської і робітничої верстви. Це викликає незадоволення в масах а разом із цим ненависть до цієї системи. Другою негативною рисою капіталізму, це є його агресивність, так як і агресивність соціалізму, заганяючи над світом. Що правда, агресивність капіталізму дещо змінилась від його попередніх часів

та методів, коли він провадив війну в цьому напрямі. На цей раз він вже виступає з деякими гаслами боротьби за свободу і незалежність. Однак обіцяючи і даючи економічну допомогу, загортає інші народи в його політичну незалежність. Іншими словами – це є безкровне підкорення. Хоча декому на перший погляд здається, що це не порушує самостійності і свободи, але факти останніх десятиріч довели, що ті народи хоч самі вирішують про свій устрій але в критичній для себе ситуації їх політична незалежність стає під знаком запитання.

/Закінчення буде/

Інж. Д. Шалдій

НОРМУВАННЯ ПРАЦІ І ВИЗИСК РОБІТНИКА

(Продовження)

Відомо, що норма виробу, це є та усталена кількість виробу продукції, яку робітник мусить обов'язково виконати, щоб забезпечити собі ту високу заробітку, яка належить йому за витрату енергії, згідно його кваліфікації та фаху. Можливо, що ця платня в умовах розриву засобів виробництва з засобами споживання, не буде відповідати необхідній потребі забезпечення повного життєвого рівня робітника, але щоб хоч лише існувати, робітник мусить своєю працею здобувати собі платню. Щоб виконати норму, робітник мусить обов'язково витрачати необхідну кількість енергії. Якщо він не буде виконувати норми, він не отримає повністю тієї платні, яка винагороджує його працю підтримувати його і його родини існування. При нормуванні ми знаємо, що заробіток робітника міцно пов'язаний з нормою виробу. Більше виробів – більша платня. Але коли норми виробу зростають з метою примусити робітника інтенсивніше працювати, а платня залишається тією самою, відносно змінюється справа визиску робітника, яка набирає експлуатаційний характер і постійно погіршується. В дійсності, завжди при існуючих економічних устроях держав, маємо такі явища, коли заробітна платня робітника не відповідає середньому життєвому рівні, який усталюється в тій чи іншій державі. Щоб поліпшити свій життєвий рівень робітник мусить не тільки виконувати, але й перевиконувати норму праці. Кожна норма праці усталюється на ґрунті технічних об'єктивів, з урахуванням всіх умовин. Норми мусять бути абсолютно реальні до виконання і обчисленні на нормальну витрату робітником енергії.

Норма не може бути зовелика, бо в цьому випадку робітник не виконає її,

не досягне мінімуму встановленої платні, мінімуму життєвого рівня. Все було підкреслено, що робітник намагається, як лише можливо, якнайбільше заробити, тому він витрукує шляхи і засоби виконання норм та їхнього перевиконання. Ця засада сама штовхає робітника самому переглянути для нього встановлену норму праці, переоцінити і ушліти свій виробничий день та більше витратити своєї власної енергії, а відом підвищувати своє вионажування, щоб посилювати визиск себе в користь підприємства. Для підприємця перевиконання норм виробу є дуже корисним, бо він цим досягає цілого ряду заощаджень виробничих витрат, зменшує кількість виробничої сили, постачає на ринки збуту якнайбільше і якнайдешевше продуктів свого виробництва, конкурує з іншими підприємцями та заощаджує виробничий час, працю механізмів, агрегатів, енергію, амортизацію і т.д. Але робітник більше працює, більше витрачає енергії, скорше виснажується і тратьє фізичну силу, та в додаток до цього, витискає з виробництва /викидає на вулицю/ залишки робочої сили, що збільшує безробіття, яке примушує робітників-безробітних приймати гірші умови праці, щоб лише забезпечити собі якоесь мізерне хивотіння. Але не тільки ті фактори впливають на визиск робітника. В своєму змаганні до рентабельно-вигідної праці, кожне виробництво намагається вкласти якнайменше капіталу, але з умовою, щоб отримати якнайбільше продукції, дешевої по вартості і високої по якості.

Підприємства розпочали заступати автоматами, механізмами – робітників, змінюючи поступово складне керування цими апаратами на більш просте. Для обслуги таких автоматів-механізмів підприємство ставить не високо-

кваліфікованого робітника /інженера, техника/, якому необхідно виплачувати високу нагороду за працю, але звичайно простого робітника, зацікавленого з керуванням цих агрегатів. Крім того кожне виробництво намагається якнайбільше використати всі свої виробничі резерви та внутрішні ресурси. Воно підвищує спроможність верстатів, машин, агрегатів, збільшує коефіцієнт корисної витрати всього виробничого устаткування, раціонально використовує відходи матеріалів та бракову продукцію і т.п. Звідси теж розпочинається наступ на підвищення робітником його праці і робітник перетворюється в "машину-робота", обслуговуючи не один, а декілька верстатів та автоматів-механізмів. Отже з підвищенням темпа виробництва, робітник не може відставати від праці обслуговуваних ним верстатів, а тому він мусять працювати синхронно з темпом всього виробничого процесу. Таким чином, не дивлячись на те, що працю робітника немов заступає механізм-автомат, робітник одержує повне навантаження робочого дня. Згадані фактори приводять також до зросту безробіття. Спроби регулювання зросту безробіття та ринків праці, як також поліпшення життєвих обставин робітників, не дали поки що ніякого ефективного висліді, бо для цього потрібно в самій основі ламати систему суспільно-економічного та політичного ладу світу. Певно, що при планованому веденні державного господарства, де пануватиме дійсний демократичний, політично-економічний лад, лад власної вітчизняної національної держави, з високими гуманітарними засадами, всі перераховані вище моменти можуть набрати відмінних позитивних якостей. Розвиток промисловості національно-вільної держави можна вкласти в певні конкретні межі, в яких можна регулювати зростання або зниження розвитку продукції і життєвої норми робітництва.

Взагалі ризик ми з'ясували, як впливають на стан робітничої сили ті чи інші організаційні системи праці промислових підприємств. Не розглядаючи принципів політичних структур та принципів володіння підприємствами, треба сказати, що людина своєю працею не тільки забезпечує свій життєвий рівень, але дає певну кількість прибутків на користь суспільству і державі. Це фактично і є один, при тому головний чинник, доходів /прибутків/ підприємства та збагачення держави. В житті це є досить складні системи використання та приласнення чужої праці і вислідів її діяння. Ці системи приймають різні форми побічних та прямих податків,

піднесення цін товарів першої потреби, зменшення платні робітникам, введення державних цін, підвищення або зменшення твердого курсу державної валюти і т.п.

Дослідами усталено, що навіть коли б робітник був задоволений всіма своїми життєвими потребами - то і в цім випадку обов'язково його праця виторгувала б більше вартостей, чим це потрібно на його життєвий рівень. Безперечно, що є випадки, тобто окремі індивідууми суспільства, які не тільки не приносять суспільству користі своєю працею, але навпаки йому шкодять. Але вся суспільність загалом, увесь час випродуковує більше загально-корисних вартостей, як потребує на своє життя, а цим самим покриває життя других. Коштами цих вартостей поліщується або зменшується рівень життя суспільства. Теорії матеріалістичного марксизму твердить, що коли державною владою керують власники підприємств-капіталісти, або їхні прислужувачі, тоді визискувачами є ціла державна верхівка. Але ця теорія замовчує це, як визискує робітничі маси група комуністичної партійної верхівки, яку вилонила теорія Маркса. Визиск буде завжди визиском під якою б маскою він не перетворювався, чи під маскою "соціалізму" чи під маскою "комунізму" чи "капіталізму". Група комуністичної верхівки в СРСР, що обдуривши широкі маси різними нездійсненними, фальшивими гаслами, захопила державну владу, при власному в жорстокий спосіб весь дохід суспільства для своїх імперіалістичних загарбницьких цілей, на ділі перетворилась в найгіршу капіталістичну касту, в червону комуністичну "буржуазію". Навіть згідно теорії марксизму, це буде чистої води імперіалізм, лише у іншій формі.

/Закінчення буде/

ВІД РЕДАКЦІЇ

З БРАКУ МІСЦЯ В ЦЬОМУ ЧИСЛІ, ПРОДОВЖЕННЯ передруку книжки Д.Донцова: "ДВА ПАТРІОТИЗМИ", переносимо до наступного числа "ВШ".

* * *

В ч. 7./ за липень/ "ВШ" пропущено автора оповідання "ОСТАННІ ВЕЧІР". Справляючи цю помилку, подаємо до відома, що автором цього оповідання є І. ШПИЛЬ. Шан. автора перепрошуємо за неувагу.

В.О. ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

/Продовження/

ІІІ. ШЛЯХИ І ЗАСОБИ СПОЛУЧЕННЯ

Загальні заваги. Це багата й культурна країна, то й густіше, краще налашдані і більш різноманітні шляхи сполучення і, навпаки, кращі шляхи сполучення /комунікації/, то сприятливіші умовини господарського й культурного розвитку країни.

Розбудова шляхів залежить також у великій мірі від природи тої країни. Легше будувати дороги на рівнині ніж у горах. Легше в залюдненій країні ніж у безлюдній пустелі. Тому в укр. горах і на рідко залюднених степових просторах мережа шляхів рідка. Найкраще налашдану мережу шляхів має в нас Галичина, Закарпаття і Буковина. Однак в порівнанні з країнами Західної Європи - Німеччиною і Бельгією і ін. мережа шляхів навіть цих наших земель рідка і слабо удержана.

Взагалі в нас переважають ґрунтові шляхи. Однак вони залежні від природи. Підчас весняних розтопів та осінніх слот вони розмакаються і стають майже не придатні до вжитку.

Биті шляхи з твердою кам'яною поверхнею досить добре розбудовані лише на південно-західних землях /Галичина, Закарпаття, Буковина/. У східній Україні їх мало, вони в поганому стані. 1935р. було в нас загальною 24 тис.км. битих шляхів, з того на Галичину й Закарпаття припадає половина, тобто 12 тис. а друга половина на всі інші землі. На 100 км.кв. землі в Галичині й на Закарпатті припадає 18,7 км. шляхів, на Волині

й Поліссі - 3,3 км., на Наддніпрянщині - 2,0 км. а на південних степах і на Кавказі битих шляхів майже нема, бо тільки в середньому 0,2 км. на 100 км.кв. В зв'язку зі слабо розвинутою мережою шляхів, автомобільний рух у нас дуже слабкий. Механічних возів мало, та й ті у 77% вантажні. Загально беручи, І-ин механічний віз припадає на 1,573 людей. США - І авто на 4,5 людей, Великобританія - на 21 особу, Канада - на 9 осіб, Франція - на 19 осіб, Німеччина на 47 осіб, Японія на 472 особи.

До найважливіших шляхів належать залізничні. Перші залізничні шляхи збудували в нас в другій половині XIX ст. 1862 - 1865 збудували залізничний шлях з Одеси до Балти. Їх будову продовжують і дові, хоч правда з деякими перервами. Однак при будові цих шляхів брали до уваги не потреби України, а передусім військової й господарські потреби тих країн, до яких українські землі належать, /Росія, Австрія, Польща, Чехія/, що їм залізниця служила для вивозу збіжжя, вугілля, заліза та інших матеріальних багатств України. Через те, окремі укр. міста сполучені сильніше з чужими господарськими осередками між собою. Довжина всіх залізничних шляхів укр. земель становить приблизно 24 тис. км. на 100 км.кв. припадає в середньому 2,6 км. залізниці.

Порівнюючи зі зах. країнами Європи, мережа залізничних шляхів в Україні дуже рідка. Це показує таблиця.

К Р А Ї Н А	довжина залізничних ліній в км.	на 100 км.кв. припадає залізниць км.	на 100 тис. меш. припадає залізниць км.
Бельгія.....	10.252	33,6	12,4
Німеччина.....	58.785	14,6	10,4
Швейцарія.....	5.855	14,2	15,2
В.Британія.....	32.803	13,8	7,1
Данія.....	5.852	12,1	14,8
Франція.....	6.460	11,7	15,4
Голландія.....	3.685	10,6	4,4
Італія.....	23.035	7,4	5,4
Іспанія.....	16.319	3,2	6,7
Укр.землі.....	24.000	2,6	4,5
СССР.....	81.580	1,7	6,4

Головні залізничні шляхи перехрещуються на Україні в двох напрямках: із півдня на північ та із заходу на схід, до найважливіших південних ліній належать залізниці: Київ-Жмеринка-Одеса, Харків-Запоріжжя-Севастополь, Москва-Вороніж-Ростів з продовженням Армавір-Грозний-Баку.

З рівнобіжних ліній найважливіші: Берестя-Гомель/, Холм-Ковель-

Київ, Перемишль-Львів-Київ-Ростів, Новий Санч-Сянік-Самбір-Станиславів-Чернівці.

В залізничній комунікації важливу роль відіграють т.зв. залізничні вузли, тобто міста, де перетинаються чи збігаються залізничні шляхи.

До найважливіших вузлів належать: на зах.землях Львів, де оходиться 9 залізничних ліній. Важливіші з них :

Львів-Перемишль-Краків, Львів-Київ, Львів-Тернопіль-Прокурів-Хмеринка-Одеса, Львів-Станіславів-Букарешт, Львів-Стрий-Будапешт.

Найважливішим вузлом на охідних землях є Харків, із 8 лініями, з яких дві лінії двоколіїні. Найважливіші ополучення має Харків з Києвом, Севастополем, Ростовом і Баку та Москвою. Харків після Москви - це найважливіший вузол СРСР. Інші залізничні вузли - це Тернопіль, Берестя, Гомель, Бахмач, Ромодан, Полтава, Січеслав, Ростів. В Києві перехрещуються дві залізничні лінії:

П.Карий

* * *

Ганебна брехня

Не одноразово ми твердимо, а навіть переконані в цьому, що щоби подолати наших ворогів, треба їх вивчати, знати їхню тактику, їхні методи, розоблачувати їх провокаційні трюки, та всіди демаскувати їх підлу й ганебну роботу. Однак ми, українські націоналісти в боротьбі за УССД, ніколи не послуговуємося проти ворогів брехнею. Для нас досить тієї правди про них, щоб розкрити їхній канібалізм. Хоч правда в очі кола, за те в брехні ноги короткі. Ми маємо свою націоналістично-революційну мораль і етику, яких сила нищить всі вигадливі брехні й наклепи наших ворогів. Але в наших ворогів немає ні правди, ні чести, ані моралі, ані етики, тому брехня для них - це їх зброя, підстава їх діяльності і засіб засліплення поневолених мільйонів в большевицькому ярмі.

Переглядаючи /тепер вже заборонену/ газету "Світло" /виходила в Аргентині/, яка "світлює" брехнею своїм читачам, переповненими дописами комуністичних агентів, що підкувалися: "кореспонденти з Радянської України", впадають в очі методи брехні і фальшу, якими ті "кореспонденти" годують аргентинських українців. Мимоволі стають перед очима наші європейські укапісти, на чолі з Багряними й Майстренками, які вмовляють в український загальні ті "позитивні досягнення" Радянської України, які ми повинні прийняти за "ової" як "необхідні" в українській "демократичній" державі. Українські укапісти намагаються кидати подвійне світло на обличчя комунізму, показуючи з одної сторони - гнобителя, а з другої сторони обличчя "прогресивного" українця - націонал-комуніста. В наслідках такої подвійної гри українських соціалістів і укапістів, український нарід став по неволений тими ж, що хоч керуються рівнож засадами марксизму, але для яких "обличчя ворогів" було і є тільки

1. Холм-Ковель-Сарни-Коростень-Київ-Полтава-Донбас.

2. Хмеринка-Вінниця-Київ-Ніжин-Бахмач з розгалуженням на Курськ і Брянськ.

Окреме значення мають ті залізничні, що виходять із головних промислових осередків, тобто з Донбасу і Кривого Рогу.

Недоліки в залізничній комунікації - це рідка мережа, мале число двоколіїних ліній, далека віддал між станціями, малий залізничний табір локомотивів і вагонів, неправильність руху.

/Закінчення буде/

ки під одним кутом бачине. В цьому ж "Світлі" є власне написана якимось брутальним паперомazzo з рівенської області М.Ярошенкою стаття під назвою "Обличчя ворогів". Цей "кореспондент з Радянської України", вірний пес сталінських посіпаків, виділяє зі свого гнилого рота, всю осяжену злість і ненависть до героїчних борців УПА, щоб якнайбільше їх очорнити перед аргентинськими українцями. Передрукуючи цю ганебну статтю, маємо на меті зробити наших читачів обережними, перед тими всіми часописами, писаними українською мовою, які в більшій або меншій мірі, відкрито або масковано, стараються підривати добре ім'я, значення і святість героїства бійців УПА і українського підпілля. Пам'ятайте, що тактика ворога є різна, він не всюди виступає отверто і не рідко, щоб здобути довіру загально, хитро прикривається "патріотизмом" та вдає великого "приятеля" і "оборонця" УПА. Ця агентурна робота червоною ниткою тягнеться аж до цих кублиць сталінських агентів, що отверто випишують брехні і оклеивчування на український визвольний рух. Ось, що пише горе-писака Ярошенко, який напевно і в вічі не бачив бійців УПА:

"Їх витягали з різних нор. Денис Довжанець довго не наважився покинути свою смердючу діру. Селянам довелося прикласти багато зусиль, щоб викурити його. З під припічка з початку з'явилась іржава німецька гвинтівка, а потім з'явилась руда, вкрита порошком голова. Останні приятелі Дениса знайшлися не в кращих потайниках. Одного дістали з криниці, другого відкопали біля вбиральні, третього виволікли з під копиці сіна. Протягом дня був захоплений в полон весь злазнівський "гарнізон" бандерівців. Дев'ять жалюгідних мершавих потвор, які ще вчора тероризували околицю, тепер стояли, збівшихся в кутку, і не

сміли навіть підвести очей.

- "Так ви, значить, за народ?" - запитав один старший селянин. - "Щож, це дуже цікаво. Скликайте люди добрі громаду, пани й отамани хочуть від імені бандерівців, знами поговорити. Це ж вони писали, що український народ благословив їх на священну боротьбу. От нехай і розкажуть, де, хто і коли їх благословив. Я щось не пригадує щоб наше село давало таке благословення".

На площі, серед села зібралось близько 500 чоловік. Коли "отамани" стали перед громадою, у Адама Бабица одразу затіпались коліна. Сергій і Федір Кравчуки потупили очі в землю і не могли поворухнутись. Зустріч їх з народом, від імені якого вони виступали, їх не радувала. Вони вперше були віч-на-віч з народом, іменем якого спекулювали стільки років, творячи свої жадливі діла. Громада стояла грізна і мовчазна. Кожному було боляче, що ті коростяві виродки, схожі більше на звірів, як на людей, виглошували своїми брудними вустами дорогі кожному слова "український народ", і плыли озове рідне село перед радянською владою. Що може бути між цими німецькими наймитами і українським народом, що разом зі своїм старшим братом, російським народом, відстоював честь і незалежність радянської Батьківщини, а в тім Радянської України? Нічого!

Вони вороги Радянської України й українського народу. В селі Яполонів вони замордували вчителя. Від їх рук згинув голова сільради Ризий, родина сільського советського активу. Ними

забито активіста Крупу і багато інших. Бандити розпинали жінок, гвалтували їх, різали дітей, грабували бідноту і сиріт. Це все на їхній мові звалось "боротьба за Самостійну Україну". Але скоро на їх сліди потрапили і бандерівці були спіймані. Бандити стояли перед громадою й жоден з них не міг вимовити слова. Денис Довганець упав на коліна і почав щось белькотати про помилування. Сергій Кравчук хався за поли своїх сусідів. Плазував на колінах і командант СЕ Микола Барушкевич. Селяни з призиством дивились на цих жалюгідних недобитків горезвісної УПА... Вони одногласно ухвалили тут же - просити радянський суд покарати бандеро-бандитів на смерть. Воля народу була виконана. Бандити повисли на сухій гіляці".....

Ось так пишуть "кореспонденти з Радянської України". Так змальовують хама-запроданці, вірні пси сталінських опришків, героїчних бійців УПА і українського підпілля. Ми навели цю ганебну писанину большевицьких агентів, щоб наше суспільство пізнало, якою мовою говорить Москва, її агенти і вислужники про борців за Самостійну Україну. В деякій еміграційній, теж писаній українською мовою пресі, неходимо чи мало подібних метод, брехні і наклепів на український національно-визвольний табір: ОУН, УПА й УГВР, які своїм змістом нагадують майже точно писанину "кореспондентів з Радянської України".

Тож будьмо обережні! Пізнаваймо і демаскуймо ворожих агентів на кожному кроці!

І.Пиль

Василько

Тисячу дев'ятьсот тридцять третій рік... Трагедія моєї Вітчизни. Нечуваний голод в історії людства, який забрав від українського народу мільйони і стільки ж само осиротив, погнав з рідних хат в далекий чужий світ шукати куска хліба, забраного від них Москвою.

Там, на Таращанщині, біля річки Гнилого Тікичу розкинулось село Веселий Кут. Більша половина його лежала на правому березі, а ліворуч, на високому обриві, зеленів садок та видно було червону черепищу ще панських будинків. Тепер то було колгоспне подвір'я, огорожене білими осокоровими штахетами. По той бік шляху, кілька критих солом'я хат ховалися в пахучих цвітах густих вишників. Там жили рибалки, від яких давно вже забрали човни й іншу рибачу снасть, а й їх самих до колгоспу заг-

нали. Через річку гребля з бірого каменю виложена; водяний млин здоровеними колесами шумів, пінаючи чистою, як сльоза, водою. А по той бік річки, огорожені очеретяними тинами, селянські подвір'я стояли. Починались вони аж десь звідти від зеленої сіножати і тягнулись рівними смужками огороді до берега ріки. Все село тонуло в весняній зелені, Тікич ніс його глибокі води і таємничо шелестів високими очеретами.

Прекрасне село Веселий Кут!.. Недарма його так і називали. Бо навіть в той тридцять третій рік, в ту незабутню весну, воно ні трошки не змінилось. Лежало мов кадр фантастичного фільму, затиснуте в табети страшного голоду...

На зарослім лободом й колючим осотом городі, маленький Василько переходив з місця на місце, добаючи заправленим заступом чорну рибу з землі. Це Гриць вчора розповідав його-

му, що на торішньому картоплинні можна знайти чимало торішньої картоплі. Ще з минулої осені - погнітої вже, але їсти можна. Отого-то й Василько, в надії поквитись хоч тим гниляччям, вперто шпортився в городі. Наступав босом опухлою ногою на заступ і, похитуючи високим держакон, повільно встромлював його в соковиту землю. Думав про їжу. А в животі бурчало - слина котилась, як бувало колись до приобідачних мамою цукорків. Дрібненькими пальчиками перебірав м'яку землю. Шукав великими западими синіми оченятами. Копав і знову прибідав. Щось сіре вглядів - відгорнув рукою невеличку грудку.

- А здохла б ти, - пробурмотів собі під ніс і за ногу відкинув здоровенну ропуху. - Геть як картопля виглядає...

Та ось таки й на картоплину натрапив. Гнилу шкуру з неї обдер і в замурзаних руках лишилась стизька біла маса. Лизнув язиком...

- Гм... - сказав через ніс, блудячи очима по залитій сонцем ріці. - Якесь таке, що й смаку не розбиреш...

Та все ж таки він кинув в рот ту картоплину і, скоренько пережувавши, проковтнув.

Так Василько прощипортився аж до самісінького полудня, та гнилою смердючою картоплею не вдалося вгамувати страшного голоду.

Заступ покинув в городі і, дрібно перебіравши коротенькими босими ногами, помаленьку пішов до хати. З середину не заходив. Не було чого там шукати. Пусткою смердить. У ганку чашку свою, вірну супутницю, знайшов і, відмехнувши з очей дачно не стригене волосся, вийшов за ворота. Кожного дня в цю пору Василько відвідував катюспу ідеально. Кухар той, сивоволосий дядько Павло, завжди давав йому щось попоїсти. А як ніхто не бачив то й повну чашку кутішу натхивав. А в ряди-годи ще й кусочок хліба ткне крадькома від інших.

Якраз на греблі Василько здибав Гриця. Той удив рибу, пантрукчи бистрим очима сірого поплавця. Слідив за ним, мов той кіт за мишкою...

- Гебає Грицю? - запитав, проходячи повз нього.

- Та де, - відповів той, не відриваючи очей від одної точки, що була невеличким поміткою на синій прозорій воді. - Від самого рана сиджу - тільки два окунці вплимав. До отогової?

- Ага.

- Я не піду. Голова вчора різко вдарив.

Василько спішив. Голод його підганяв. Обійшов подвір'я з темного боку і зробленою в паркені діркою добрався до котгоспного саду. Потім поза конторою, по під кущами машини та

ось уже і кухня. Люди товпляться в довжелезній черезі. Як з хреста ті люди познімані - обличчя худі, очі десь до середини позалазили. Лажміть на них вилатане, а в безсило опущених руках - посудина. З кого горщик, в кого миска, а в декого мідні, давно не чищені кварта. Пропахіаються до вікна, беруть їжу і, посідавши на землі по під яблунями, - обідають.

Василько слідив за кожним їх рухом. Дивився як парус "пох'ябобуха" і від того ще більше хотілося їсти. Та в чергу не можна було стівати. Василько вже кілька разів пробував це робити, та завжди йому не везло. Або люди його виганяли, або голова котгоспу, що ось і тепер вештається коло кухні, за ухо виводив. Бо тож дають їсти тільки для тих, що в котгоспі працюють. Василько мусів чекати аж поки всі перейдуть.

Так і сьогодні. З чверть години крутився, переходив від одної групи обідаючих до другої, заглядав у їх миски, а в самого аж різало в животі. До безтями хотілося їсти. Але хто це розумів? І взагалі кого це ці кавило? Хто був у цьому широкому світі, що змилювався б над ним, Васильком, дав йому кусочок, хоч манюсінський кусочок хліба?..

Ба... ось таки вже всі одержали. Радіючи пій довгожданій хвилині, Василько підбіг до вікна. Став навшипинки і зазирнув до середини. Потім одним рухом поставив на широку заліпану підвіконницю свою чашку.

- Дядю... - почувся його пискливий голос, коли виглянула чиясь брита голова. /"Председатель" котгоспу то був - москалька з квадратною мордою/. - Дайте кутішу, дайте дядечку...

Той на нього очима блиснув - мов вовкулака подивився.

- Пошол вон! - закричав. - Для ледачих не осталося. В котгосп свиней пасти, а потім можна й за обідом приходити.

- Дядечку!.. - в Василькових очах блиснули сльози. - Хоч пів чашки. Хоч трошечки...

- Тікай, хлопче! - вже крикнув голова котгоспу і блиснув червоними білками очей. - Геть звідси, поки черпаком не потягнув.

Василько хотів ще щось сказати, та ось явда гримнув і вікно закритося...

Його обличчя скривилося від плачу.

Ще раз глянув на вікно. Залізними кліщами опазми задумили його горло. Та все ж... чекати не було чого. Повільно повернувся і відійшов геть. Сльози проводити криві доріжки по його білому обличчі... Василько був таким безситим, таким безпомічним. Йому здавалося що це тише він один у цьому світі залишився сиротою, що це тише він один не має чого їсти. Один

тиняється з місця на місце, шукаючи якоїсь покиви. Його маленьке серце повільно стукало в таких же маленьких грудях, а на душі було так тяжко. Так тяжко, як ніколи перед тим... І нікому розповісти, ні відкого почути ласкавого слова...

З підвищеною головою Василько побрів на цвинтар.

Там, під отарезною, як і самий світ, розлогою вишнею - свіжа могила. Могила Василькової мами... Недавно там її сусіди похоронили. Саму - так як проєхав перед смертю. Василько був у хаті, коли мати вмирала... Стояв біля тапчана і за сльозами не міг нічого ієвньо бачити. Дивився на маму. Дивився на неї в останню, що потім запам'ятати цей найдорожчий наймилий образ. Запам'ятати його навіки...

По дорозі, вкритій товстим шаром пилки, повільно йшов Василько. Обабіч нього тягнулась різко окреслена купа тінь і залишався позаду покручений слід від його босих втомлених ніг. Він йшов. Йшов як на сповідь. Не поспішав до тієї, яка лежала під землею - адже вона його не почує. Але в цю хвилину хотілося бути близько біля неї. Відчувати її присутність, говорити з нею. Пептять до її милого образу, який ніколи не залишав Василька. Розповісти мамі як тяжко йому, маленькому безпомічному сироті. Для нього немає місця на цій землі. Він тут лишній. Він мов той прибулець, на якого ніхто не хоче навіть глянути...

І люди ці - які вони погані і які сердиті. Мов ті собаки! Мов звірі!.. Краще б ти, матусю, не вмирала... Було б самій їсти той останній кусочок хліба і ту останню картоплину, що йому, Василькові, віддавала. Хай би краще він лежав там, прикритий спокоем холодної землі, а ти приходи б його могилу відвідувати.

З такими думками Василько підійшов до вишні. Його очі знову налили ся сльозами, коли глянув на ще не зарослу могилу. Секунду постояв, а потім цілком безсильний впав на коліна... І ще один маленький кусочок чаду й Василько припав обличчям до тієї землі, яка лежала на грудях його «буди-мої матусі».

- Незабутня мамо... - вирвалося через глибоке хвищення з його слабоньких грудей. - Дорога моя мамо...

Він довго-плакав на могилі.

З глибоко запалих, затагнутих сумерком смерті, очей повільно скочувались сльози і краплинами падали на ту землю, яка сховала його маму...

Плакав і думав - пригадував недавнє. Той час, коли його мама була ще живою, коли літніми вечорами вони

вечеряли на призьбі. Мама оббирає йому картоплю, а хрусті гули... Деся мукала худоба, дець з далеку голувої ночі линула пісня. Мама дивилась на нього своїми добрими очима, а ті хрусті... ах, як гарно вони гули!...

День за днем, подія на подієв підіймались в Васильковій дитячій уяві. І обличчя матері - таке торбутиве і таке мите. Біла хустка на її голові, з під якої виглядали пасма сивого волосся. Своїми кучими руками вона пестила його по голівці і казачи: "Ой, сину мій, синочку!". Завжди чомусь мама повторювала ці слова.

І ще так недавно вона була живою. Так недавно - воього лише три тижні.

Виплакавшись, Василько відчув внутрішнє облегшення. Але тіло його стало якимось таким тяжким, а м'язи - мов налиті оливом - безсилі. Він поклав на могилу свої висохлі рученята і опустився на них вогкою щогою.

Дивився як труситься повітря над зеленими пашнями...

А в голові ах гуло, мов би хтось стукав по ній десятками молотків. Вряди-годи перед очима все блідло - зливалось в одну суцільну матову масу.

Та ось нарешті, тяжкі повіки прикрили Василькові втомлені очі...

Заходило сонце... Розсипало останній діамант своїх променів по безмовній глухій землі. Завтра воно вигляне з другого боку. Воміхнеться голимим вмираючим людям. Воміхнеться мій розп'ятий Вітчизні!..

Але Василько... Його вже більше не побачить... Він залишився навіки разом з своєю доброю матою.

Дорогий читачу! Оповідання "Василько" - не мною створена подія, це не я його, як тепер ми говоримо "викомбінувати". Ні, я його взяв з історії нашої Української Голоти, взяв і передав Вам таким, яким воно було насправді. Цініть його як хочете, але прощу Вас - пам'ятайте лише одно: в 1932-33 роках на Східних Українських Землях захлинулося штучно зорганізованою Москвою голодною смертю в і с і м м і л ь й о н і в наших братів і сестер, наших батьків і матерів.

Без цілунків хліба і картоплини вмирали ті, які годували нас своєю кров'ю. Ті - синами і дочками яких є ми.

В підмосковській Україні їх не згадає ні одним словом. На їх смерті кремлівські сатрапи будували модерну систему експлуатації нашого селянина, на кістках наших родичів вирости колгоспи.

І саме, це оповідання присвячено цій величезній драмі нашого народу.

В липні 1950 року.

На нашій, не своїй Землі...

Хроніка подій

Лемківщина

1.4.47р. відділ УПА під командуванням к-ра Віра зробив засідку на 32-ох польських бандитів з ВОП, які переїжджали автою з Тисної до Валигорода. Знищено 26 бандитів, 6-ох зловлено в полон. Серед вбитих було 7 старшин, та комендант МО з Тисної - Фалішевські. Здобуто 5 кулеметів, 20 дисок, 7 пістолів, 9 автоматів, крики, амуніцію, 22 кошуки, 8 плащів і інші речі. З нашої сторони впав чотирьох Яр.

1.4.47р. спалило ВП частину села Колониці, пов.Ліско. Того дня перекодило ліс біля цього села, шукаючи за відділом УПА, що зробив засідку на авто з вояками ВОП.

1.4.47р. відділ ВП в числі 220 вояків перевів облаву в ос.Кальниця, Ходень і Середнє Велике, пов.Лісько. Рівнож цей відділ перевів облави на ліси і приліски біля цих сіл. По облаві закатували в с.Середнє Велике.

1.4.47р. відділ ВОП з Команчі в числі 150 вояків перевів облаву на ліси Бескиду біля с.Висолик Гор. Вечером зішли до села Рудавки, де закатували. В часі облави вояки ВОП зіткнулись з кватирунчою в лісі БСБ. В перестрілці зістав ранений один боевик/куц. інф. Селянин/.

1.4.47р. ВП організувало ОРМО з Небешан, Прусика, Новотанц, Буківська та Победна, пов.Сянік і відійшло в гори на облаву. ОРМО думала, що йде виганяти українців на схід, тому йшла зі співом та надією, що нагробує собі воякого майна та набере худоби. По кількох днях вернула ОРМО зі опущеними головами, бо під час облави впало з Небешан 7 ормістів, з Прусика 3-ох, з Новотанця 2-ох, з Победна 1.

1.4.47р. УВП арештувала в млині Сяноці Дмитра Гавриляка, Степана Судика, Петра Калиника, Михайла Гавриляка, Дмитра Шинду та Степана Пітуха - господарів з Волі Петрової. До 5.4.47р. випустили всіх, але скатовалих.

1.4.47р. група ВП /ок. 150 вояків/ переходила через села Воля Н., Поляни Суровичі, Суровицю на Вислик. Друга група переводила облаву на ліс біля ос. Воля Нижня і Вишня, третя група, в силі 150 вояків вийшла з Буківська, переходила через село Воля Петрову і перевела облаву на ліс Буківниця. З ліса зішли до сіл: Дарова, Суровичі, Вислока Дол. і подались до Буківська.

2.4.47р. група ВП в числі 80 вояків, що закатувала в с.Волі Мигіві, перевела облаву на ліс біля с.

Волі Мигіві, облава пройшла безуспішно. Вечером прибула до Волі Мигіві друга група ВП в числі 250 вояків. Злучились разом, перейшли до с. Манів, де закатували.

3.4.47р. група ВП в числі 330 вояків, що закатувала в с.Манів, відійшла до Тисної. Під час перемаршу спалили село Шербаніку.

4.4.47р. забрало ВП з Балигорода 17 мужиків з с.Жерниця Вих.пов.Лісько, яких держали як закладників, мовляв, якщо на свята буде скок УПА на місто, то всіх їх постріляють. Того дня побили важко 8 осіб, а до неприємності скатували батька стрільця Хруща.

7.4.47р. арештовано священика в с.Довжиця, пов.Лісько, о.Декана Хархаліса з дружиною та 5-ох мужиків.

8.4.47р. група ВП з Сянока в числі 40 вояків перевела облаву на села Прибишів -Явірник, пов.Сянік, та на ліси між цими селами. В с.Прибишеві арештували солтиса, в Явірнику одного мужика та відійшли до с.Полонної, де також арештували солтиса та його заступника. В Полонній закатували.

8.4.47р. ВП в числі 300 осіб перейшло з Волковії через Студенне до с.Творильного. Побили сильно Оліїника Івана, солтиса Мачиту Дмитра, Циганського Івана та Корнаса Петра.Зрабували 57 шт. курей, при чому говорили, що то за "нашого генерала".

9.4.47р. ОРМО та МО з Небешан побило в варварський опосіб переходячих через Небешани до Сянока селян із Кам'яного: Олексю Щербу, Луку Грицька, Василя Сивого, Петра Коцина, Данька Щербу та Остапа Ярошовського /солтиса/. Вищезгаданих побито на станиці МО в Небешанах при допитах про бандерівців.

9.4.47р. прибуло 5 словацьких вояків до с.Ветяна розвідатись про бандерівців. В селі були пів години й відійшли на кордон.

10.4.47р. знаний грабіжник Ясінек із с.Прусика ревідував у Прусіку хінок із с.Белхівки, які вертали із Сянока. Анні Лучко відобрав 1 кг.солобини, яку кушила собі на свята, говорячи, що це для бандерівців. Пошкодована зголосила про це МО в Небешанах, яка за це накричала на хінку та нагнала до хати.

10.4.47р. о год. 9-ій переходило ВП в силі 150 вояків на верх та ліс над с.Суровицею. Дорогою везли на 4-ох підводах амуніцію. Одні з них переходили корчі, в яких польський вояк побачив нашого стрільця та втік, не повідомивши про це своїх. Боївка відступила в іншу сторону. По облаві

ВП заквартирувало в с.Полянах Суровичних.Того самого дня вечером 50 вояків робило засідку над Зернівкою.На це місце надійшла інша група ВП, до якої почали стріляти зі засідки. Ранено одного вояка.

10.4.47р. селяни /поляки/ з с.Пакушівки переповідали вістки подані їм через ВП, що бандерівці в горах, під натиском ВП цюфнулись до валу,одначе вони не можуть їх побороти та взивають дальшої допомоги зі Сянока,бо хочать поспішитись з ліквідацією УПА доки ще ліс не розвився.

11.4.47р. СОК в с.Мокрім /п'яні/ побили Андрія Мельника та Івана Грицька качути, що вони носять харчі і гроші до ліса для вд.Хріна.

11.4.47р.ВП зі Сянока в числі 200 вояків переводили облаву на сс.Репедь, Явірник і Чистогорб, пов. Сянік. Опісля відійшли до Вислока Гор., де заквартирували.

12.4.47р. група ВП в силі 200 вояків перевела облаву на ліси Бескиду понад сс.Зубенське, Воля Мигова і Бальниці. По облаві зійшлись всі до с.Смільника і заквартирували. Під час переходу лісами, попалили колиби,гушавники та німецькі бункри.

13.4.47р. ВП в числі 200 вояків прийшло з Небещан через Белхівку, Кам'яне до Полонної, де оточили церкву й робили обшуки.

13.4.47р. ВП і ОРМО в силі ок. 50 прийшли в Надолан по с.Воля Яворова. В селі грабували, що кому подобалось. Вечером вернули зповоротом.

13.4.47р. наскочило УВП в Ліська на с. Щерницю Нижню й арештувало 20 жінок і 8 мужчин. Арештованих поставили в ряд, переслухували й били, опісля "пан" поручник оказав їм опівати "Ту пагурек, там долина, в д... бендзе Україна". Перед тим ще вчив їх арії до пих слів. Далі на військовий лад почав їх муштрувати:кавав падати долів, вставати, бігати стрибками і т. ін. Деяких осіб держали боюих ганяти по потоках і били як не людей.

13.4.47р. прийшло УВП зі Сянока трьома автами до с. Чашина, де арештували Марію Грицько, за яком слід пропав. Згадана арештована вчетверте.

14.4.47р. прийшла до с.Ветлини, пов.Лісько, розвідка група словаків, які розпитували селян про скількість бандерівців. Зі села в той час виходило в ліс кількох бовивиків, яких словаки обстріляли. В перестрілці ранено одного бовивика СБ.

14.4.47р. ОРМО з Прусика та Победна виганяло людей до праці в с.Збоїсках, не даючи святкувати другого дня Великодних Свят.

15.4.47р. застрілився в кривці, застуканий людоловами з ВП спец-кур'єр Хрущ. Того дня спалили бандити 3 тати в с.Жерниці Вихня.

15.4.47р. прийшло до Кам'яного, Полонної ок. 150 вояків ВП під командою майора Солтика, де робило труси по хатах, шукаючи бандерівців.

Опісля відійшли на Белхівку, де також шукали по хатах.Зідак беручи одну підводу, від'їхали через Збоїська до Ратнавиці, де заквартирували.

15.4.47р. арештувало УВП в Ліську одного мужчину та дві жінки з Волі Гор. Згадених вишитували, хто вбив ген.Сверчевського. Подібне арештування є щоденно в Балигороді, Ліську, Сяноці. Всіх питають про вбивство генерала. В тій справі арештують тех поляків,закидаючи їм співпрацю з УПА.

15.4.47р. наскочило вечером ВП на село Токарню в силі 100 вояків та арештувало Шпину Михайла та Болецького Петра. Арештованих забрали до Буківська.

16.4.47р. кучеве звено в числі 3-ох повстанців робило засідку на два переїжджаючі мотоцикли ВП. В перестрілці з ворогом впало 2-ох отрільців, а куч.Горощко впав ранений в голову ворогом в руки.З ворожої сторони були ранені.

17.4.47р. почало зі всіх сторін відійжджати ВП в гори. Заблюкували села: Криве, Гільське, Завтарниця, Явірєць, Луг, Кальниця, Смерек, Ветлина, Береги Горішні, Устрики Горішні, Дверник, вдовж доріг Тісна - Устрики Гор., Береги Гор. - Дверник, Устрики Гор.- Ступосаяни, Кальниця - Явірєць лежали вояки по кілька днів розстрілюючи ждучи УПА. На всіх полонинах, на гірських хребтах держали цілий ряд вірців та олійні застави. Переходили ліси, викрикуючи різними голосами. По горах і при дорогах, а також вдовж рік оstarанно окопувались маскуючи ової міоця. Вечером збивались в групи, палили вогні та грілись при них.

18.4.47р. наскочило УВП на с. Березку, оточили його й арештували 47 осіб. При тому бито людей та грабовано їхнє майно. По якомусь часі частину зввернено, а решту перевезено до Ряшева.

17.4.47р. арештувало УВП з Ліська в селі Березки 4-ох мужчин і три дівчини.

18.4.47р. заквартирувало в с.Жерниця Вих. ВП в силі ок. 100 бандитів. Щодня рано били людей, їздили на машинах по потоках знаситували жінок. Вечером робили забаву й насилу зганяли дівчат. Такі знущання над населенням тривали 5 днів.

17.4.47р. ВП силою 2.000 людей переходило фронтовою лінією села й ліси на відтинку Донічанки, Полянки, Райське, Сян /кордон/. Ішли розстрілюючи в невеликій віддалі в напрям Яворець, Творидьне, Криве,Вечером заквартирували в такий позиції, яком

йшли. Перешукували всі гущавники, попалили всі колиби з часу виселення, та ті, в яких зимою мешкали підпільники. Знайдені речі нищили. За собою палили всі гущавники та поляни порослі травою та кущами. В наслідок того вигоріло багато молодих ялиць, смерек, буків, вілх та кущів ялівцю. За переходячими оставали тільки чорні плями по горах. В гущавнику над Полянками зловили бовсика Чорного.

19.4.47р. наткнулась чота к-ра О. на ВП біля Берегів Гор. яке почало її обстрілювати. Чота відстрілюючись, почала відступати. По нашій стороні один вбитий. Втрат ворога не стверджено.

19.4.47р. УБП зі Сянока арештувало в с.Полонна одну дівчину й хлопця, яких відставлено до сянської тюрми.

21.4.47р. МО та ОРМО з Небещан в числі 50 прибуло до с.Белхівки в справі ліквідації сексота Іздебського Михайла з Небещан. Перевели стислий трус в Івана Лучко та Анни Лучко. Арештували Анну Ванячок та сильно побили її родичів. Опісля пішли до поляка Івана Калапчика та питали, чи були тут підчас свят бандерівці. Жінка Калапчика мусіла присягати, що нікого не було. МО казала теж присягати його дочці, але ця відмовилась, через що її побито.

21.4.47р. втік з УССР Андрій Тимон з Завадки Морохівської. Розповідає про голод на Україні.

26.4.47р. відділ ВП в силі 300 вояків перевів облогу на ліс біля села Смільника, як також на Хредатецькі ліси біля Микова. Опісля перейшли через Звезле /западина/ біля Думатинських озер і пішли стрілецькими рядами лісом аж до Пуштина. В лісі ВП не кричало. Вертаючи з облоги через село Прелуки пов.Сянік застали в селі двох стрільців, які вийшли зі села без жодної перестрілки.

27.4.47р. від год. 6-ої частина ВП з Веньової почала перехід лісами в Сянках, Веньовій і прийшла до Буківця. Рівночасно ця частина спалила хату в Сянках і всі шопи по полях. В с.Буківці палили пивниці, стайні, млин, три останні хати та церкву. В лісі на полянах палили траву й гущавники. В Сянках вітер переніс вогонь на сторону УССР і там згоріло 6 хат. Група ця заночувала в Буківському лісі.

28.4.47р. почалась в цілому терені виселенча акція місцевого українського населення на захід. ВП ранніми годинами окружувало село і наказувало селянам від пів години до чотирьох спакуватися і вийти з села на значене місце. Люди брали зі собою хто що міг, бо запрягу по селах було дуже мало. Все майно оставляли в хатах. Населення в плачем опускало свої села, не маючи змоги протистави-

тись ворогові. Того дня вигнали селяню населення з 54-ох укр. сіл. Селяни піхотою або власними підводами мусіли йти аж до залізничної станції. Всюди були потворені перехідні пункти, де УБП перевіряло населення. Підозрілих та родини підпільників давали окремо.

28.4.47р. виселено с.Чашин та Березовці. Люди вигнали людолови з ВП до Щавного і там загнали за драти. За хоплених людей не пукали більше до своїх сіл, так що все майно оставало на поталу польським бандитським селям, які зразу почали грабунок.

29.4.47р. ВП палило дальше забудовання в с.Соколики та Тарнаві Вих. О год. 8-ій переїхало з Веньової ІО фір з убезпеченням 40 вояків через полонини до Волосатого. О год. 11-ій переїхало 32-ох кіннотчиків з Волосатого до Веньової. Трох старшин з цієї групи переїхало через кордон на Сяні і заїхало на погран-заставу УССР на Голінатій.

29.4.47р. ВП з підводами та цивілями через цілий день вивозило українцями залишені харчеві продукти, та інший о/г інвентар. Засів ближче краших доріг, збіжжя та бараболо вивозило ВП автами, щоб не дати нам в руки харчів. До сіл ближче міст /Сянік, Лісько, Риманів, Балигород/ приїжджали валки польських селян понад 100 фір, які кидалися на пороки села грабували, що лиш попало під руки. Вперше вивозили збіжжя, опісля господарські машини, знаряддя, меблі й ін. В околиці Балигорода приїжджали вояки-цивілі аж з-під Романова, щоб легким коштом награвувати українського майна. Ті речі, яких не могли забрати з собою - нищили. В селах остала лише одна велика руїна.

29.4.47р. спалило ВП такі села: Студене, Творильне, Завій, Лопінка. Попереднього дня, то є 28.4. спалено польськими червоними варварами на очах вигнаних силою людей такі села: Устрики Гор., Ветляна, Стрибовиська, Гільське, Криве, Кобильське, Явірець, Бук, Присліп, Криве, Довжиця /частинно/. Спалено не тільки хати, але всі стайні, шопи, пивниці, дерево на будову, дошки. Крім хат спалили бандити ВП церкви в таких селах: Буковець, Соколики, Тарнава, Волосате, Бережки, Береги Гор., Веблани, Устрики Гор., Давиняч, Смерек, Ступосяни, Творильник, Стулене. В церквах до того часу бандити кватирували, держали коней розбивали престоли, якими палили вогні, нищили образи, дерли церковні обриси на вонучі, палили книги, Євангелія. Робили одним словом з Божих храмів стайні, в яких все поперекидуване та повне бруду й сміття. Найкраще виглядають ті церкви, які ще остали. Всюди по них кватирували польські червоні бандити, наносивши соломи,

ріда, попавши перковне урядження.

29.4.47р. продовжалася виселенча акція даліше. Тим разом виселювано села, положені даліше від лісів. Виселення проходило в такий самий спосіб як попереднього дня. Значить деякі села діставали пів години на пакування інші до 4-ох год. Населення під конвоєм відставляли людотови з ВП до збірних пунктів, де органи УБП перевіряли ще кожну родину зокрема та відповідно їх сортували. Такі контрольні пункти були в Тісній, Балигороді, Гічві, Шавному, Ястиськах, Буківську, Ліську, Сяноці.

29.4.47р. вигнало такі села: Кам'яне, Белхідку, Ратнавицу, Збоїська, Волицю. Населення загнали до Буківська під голе небо та держали за дртами.

30.4.47р. продовжувалась виселенча акція даліше. Виселено села: Середня Велика, Калічави, Хоцень, Рос-токи, пов. Лісько та Височани, Репець, Радощиці, пов. Сянкі. Виселено тех ряд інших сіл ближче польських осередків. Виселення проходило так як і попередніх днів. Число ворожих сил,

які брали участь у викидуванні українських сіл Лемківщини виносито понад 10000 бандитів.

30.4.47р. продовжувалося грабунок залишеного укр. майна даліше. Військо спільно з польськими цивільними вивозило все, що мого яку небудь вартість, а вивозити було що. Кожна родина в гірських околицях оставила приблизно /подаю мінімум/ 12 цент. зерна, 50 цент. бараболі. Родини на рівнинних теренах оставили по 17 цент. зерна та 50 цент. бараболі. Крім того, ніхто не брав с/г машин та знаряддя, оставало все хатне умебльованя і багато інших речей, які потрібні були до ведення самостійної господарки.

30.4.47р. розкинув по Лемківщині польський літак листівки до українського населення в справі виселення.

Постій, 25.5.1947р.

Слава Україні!

М а р

В з і р е ц ь г р о ш е й У Г А

СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ - ЦЕ НАЧУВАНА ФОРМА ТІНІТУ, ПО НЕВОЛЕННЮ, ВИЖИСКУ ТА ВИНИЩУВАННЮ ЛЮДИНИ І ЦІЛИХ НАРОДІВ.

...СЛОГОДІННИЙ СОЮЗ - ЦЕ ВЕЛИКИЙ ВОЄННИЙ ТАБІР, В ЯКОМУ ВСЕ ПРАЦЮЄ ДЛЯ ПОВЕДІННЯ ВОЄННОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЛЮДОМ ДАВНОЇ ІМПАТІАРИСАЦІЇ КРАЇНИ, ОЗВРОСННЯ ТА ВИХОВУВАННЯ ГРОМАДИ В ЗАВОДОВНИЦЬКОМУ ДУСІ.

ЧЕРЕЗ НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІАЛЬНУ РЕВОЛЮЦІЮ ТА ЗНИЩЕННЯ ЕЛІТИ І ІНТЕЛІГЕНЦІЇ СТАЛІСТЬ КОЇ РЕАКЦІЙНОЇ ТВ РАДНІ ТОТАЛІТАРНОГО РОДОВИЩУ - ДО ВІДМОВКИ ВІДЛІНИ НА ЦІОНАЛЬНИХ ДЕРЖАВ ПОБЕВОЛАННИХ НАРОДІВ.

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТІ

Політичний фронт і його цілі.

О с н о в н а п о л і т и ч н а м е т а: Для переборення більшевизму необхідно визнати принцип незалежності націй і у зв'язку з тим конетність ліквідації російської тюрми народів, як носія тиранії, варварства, що винищує віру в Бога, вбиває все людське, являючися спричинником всього лиха сучасної доби. Спільний фронт є зумовлений прийняттям ідеї розподілу тюрми народів на національні держави на їхніх етнограф. територіях. Сотні років, а деякі біля тисячеліття тому самовизначилися в своїх національних державах і ідеїсцитом крові і праці продовж поневолення це право підтверджували, тому не за деклярацію його, а за здійснення, тобто за реституцію їхніх суверенних держав йдеться їм.

Поневолені народи відкидають російську тюрму народів у всякій її формі: тоталітарну, "демократичну", республіканську, монархічну - в тому і всяку федеративну конструкцію на Сході Європи і підсовет. Азії, що за нею завжди приховувалися загарбницькі цілі кожнотчасного носія цієї ідеї. Така безкомпромісова постанова скріплює антибільшевицький фронт, бо вона одуховляє його справедливою, як досі, ідеєю. Її не може відкинути і московський народ, коли він не є загарбницьким, а тільки його імперіалістична частина. Бо немає на світі сили, яка була б в моральному праві стати проти поневолення прагнень народів до свободи. Ті сили московського народу, які стоять проти цього Божого і людського права, утотожнюють себе з більшевизмом і стають уосібленням найбільшого злочинства світу та загрозою для нього. Тому не є оправданим твердження, що концепція АЕН відкидає московський народ і протиставляє його заходові. АЕН прагне об'єднати всіх на базі визнання найсправедливішої ідеї сучасної епохи: свобода народам-свобода людині! Хто її не признає, сам себе виключає. Питання не стоїть так, що захід має вибрати поміж нами і московським народом. Захід має вибрати поміж ідеями майбутнього ладу. Коли вибе-

ре християнські підгалини, будучого і національний принцип організації життя після знищення більшевизму, під назустріч прагненням до свободи - тобто національній державності народів, матиме в боротьбі проти більшевизму теж здорові частини господарського народу і весь фронт поневолених народів. Коли ж поставить на якусь нову форму єдиної невідомої тюрми народів, фронт поневолених народів стане проти нього, а імперіалістичні сили російського народу, які він хотів би приєднати на свій бік, були, і будуть проти нього, бо це їх головне наставлення. Російські псевдodemократи послаблюють фронт проти більшевизму, бо, захищаючи тюрму народів, баламутять захід і внеможливають послідовну і прямолінійну його політику в дусі завалення тюрми народів. А без такої ідеї немає перемоги над більшевизмом. Большевики врятували завалену національними революціями царську тюрму народів не без помічі заходу. Тепер псевдо-демократи беруться теж за допомогою заходу спасати її, коли буде знищений більшевизм. Коли б це їм завдяки заходові вдалося, тоді так, як 1917р. псевдodemократ Керенський передав владу деспотам, зробить це саме якийсь новий його одноступень для інших тиранів. Бо, як казав московський міністр Вітте: "Росія може бути тільки деспотією, або анархією"! Щоб остаточно покласти край тиранії над іншими народами, необхідно розділити тюрму народів. Який устрій матиме російський народ на своїй етнографічній території, це його внутрішня справа. -

Д е с т р у к т и в н а р о л я Р о с і ї: Зсім відомо, скільки вандальських воєн продовж 800 літ своєї го походу на поневолення світу вела Росія, ніколи незмінна-царська, чи більшевицька. Чона не відкривала в своїх підбоях нових країн, не підносила їх культури, цивілізації, тільки поневолювала культурніші за неї, старі державні народи і жила їх соками, їх культурними і господарськими надбаннями, деправуючи їх душу. Господарства поневолених народів не доповняються за московським для загального добра, а використовуються на

зброєння для поневолення всього світу. Так було завжди. Ніколи Москва - поневолювач не допомагає поневоленому, а лише його експлуатує. Не коштом Росії живуть поневолені, а вона їхнім. Тому є тут неоправданим заміт, що національні держави на звалищах тюрми народів не будуть господарсько життєздатні. -

Г а р а н т і я м а й б у т н ь о г о м и р у : Тривалий світовий мир буде зойно тоді досягнутий коли між народами буде стан пошанування незалежності, життєвих прав і потреб кожного народу. Немає сумніву що загрозю світового миру завжди будуть такі штучні конструкції, які зможуть насильницьке нагромадження безмірних господарських і людських ресурсів, за помічю яких є спроможні все більше нищівні роди зброї продукувати. СССР хаотизує сьогодні весь світ своїми п'ятими колонами. Евентуальні дрібні конфлікти поміж національними державами не можна трактувати як загрозу світового миру.

Р е с т и т у ц і я д е р ж а в н о ї н е з а л е ж н о с т і н а р о д і в : А на звалищах СССР будуть відновлені: Естонська, Лотиська, Литовська держави, Керелія повернеться Фінляндії, Білоруська, Українська Держава, Козацька Держава /поміж Доном і Каспієм/, Північно-кавказька Федеративна Держава, Грузинська, Вірменська, Азербайджанська, що всі чотири прагнуть створити Кавказьку Конфедерацію, Туркестанська Держава, Ідель-Уральська Федеративна Держава, угро-фінів і тюрко-татар /поміж Волгою і Уралом/, Московська Держава на її етнографічній території. Такожю ждуть своєї розв'язки сильні тенденції до створення самостійних держав Західного Сибіру і Далеккого Східного, що виростають з історичного розвитку того простору, різнонаціонального складу і політичного характеру його населення, геополітичного положення. По упадку царату обі частини Сибіру проголосили були свою незалежність.

Сателітним державам, перебудованим на національній і етнографічній засаді, буде привернений суверенітет. Росія-це гомогенний твір, її розподіл-це не атомізація, не хаотизація відносин, а привернення природного, органічного порядку речей.

З хвилиною розпаду штучної будівлі творяться природні геополітичні комплекси. Звільнений соборний Турке стан враз з Сінкіангом тяготитиме до комплексу південно-західної Азії, Кавказ до Чорного моря і Середньої Азії, Україна, як чорно-морська країна-до комплексу Середземного моря, Козацька Держава враз з Україною пе-

регородять загарибницьку експанзію Москви на басейн Чорного і Середземного моря, сама ж Московська Держава до концентруватисьме довкола Білого моря і Півн.океану, матиме теж достаточню простору і змоги заспокоювати свої природні життєві потреби.

Тільки усвідомлення факту на с и л ь н и ц ь к о г о держання поневолених народів різних геополітичних комплексів в одній штучній конструкції дає ключ до розуміння самозаклучування звільнених народів в цілком інті, їм органічно відповідаючі, комплекси - і найважливіше: у вільні безпосередні взаємини з усіми народами світу! Не можна не дооцінити світово-політичного значення цього факту, що на просторах від /нині/ Одри по Тихий Океан не буде більше одної потуги. Це матиме видатний вплив на упорядкування відносин теж в Західній Європі.

З а б е з п е ч е п е р е д а г р е с о р о м : Міжнаціональні спори погоджують народи, організовані в АЕН, на базі етнографічної засади, з направленням крижд заподіяних окрема більшевизмом /поворот виселених і т.п./. Міждержавні оборонні і взаємодопоміжні мілітарні і господарські союзи з відповідними спільними органами міждержавної співпраці гарантують організовану плянову безпеку перед агресором, тим більше, що повстануть нові, невиключувані досі під увагу в'язання з іншими партнерами, які стояли досі проти Росії, як много національної великодержави, але можуть бути в союзі пр. з Україною, чи Туркестаном, з погляду спільних інтересів геополітичного комплексу. Чірний образ цілості можна мати тоді, коли стануть перед очима незалежні національні держави, що стоятимуть в зв'язках - нікими не обмежуваних-з незалежними державами зового світу, як під господарським, так культурним і т.п. оглядами, а -не сьогоднішня російська потуга. - Стосунки поміж всіми цими відновленими суверенними державами, що їх вбрати в якісь однотипні регіональні форми від Тірані по Порт-Артур -є неможливо і недоцільно, будуть нормовані в універсальному пляні взаємини поміж націями зового світу на базі світових інституцій, будованих на рівних правах всіх націй.

Народи поневолені Москвою, що пройшли спільно гегенну і навчилися шанувати права інших, скріплять в міжнаціональних взаєминах моральні засади.

Евентуальну загрозу майбутнього нпр. китейську, яка існує лише в уяві ехидної російської пропаганди успішніше неутралізуватиме оборонний бльок вільних народів, що захищати-

муть своєю власною незалежність, як це досі ніколи успішно не могла б і не може зробити насильницька російська тюрма народів, що якраз навпаки-весь людський потенціал Китаю поставила сьогодні собі на службу для поневолення всього світу, як завершення історичного розвитку російського деспо-

тичного імперіалізму. Це велика історична помилка тректувати російську тюрму народів, як рівноважника до інших можливих загроз /Японія, Китай/, бо вона другого партнера рівноваги у своїй єхидності - протиставить ініціаторові "балянс оф повер".

Е.Орловський

Р.Н.

Нова провокація Росії

Так, як бльокада Берліну була на те, щоб відвернути увагу західного світу від підготовки остаточного удару на Китай, - подібно т.зв.марш комуністичної молоді советської Німеччини на Берлін мав відтягнути увагу від підготовки нападу на Корею.... На жаль західний світ не добачує суті більшовицької політики: ніколи ненаситного російського імперіалізму. Нічим не можна задовільнити більшовизму, доки він не заволодіє всім світом.- Ми апелюємо до західного світу за рішучу антибільшовицьку політику, за безкомпромісове поборювання п'ятих колон, за рішучу підтримку рухів спротиву на базі визнання їх ідей: розподілу ССРСР на національні держави і визнання права кожному народові на його державну незалежність.

РУХИ СПРОТИВУ НЕВМІРУЩІ

1943 року 21-23 листопада, створено в боротьбі на два фронти проти більшовизму і нацизму: координаційний центр рухів спротиву на конференції представників повстанчих армій і формацій 13 народів в лісах України-Антибільшовицький Блок Народів/АБН/. Після II-рої світової війни, долучилося до цього центру ново-поневолені народи. Таким чином в АБН об'єднані підпольні організації: естонців, лотитів, литовців, білорусів, словаків, чехів, мадярів, сербів, хорватів, словінців, альбанців, ромунів, болгарців, українців, козаків, північно-кавказців, грузинів, азербайджан, вірменів, туркестанців, народів Ідель-Уралу, /угро-фінів і тюрко-татар/ та Сибіру. На рідних землях співпрацюють з АБН теж польські підпольні організації. Українська Повстанча Армія /УПА/ під командою ген.Т.Чупринки, Організація Українських Націоналістів /ОУН, очолена Степаном Бандерою, білоруські повстанці під командою ген.Вітупки, західно-туркестанська і останньо зокрема східно-туркестанська національно-повстанська армія під командою Османа Батура, словацький підпольний рух керований Словацьким Визвольним Комітетом /СОВ/, болгарські легіонери, мадярські борці, грузинські, північно-кавказькі,

азербайджанські, литовські, лотитські естонські повстанці, хорватські "крижарі", сербські четники і інші безупинно активні по сьогодні, не зважаючи на страшний т.зв. бльокади цілих околиць військами МВД-тобто ціломісячних стаціонанувань в даній околиці відділів МВД, що перевіряють кожне місце і стосують репресії на населення, - не зважаючи на масові заслання, терор, розстріли і т.п. Завдяки ідеям спільної боротьби останньо спалахнула активна боротьба на Кавказі, куди прийшов в рейді відділ УПА під командиром Лисом, який перебуває там ще від минулого року в спільній боротьбі з вільнолюбними Кавказом проти більшовизму. Відповідь на політику діаспори і заслань є концепція спільного фронту АБН, що на базі спільних цілей вможливає боротьбу за національну свободу волю на кожному місці ССРСР, де лише є представники котрогобудь із поневолених народів.-

АПЕЛЬ ДО ЗАХОДУ ЗЗА ЗАЛІЗНОЇ КУРТИНИ

В останніх двох роках пробивалися з царства сатани на захід відділи УПА заапелювати до захід.світу за створенням спільного фронту всіх вільнолюбних і релігійних сил світу, але цей апель став без сліду... Сьогодні цей сам апель лунає з Кореї, вчора з Китаю, і Східного Туркестану....Чи теж лише хвилино здрігнеться захід!? І знову попаде в десінтересман по відношенню до поневолених народів?... Захід програє не лише нашу, але передусім свою справу. Бо не має свободи іншої, як лише неподільна. Або весь світ буде вільним або рабом.

ДРУГИЙ ФРОНТ

СССРСР нахабно напав на ще одну країну. Він провокує світову війну. Успіх матиме лише концентрична контратака - з усіх сторін - не в плані наполеонівської, чи гітлерівської ескапади, а при одночасному відкритті другого фронту, який вже сьогодні творять, не запереставши своєї святої оборонної війни проти злочинців - на-родоубивників - поневолені народи

внутрі СССР. Цей фронт — тобто розсадження СССР з-внутра, поставить національні армії з розпаденої советської армії, якої величезна частина це насильно впрямлені в неї сини наших народів. Коли правильною політичною концепцією захід здобуде їх душі, здобуде водневу бомбу назад від СССР. Атомовою бомбою на сході називається національна державність для всіх народів, розподіл СССР на національні держави на їхніх етнограф. територіях: свобода народам — свобода людині! Тільки давно поневолені народи в силі поставити понад 10 міль. армію. Тобто такий вирішний в боротьбі проти більшовицького фронту міг бути успішний, мусять бути привернене довіря поневолені народи до заходу, який зрадив їх своєю ігнорацією рухів спротиву поневолених народів. Без солідарності зах. світу з цілями рухів спротиву та плянної з ними співпраці немає кінцевої перемоги над більшовизмом. Уже раз переможна навіть наспілку з Антантою 1917р. Росія не видержала внутрішнього фронту національно-визвольних революцій і воєн тому завалилася. Неговання в той час антантою ідеї нац. визволення народів сходу — вможливило більшовикам підбудувати російську імперію.

Сили темряви наступють пляново, координовано, в сили заходу відчужені від нас, відпихаючи нас, без взаємного довіря, розпорашені. Чи в такому стані можливо перемогти дисципліновану фанатичну, централізовану орду злочинців Кремля, якої загоки, толеровані заходом — по одних директивах — діють в усьому світі!?

Ми розраховуємо на власні сили, їх організуємо, щоб шляхом національно-визвольних революцій, всенародніх повстань у приголий момент з-внутра розсідати СССР, довести до його розпаду на національні держави.

З МОВА І ДИВЕРСІЇ

Війна в Кореї стала першим сигналом збройної агресії комунізму, яка синхронізує подібну небезпеку громадських воєн в інших країнах, в яких комуністи підготовляють змову проти свого народу і держави. Користуючись демократичним принципом західних держав, комуністи, зовсім вільно ведуть акції в користь Москви а різноманітно розбудовують мережі своєї підпільної сітки, приготованої до виконання актів саботажів, страйків, бунтів і терору. Такими комуністичними агентами не завжди є висланники Москви. Вбільшості, це свої донорські запродавці-зрадники, різні Торезів, Толіяті й Мао-Тзі. Методи боротьби комуністично-імперіалістичної Росії з вільним світом є виявом найбільшого диявольського

цинізму кремлівської кліки. Приготоваємось до неunikненого збройного конфлікту з Росією, західний світ мусять бити на увазі два фронти: зовнішній і внутрішній. Не мало важливо є підготувати до боротьби з внутрішньою диверсією, яку піднімуть комуністи з хвилиною вибуху збройного конфлікту з Росією. Комуністичні банди, під проводом різних, зараз толерованих Торезів, поведуть терористичну акцію, намагаючись бійствами національно-державних керівників і політиків, обезголовити хрестоносний похід проти комунізму.

Недавно були ми свідками громадських заворушень в Бельгії. Особливу роль в порізненні і загостренні боротьби між прихильниками монархії і республіки відіграли бельгійські комуністи. Використовуючи цю нагоду, комуністи намагались вихнути Бельгію в обійми хаосу, бунтів і децентралізації сил бельгійського народу в боротьбі проти збройної агресії Росії. Реакція бельгійців проти комуністів, зрадників Бельгії, з самого початку прибрала гострі форми. Вбивство голови комуністичної партії в Бельгії Уліяна Ляо, яке стати зворотним пунктом боротьби бельгійського народу проти комуністів. Декому здається, що Бельгія сьогодні не загрожена настільки комуністами, щоб вести з ними безпощадну боротьбу. Але коли завтра Бельгія падатиме під ударами внутрішньої комуністичної диверсії, то тільки завдяки толеранції і вихованню домашньої, червоної, смертельно їдовитої гадюки. Правда, що державні закони карать вбивців, без огляду на мотиви, якими вони керувались.

Але в боротьбі проти такого ворога, яким являється комуністично-московський молюх, існують це закони безоглядної боротьби з обороні правди, християнства, волі й самостійності. Подія в Бельгії вимагає впершу чергу її освітлення самим бельгійським народом. Тільки він має право винести справедливий осуд над доконаним актом. Може це був звичайним припадок непогамованості, а може чинний вияв боротьби бельгійських патріотів проти найбільшого ворога їхньої батьківщини — комуністів-запродавців Москви. Оцінія на цю криваву подію є різна, не обійшлося і без похоронних некрологів і панатихид деякої преси. Але по мимо всього, згадана подія, в багатьох випадках нагадує боротьбу українського народу проти комуністичних вислужників, а рівнож синіалізує нову фазу боротьби з комунізмом в поодиноких де вільних країнах.

І.В.

Проф. Л. Шанковський

Козацьке питання

(Продовження)

Початки донського козацтва дуже нагадували початки українського козацтва. На Дон, на вільні землі над Доном спішили всі ті, що їм гарячо було в вухці батьківщині. Зокрема на Дон спішло багато українців. Своєвільники, яким Польща загрозувала дорогу Дніпрову, шукали собі дороги через степи, через Донець і Дон і попадали на донський козацький Низ, глибоко пересяклий українським козацьким елементом. Козацтво стало прибіжищем для всіх, в кого прокинулось свідомість рівноправності всіх людей. І тому, продовж довгого часу, козацтво донське стало конгломератом місцевої, автохтонної людності й багатьох інших національностей, що вплив в нього. В боротьбі з монгольським наїздом формується козацький вільний Тихий Дон, що стає, подібно, як і Україна, козацькою державою. "Козацьке рицарство, його свідоме, чи несвідоме роля – це оборона європейської культури. Завдання козацтва таке, як старинних савроматів", каже Сандерс.

Воєнне багатство запорізьців з донцями велося здавна, від коли розвинулись обі козацькі держави. Народна пам'ять – великоруська поезія донесла ім'я донського отамана, Мишки Черкашенина, по походженню українця, що виступає в середині XVI ст. як один з найвизначніших провідників Донського козацтва. Його смерть оспівує пісня:

За Зарайском, за городом, за
Рязанью, за старою
Из з теча ма чиста поля,
из раздолья широкаго,
Ка бы гнедаго тура привезли
убитаго,
Привезли убитаго атамана польскаго,
А по имени Михайла Черкашенина.

Для пізнішого часу класичне свідчення запорозького отамана Олексі Шафрана, з 1626 р.: " живе він Олексій на Дону 18 літ, а інші його товариші /з Запорожя/ живуть літ по 5 або по 6, а всіх їх буде на Дону з тисячу чоловік, а на Запорожю донських козаків також багато трохи не половини того, скільки їх /Запорожців/, тільки живуть переходячи, одні їдуть на Дін, а з Дону козаки до нас, і живуть скільки і де хто хоче, і це повелосся у них з донськими козаками з давна, що сходяться між собою і живуть укупі, в одних курінях". Недаром отже один з найстарших куренів Запорізької Січі був саме Донський курінь.

Так було в XVI ст. і ще більше потім в XVII. Ще в 1632р. донські козаки казали московським людям: " У нас, донських козаків з запорозькими Черкасами така умова вчинена: коли сподіватись звідкись приходу великого на Дон, або Запорожжя, то запорозьким козакам нам на Дону помагати, а нам, донським козакам, помагати запорозьким Черкасам". Славні були спільні українсько-донські походи на Чорне море в 1640 і 1641 роках та похід на Азію 1637 року. Кооперація українсько-донська посилюється з моментом приєднання України до Московщини. Але також посилюється в обох військах спротив проти московського імперіалізму. У всіх донських повстаннях проти Москви, в Рязінському 1666-1671 рр., в Булавінському 1708 р. та в Пугачевському в 1772-1775р. брали участь українці. Дуже часто, під впливом російських істориків, ми схильні думати напр., що Степан Разін це бандит, розбійник, кат і душогуб, а тимчасом це син славного донського отамана Тимофія Разіна, відомого оборонця незалежності козачої церкви, казав: /"Нам московського Бога не треба. В Москві браття козаки, воюди тільки церкви й хрести, богів багато, але правди нема"/ і гарячий козацький патріот, що бажав волі й щастя для рідного Тихого Дону. Чи не так само очорнює сьогоднішня офіційна московська пропаганда білців за волю й щастя українського народу – УПА, називаючи їх фашистами, терористами, бандитами й душогубами?

Зокрема трагічним був для України й Донщини 1709 рік, який міг в цілком протилежний бік повернути колесо історії. Булавін, що без сумніву був у зносинах з гетьманом Мазепою, вибраний у травні 1708 року отаман ВЗД поспішився зі своїм повстанням і воно не зійшлося з акцією гетьмана Мазепа. Москва потрапила здавити повстання Булавина й за кару скасувала всі вольності Донського козацтва. З того часу отамани ВЗД призначались з Петербургу, а автономія війська була скасована.

Всевелике Військо Донське, що повстало багато років тому назад, як дивно з самої назви було організацією воєнного характеру. Під соціальним оглядом була це спільнота, що володіла спільним майном: землями, ріками, лісами. Під політичним оглядом була це народоправна держава, що мала свою територію, озброєний народ і свою владу. Суверенна, верховна влада Донського Війська належала загальним народним зборам – Військовому Кругу. Назва ця пішла від цього, що

ковзакв для рішення загальних справ ставали в коло - круг. Козакв завжди були природними республіканцями. Кожна окрема група козаків, що об'єднувалася для якоїнебудь мети рішала всі справи спільно, в кругі. Для рішення справ всього війська збирався Військовий Круг.

Написаний закон ВВД, створений Військовим Кругом нормував всі важніші справи Донської Республіки: виповідження війни, закінчення миру, прийняття чужоземних послів, відкликання власних послів, вибори воєні донської адміністрації, церковні справи, прийняття і звільнення з козацького стану, тощо. В Москві утримувало Донське козацтво окреме своє посольство, яке називалося Зимовою станцією ВВД у Москві.

Москва спочатку визнавала незалежність ВВД. Цар Іван Грозний писав кримському ханові, що донські козаки "не по нашому велению на Дону живут, бегая из нашего государства, а не по нашему наказу и много лет живут под Азовом, и много живет того иногда в миру, а иногда не в миру, да то всякие такие дела и них меж собою делают без нашего ведома". Грамоти московських царів адресувалися "атаманам и козакам, Войсковому атаману и всему Войску Донскому". Цар Борис Годунов наказував обходитися з донцями, як з нейтральними, цього погляду тримаються також цар Федір і цар Михайл. Вправді вже цар Федір /1576/, а потім цар Михайл /1622/ року зажадали присяги на вірність від донських козаків, т.зв. "крестного целования", але ці ім рішуче відмовляють. І тільки нещасний вислід Раєвського й Булавінського повстання довів до скасування всіх волюностей Всеволодкого Війська Донського й до узалежнення його від Москви. Стан такий тривав до часу Великої Революції поневолених народів Росії, в 1917 році, коли то ВВД відновило свою автономію й вибрало вільними голосами Військового Атамана ген.В.Каледина.

6. На шляхах козацького державобудівництва /1917 - 1920рр./.

Зараз після вибуху Лютневої Революції в Росії козацький нарід ступив на шлях організації своїх козацьких держав. Уже в березні 1917р., по всіх військах створюються демократичні органи, що займаються скликанням козацьких з'їздів, а також скликанням військових кругів і рад.

І так ініціативна група козацьких патріотів скликала на день 16.IV. 1917р. до Новочеркаська Козацький з'їзд, що признавався усіма донськими козаками і що покликав органи з'їзду, що мали організувати Військовий Круг.

Круг цей радив від 25.5.- 18.6.1917р. і вибрав Виборного Військового Отамана і правительство, дарма, що в Петербурзі існувало Тимчасове Правительство Росії.

З огляду на те, що Військовий Отаман ген. В.Каледин був заміщений у Корніловську змову, Тимчасовий уряд Керенського зібрався арештувати Каледина й мобілізував проти Донського війська дві воєні округи: Московську й Казанську. Великий Військовий Круг, що зібрався 3.9.1917р. в Новочеркаську влаштував Каледина озацію й постановив не видавати свого отамана. Становище донських козаків підперли інші козацькі війська, зокрема Кубань, яка обіцяла збройну допомогу й Керенський мусів капітулювати.

З приходом більшовиків до влади починається для Донщини подібна доля, як доля України. Вони починають "собирание русских земель" і організують домашню війну на Донщині, творячи Донську Советську Республіку зі збаламученими донськими козаками Подтелковим і Кришшиковим на чолі. Здеморалізовані донські козацькі полки не противляться червоному загарбникові /диви "нейтральні" полки на Україні/ й большевикам вдається зайняти Новочеркаськ, столицю Війська та майже всі його землі. В лютому 1918р. от.Каледин поповнило самогубство, бачучи розвал Донської держави. Щойно по Берестейському договорі, коли Україну починають окупувати німці, донське козацтво має змогу перейти до протинаступу. Починається проти-большевицьке повстання на Півдні, яке покликало до життя Донський уряд і скликало Круг Спасіння Дону /29.4.- 4.5.1918р./, що ухвалив Основні Закони Всеволодкого Війська Донського й вибрав Військовим Отаманом ген.П.Н. Краснова, що був признаний усім Доном. Для Дону починається друга війна з большевиками, якої центральною дією є спроба от.Краснова заволодіти Царицином /Сталінградом/. Опі спробі большевики розбивають. Облога Царицини кінчається відворотом Донської армії з-під цього міста.

Заломання німців під кінець 1918р. спричиняє переставлення орієнтації от.Краснова на Антанту. Під кінець 1918 року збирається Великий Військовий Круг, що значно поширює "Основні закони" і знова вибирає Військовим Отаманом ген.П.Н.Краснова. Однак в своїх зусиллях відбудувати Росію Антанта ставить на російські "едино-неділимські" армії Колчака, Денікіна, Юленіча й інших. Серйозною силою на Півдні стає ген.Денікін і тому всім козацьким республікам приходить з ним рахуватися. Денікінське правительство "юга России" осідає на зем-

лях ВД, у Ростові і жене Донську армію в бій проти Советської Росії, а також проти України. Денікінська політика й стратегія кінчається катастрофою й Советська Росія поновно окупує Донщину. Донський уряд і армія виходить на еміграцію.

Відносини ВД до Української Держави були дуже приязні і то за от. Каледина і за от. Краснова, очевидно до часу, доки на Дону не усадовився чорносотенний генерал Денікін. Дня 11 травня, 1918р. до Києва прибула надзвичайна донська місія під головуванням ген. Черячукина, що досягла того, що для донців були відпущені Україною значні запаси зброї, амуніції й військових матеріалів. Дня 8 серпня, 1918 року було нарешті заключено договір між Україною і Доном і з цього часу ген. Черячукин перебував уже в Києві, як постійний представник, а на Дон був призначений від України ген. К. Середин. Між Україною й Доном справді установились приязні добросусідські взаємини, що з часом могли перемінитись на ще тісніші взаємини може навіть федераційного характеру. На це, між іншими натякав і сам от. П. Н. Краснов підчас своєї особистої зустрічі з гетьм. Скоропадським на кордонах України й Дону.

По вибуху російської революції 1917 року, Кубанське козацтво усунуло в себе владу центрального російського правительства та відновило старовинний козацький устрій. Військо обрало вільними голосами Військового Отамана /: з 1907 року до 1917 року були Наказні з Петербургу:/ та склало Військове Правительство. На Кубані створився фактичний стан державної автономії, з російським центром зв'язок був лише формальний, а часом навіть доходило до конфліктів, зокрема коли уряд Керенського мобілізував проти Війська Донського дві військові округи. Тоді Військо Донське звернулося за озброєною допомогою до Кубані й до інших козацьких військ. Конфлікт закінчився тим, що Керенський капітулював, коли козацькі війська однодушно обіцяли допомогти Донові озброєною силою.

Большевицький переворот восени 1917 року приневолив, однак, Кубанців проголосити цілковиту незалежність Кубанщини. Дня 9 листопада 1917 року Кубанське правительство проголосило відокремлення від нової російської влади й Кубанщина стала фактично незалежною республікою. На підкреслення заслуги факт, що проголошення Кубанської незалежності відбулося на 2 1/2 місяця раніше, як проголошення незалежної Української Народної Республіки, що було зробле-

но з такою великою неохотою нашими соціалістичними провідниками і то, тільки, під тиском міжнародних обставин.

Суверенність Кубанщини сформульовано в "Тимчасовім законі про заряд Кубанської країни", який затвердила Надзвичайна Кубанська Краєва Рада дня 5 грудня, 1917р. "Джерелом зверхньої влади в краю є воля горожан, виявлена на репрезентаційних зборах. Законодатну владу держить Краєва Рада і Законодатна Рада, виконну владу виконує Військовий Отаман і кубанське краєве правительство, судову владу повняють незалежні суди на основних визначених законом". Краєва Рада складалась з поперх 600 послів і повинна була збиратись для вибору Військового Отамана та розгляду й затвердження конституційних законів. Законодатна Рада, або сойм, мав складатися з 80 послів і виконував законодатну владу, наскільки вона не була застережена компетенціям Краєвої Ради. До обсягу влади Військового Отамана належало, головню, покликуння правительства, відповідального перед Законодатною Радою, а якої недорів'я спричинювало димісію правительства. Такі були головні точки кубанської конституції.

Але, так як і на Україні в той же час, рівночасно з працею над улаштуванням життя в краю відповідно до вимог часу та над відновом економічного життя, змущена була Кубанщина, вже від 1917 року вести оборонну війну проти большевиків. Кубанщину залила сірошнелна хвиля дезертирів Кавказької армії з турецького фронту. Російський фронт розвалювався, проте на Кубанщині і на інших козацьких землях поставили нові фронти проти збольшевичених російських солдат-дезертирів. Бої з ними почалися під Катеринодаром. Військовий Отаман відкликав кубанські частини з фронтів Великої війни, але вже 28.11.1918 р. мусів Військовий Отаман з правительством і Радою залишити м. Катеринодар і уступати за р. Кубань. Підчас відвороту сполучилося кубанське військо з добровольчим військом ген. Корнілова /: сибірський козак:/ і ген. Алексєєва й заключило з ним чисто військову угоду. З половини червня 1918 року розпочався зі станиці Мечетинської на ступ Кубанців і добровольчої армії під комендою ген. Денікіна. В грудні 1918 року большевики уступили зовсім з Кубанщини, а боїові дії перенесли на дальші простори.

/Продовження буде/

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ НА ЕМІГРАЦІЇ

БІЛЬШЕ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Перебуваючи на чужині мусимо пам'ятати, що знаходимося за рідними землями лише хвилиночку і що ми є політичною еміграцією, на якій лежать великі відповідальні обов'язки.

Для кожної еміграції, як також і для української, чужина має багато тих чи інших загроз. Вони є не тільки на зовнішнім але і на внутрішнім відтинку. Однією з небезпек нашого внутрішнього життя, які литимуть воду на млин наших ворогів, є безвідповідальність, у власному внутрішньому житті. Така безвідповідальність сьогодні стала вже проявлятися в окремих одиницях української еміграції в Англії, — а саме неетичність, а моральність, брак гідної поведінки, як в середовищі та скупченні товаришів по співжитті, так також і серед чужинецького оточення. До таких явищ в першу чергу належать розгладненість особистого життя, неохайність, почуття "лапшувальства", порушення елементарних правил взаємозв'язку з оточенням, включно з пияцтвом і моральним розкладом. Цивілізація роки терпіння, скупченості в таборах збігців, безпосередня загроза мусової ренатації "на родіну", голод і злидарство — викликали реакцію винагороди себе, за власні пережиття хоч цими невинними благами життя, які ми маємо в Англії. Але це компенсування іноді переходить межі нормальної поведінки і манти перспективами "лішого", засмоктує все глибше в моральний бруд. Коли ж ця пошесть перекидається на цілий гурт, вона стає тяжкою хворобою, вириває людей з нормального життя, перешкоджає більш свідомим одиницям в їхній творчій праці, а нарешті стирає національне обличчя цілого ґрунту і загрожує компромітацією нашої еміграції перед чужинецьким світом, що й потрібно для большевиків. Побут на чужині, турботи з дрібничками щоденного особистого життя, тяжка заробіткова фізична праця, відірваність від родини, від рідного краю поступово обмежує широкий обсяг думок людини, зроджує байдужість і незацікавленість питанням суспільного та культурного життя, та щораз глибше занурює кожного в дрібничковість, дово-

дить до непотрібних сварок, до безпотрібного політиканства. А що найголовніше відриває та відчужує еміграцію від краєвих визвольних змагань. Треба здати собі справу з того, що наше положення на чужині зовсім є відмінне від стану тих державних народів, які подалися на еміграцію шукати собі легкого хліба та доброго заробітку і, махнувши рукою на власну державу. Ми, як політична еміграція, репрезентуємо свій нарід на чужині та визвольну боротьбу за волю України щоб жити самостійним національним життям. Тому не можемо і не маємо права загрузувати в еміграційній буденщині, думаючи лише за власні інтереси та задоволення тих особистих потреб, без яких можна цілковито обійтися. Самодисципліна, суворі вимоги до себе, здорове самовідповідальність за власне життя та гарний приклад для других є першими ліками проти руйнування внутрішнього організованого побуту. А головним це участь всіх українців, незалежно від освіти і віку в суспільно-громадським та культурно-освітнім житті.

Д. Шаліт.

З ПРИВОДУ ОДНОЇ СТАТТІ

Ред. "ВН" отримала дуже багато листів, в яких читачі гостро реагують на поміщену в "УС" ч. 29 статтю п. Одрача п. н. "Геть з загумінками".

Вважаємо, що деякі читачі, які прийняли згадану статтю за "удар, що мав на меті викликати дезорієнтацію і знеохоту суспільно-громадського активу до дальшої праці", надто перечулено віднесли до згаданої статті. Треба мати на увазі, що кожний автор висловлюючи свою думку, може помилятися або свідомо підносити цілий ряд справ, які мало що спільного мають з дійсними фактами діяльності місцевої української еміграції. Але свідомий свого завдання актив, ніколи не може зраховуватися тенденційним характером дописів такого чи іншого автора. Мо-

/Продовження на останній сторінці/

Важливе "відкриття"

/ фейлетон/

Крилов, російський баїкар, казав, що біда коли пироги пече "сапожник", а чоботи береться латати "пирожник". Зін так гадав бо він був кацапом. Кацапи народ темний, на пів дикий не то що ми! У нас це зовсім не "біда".

Ли народ модний, поступовий, "демократичний". У нас "сапожник" може йти до всього, як вміє добре випити то і партію собі знайде і в НРаді радити буде, або навіть до органів пальцями перебиратиме /вибачте, але я ні про що злого не думав, а справді про музику/.

Отже вирішив я написати фейлетон, гадаючи також, що це зовсім не "біда", що я не фейлетоніст і взагалі до газет не пишу.

Спонукало мене до цього дуже важливе відкриття, яке зробив окремо захований під двома літерами Н.Н. автор листа до редакції польської газети "Дзєнніка". Розписався він про вихід з НРаді СУНР /так званих "бандерівців"/, але так розумно і дотепно, що не можна краще. Мудрагель! Мабуть не поляк, а таки наш "почіпні мелополанін".

Н.Н. вдоволений що "бандерівці" виїшли з НРаді. Це зрозуміло! Нема сумніву що "бандеровці" це "страшні" люди. Так учили в комсомолі, так говорять "меншові стану". По одному і по другому боці Збруча комісари, енкаведисти й політруки "бандеровцями" дітей лякають, а на чужині повторять це різні, порпуровою чи рожевою багрянницею овити учителі "демократичної" політ-грамоти. Стже немає нічого дивного що і Н.Н. заучив це і повторює, відважно заховуючись під двома літерами.

Але не в радості його чи в фахові справа, а в тому, що він порівняв нашу НРаду до Об'єднаних Націй і потішив що вони дуже до себе подібні, майже тотожні.

Відкриття надзвичайно вдале! Про обі ці установи загал знає це, що користі з них, для людства взагалі в Україні зокрема, дуже мало. Отже в цьому є велика перша подібність. Кажуть нам, що вони подібні до себе - як сенати. Може, але хіба для тих що в них сидять, лит тоді не слід казати що це сенати, а сидятиги, що обнижують гарячку і нерви успокоюють.

Подібні вони ще і тим, що обі влаштовують побожні проці: одна до слідів давніх вікінгів до московських угодишників, а друга просто під "дурного хату" з чіком якої виглядає усмінена аскетична постать попередника тих же угодишників. Отже різниця тільки

ки в динаміці, але подібності це не зменшує.

Кидается в вічі ще одне подібність: люди що до цих установ входять з чийого б то не було вибору, не завжди знають, як це сталося, за те добре знають як виходять. Обидві ці установи мають великі клопоти, одне з китайцями, а друга із окитальцями. Московим як дають танки і гармати то вони стріляють назад а не на перід та як покликаються на Катєфунція то виходить по просту конфузія. Українським дипістам викладають і викладають політ-грамоту, а вони все своє вертять "не хочу, не піду, не знаю, не вірю" і т.п., а як врешті зашпунуться до якоїсь організації, то до такої де про НРаду і не чути навіть.

Подібні вони ще тим, що в обох є все для діяльності, тільки самої діяльності немає. Як от в "концерті" Крилова є всі інструменти: скрипки, саксофони, барабани, і органи, є і артисти, а серед них є навіть козли для есентуального "отпущення" і соловейки для сольових виступів - але самої музики як не було так нема. Артисти починають самі тикати аж за океан або повертат до рахування скільки складів у французькому слові "Utilité".

Навіть ті патріоти, що досі збирали гроші та платили на тії богам угодні установи, починають тукати іншої "народної справи", яка б мала більший успіх і ліпший "бізнес".

Чому це все так, не наша справа питати. Ми констатуємо лише що Н.Н. зробив важливе відкриття порівнюючи ООН і УНРаду, ствердивши їх подібність. При цій нагоді виявив свою радість з виходу "бандерівців".

Для написання цього, не мав чого Н.Н. таємничо законоспіровуватися. СУНР з УНРаді виїшла щоб покінчити з могикинами марксо-українських визнашків. Ті, що залишилися радіють, що ніхто не буде псувати їхніх соціалістичних настроїв, ані не перешкоджати їхнім соловіям виводити варшавські чи московські пісеньки.

Г. О-вич.

ЧИТАЙТЕ І ПОДІРЮЙТЕ
ВИЗВОЛЬНИХ ЧЛАНІВ!

Оком і ухом

Левий частина нашої т.з. демократичної преси, спеціалізується в дельневих сензаціях, повних бруду, брехні і свідомих наклепів, маючи на меті якнайбільше компромітувати Організацію Українських Націоналістів. Такими методами діяння, особливо на континенті, вславилися "Укр. Вісті" і "Укр. Слово". Обидва гагати багато місця присвячують також українській еміграції у В. Британії. "У. Вісті" підписують свої бруківні пашквілі різними анонімними "кореспондентами" а "Укр. Слово" партизанить під анонімом "Іван Гострий". Методи їх наскрізь підлі, дельнівні, позбавлені якої кореспонденційної і редакційної етики та відповідальності. Боротися з такими аморальними проявами розкладу цих наших еміграційних середовищ є доволі важко і треба поважного зусилля всіх українських конструктивних сил, щоб положити край розгузданим вибрикам "патріотів" партії.

Не хочемо брудити сторінок "Ві" големистичними відповідями на всі пашквілі, що забриковані цими "демократами". Ми глибоко переконані, що українське громадянство вже має вироблений свій національно-політичний світогляд і подні намагається, "своїх" яничарів чи чужих агентів, викликати дезорієнтацію й зневіру до визвольного-революційного табору: ОУН-УПА-УГВР, ніколи не принесуть ворогам української державності бажаних наслідків.

Для характеристики діяльності цих середовищ, дозволимо собі подати до відома загалу деякі фактичні матеріали марки одної з "демократичних" претій т.з. УРДП. По прочитанні тих матеріалів, кожний уважний читач може зробити сам відповідні висновки про діяльність УРДП на терені В. Британії.

НА ВЗІР ПАРТ-КОМІВ В СССР

Обласний Комітет УРДП
в Ковентрі

Обіжник ч. I

До всіх Секретарів Осередків, парт-організаторів та поодиноких членів УРДП Ковентренської Области.

Згідно постанови Обласного К-ту від 17.6.50р. Вас зобов'язуємо негайно влатити членську вкладку до Об'єднання Українців у В. Британії, а також повести масову розяснючу ро-

боту серед безпартійних членів ОУБ аби такі сплетили за перший і II-гий кв. 6.р. як найкорше.

Одноразово Вам нагадуємо, що ріст ОУБ за рахунок здорового укр. загалу мусить іти повним ходом, а тому з Вас ніхто не знімав відповідальности за ріст організації ОУБ. Отож ведіть масову працю серед неорганізованих українців, а їх немала кількість, аби якнайбільше залучити до ОУБ. Про вжиті Вами заходи згідно нашого листа прошу інформувати Обласний Комітет УРДП на слідувчу адресу:

Т. Коваленко

165 Олд Черч Роуд, Ковентри

або

І. Головацький

142 Фул Чіл Роуд, Ковентри

Сек. Обл. К-му

/Ефремовець/

Керуючий справами

/Забара/

"Обіжник" цей ми подали без жодних змін, разом з адресами, маючи на увазі, що може не всі "парт-організатори" та "поодинокі члени" УРДП, мали нагоду завітати з ним, тому не знатимуть яким шляхом "інформувати" свій "Обласний Комітет". Надіємося, що цим шляхом "парт-організатори" при "Обласному Комітеті" одержуть спору кількість листів із своєї "області". Для дальшої ясності в справі "зобов'язання" УРДП відносно "ОУБ" помістимо діалог двох парт-керівників УРДП. - 29.6. п.р., зараз по повероті з Лондону, п. Коваленко запросив до себе п. Головацького, щоб подати йому "важливі" інформації такого змісту:

Коваленко: До "ОУБ", ми члени УРДП мусимо дальше належати, бо третьої організації це не є корисно творити.

Головацький: Наколи б нам сказано творити третю організацію

то безперечно ми мусіли б це зробити.

Коваленко: Зараз до "Об'єднання" належить 1500 членів, з то-

го платить членську вкладку тільки 500 членів, решта лише зареєстровані. Фінансова справа "Об'єднання" дуже жалюгідна, бо майже тисячу ф. дець розпущено і не має жодного поквітвання. З "Об'єднання" прецьке 5 осіб. Само "Об'єднання" є в руках мельниківців, головою якого є п. Коханівський. Треба бути обережним, бо партія Мельників може піти на компроміс з бандерівцями, бо в них одна неціоналістична ідеологія. Треба щоб усі наші осередки висилали до "Об'єднання" /ОУБ/ листи з підписами домагачись надзвичайних зборів "Об'єднання". Сам Коханівський сказав, що дуже можливо, що такі збори відбудуться при кінці серпня.

Вважаємо, що повиді матеріяли не потребують ходних коментарів. Не вважано тільки як справа стоїть з "безпартійним громадянством" зареєстрованим в "Об'єднанні"? В онов чергу не будемо заскочені, як врешті прийде "наказ" творити "третю суспільно-громадську організацію".

"ВОРОГ" В РЯДАХ УРДП...

Члени і "основоположники" осередку УРДП "Ковентренської області" мають клопіт і то не абиякий. В їх ряди проліз "ворог" ч. І. Ось послухайте:

До "Завідуючого Від. Гром.-політ. Сектору Краєвого Комітету УРДП" у В. Британії п. "Орчика" вплинула скарга членів М. Червінця, Узяя, Прилуцького, Заднього і Полтавця, звернена проти "Орлянського" /І. Корецького/, в якій його обвинувачено за "підригну роботу" в рядах УРДП. Основні моменти скарги слідує:

"Проводимо свою працю за вказівками вищих органів УРДП, якщо ЦК і КК /ЦК - Центр. Комітет, КК - Краєвий Комітет УРДП - ред./ приймали активну участь у громадському політичному житті, поширюючи правду серед українського загалу, яка чітко освітлювалася у "Укр. Вістях" і журналі "Наші Позиції". Весь час вели свою працю в той бік, щоби збільшилися наші ряди УРДП, чого було досягнуто, що осередок виріс до 9 осіб. Але з прикриттю хочемо ствердити Вам, що нами була допущена помилка в час прийому до наших рядів Орлянського, який перебував в зовсім чужих нам середовищах як ОУНР. Але ми гадали, що він п. Орлянський зложить нам повний свій життєпис згідно вимоги і вступивши в наші ряди порве все з ними тобто з бандерівцями. На превеликий жаль, він взяв собі за мету валити те що вже нами в таких умовах зроблено. А саме:

а/ Пан Орлянський поїхав по приватних навіть, не по членах УРДП і став компромітувати п. Єфремовця, як тільки завгодно. Не зробивши цим ні на одну копіяку користи нашої справі.

б/ Пан Орлянський вів себе на зборах не чесно, став називати неписаними членів партії, а саме п. Заднього /Карпо/ та п. Прилуцького /Тягло/ і дійшло до того, що п. Червінець навіть хотів опустити збори будучи цим ображений, що основоположників УРДП в Ковентрі дана особа так критикує".

Переписуючи дослівний текст заяви пп. Червінця, Прилуцького, Заднього і ін. доходимо до висновку, що п. Корецький мав рацію, називаючи їх неписаними. Ми певні також, що наші читачі рівнож такої думки про "осново-

положників" УРДП в Ковентрі. Дивуємося, чого згадані автори цього листа бунтуються проти п. Корецького за сказану ним правду про них.

Дальші точки "обтяження" п. Корецького зводяться до закидів, що він не властиво поступив в справі прийняття в члени УРДП Бацмана, виявивши йому про перебіг зборів "осередку" УРДП, на яких вирішувалося прийняття Бацмана в члени. Закінчується цей лист-заява "проханням", щоб "Край-Ком." УРДП поставив справу Орлянського до вирішення, чим, на думку авторів листа, "Край-Ком. урятує справу осередку в Ковентрі". Співчуваємо клопотам "Край-Кому" УРДП і цікаво нам хто переможе: неписьменні "основоположники осередку" УРДП, чи грамотний новик п. Орлянський?

ДЕЩО З "КОНСТРУКТИВНОЇ" ДІЯЛЬНОСТІ УРДП

Мабуть не всі українці у В. Британії знають про це, що ми маємо тут не тільки військові комбатантські організації, тобто "Об'єднання 6. Вояків Українців" і "комбатантську" прибудівку мельниківського середовища "об'єднаного" в "ОУВ", а також є у нас і "національна гвардія". Що більше - є навіть "штаб". "Оперативний Відділ" того "штабу" видав "довірочно" обіжник ч. 004-005, з якого багато чого нового довідуємося. Деякі точки, для заінтересованих, в скорочені подаємо. Членами "Укр. Нац. Гвардії" у В. Британії /яка багато-обіцяюча назва/ можуть бути всі завітрішні вояки, які не мали нагоди до цього часу бути членами інших комбатантських організацій". Отже для цих "завітрішних вояків" /пощо нам вже сьогодні вояків?/ є нагода вступити до "гвардії", яка крім "завітрішних вояків" складається також із "штабу" /мабуть також завітрішного!/. Процедура вступлення в члени "завітрішних вояків" проста: треба записатись із статутом "гвардії", підписати заяву про вступ, вислати її до "штабу" і навчити на пам'ять "ідеологічні основи гвардії" /виконання їх не konieczne/. "Командир станичної команди" ще перевірить кандидата після чого, він автоматично стає "завітрішнім вояком".

Досить проста також "організація станичних команд". В місцевостях, де "брак відповідного контингенту" українців /яка наївність, чому брак контингенту, але ж німцям і більшовикам ніколи "контингенту" не бракувало! /, які надавалися б в лави УНГ, "поодиноким членам треба скеровувати до "найближчої станиці" і там вони будуть "прикріплені".

Хто зацікавлений військом "завітрішних вояків" нехай получиться із "шта-

бом", який покидо квартиру в Менчестері на адресі п.М.Кондрацького. При цьому не можна забувати про висилку членської вкладки і вписового до "фінансового відділу", який квартиру дещо далі в заміллі, на адресі п.Г.Мушіка - громадянина місцевості Олджаму.

Заінтересованих вступом в члени "завтрішніх вояків" просимо поспішитися, щоб мати нагоду в скорому часі оглянути "отамана" УНГ п.Борівця-Бульбу, який має загостити на терен Б.Британії.

ЩЕ ОДИН "З'їзд"

5 і 6 липня ц.р. в Брандфорд відбувся т.з. "І-ший З'їзд Української Національної Гвардії". Учасниками цього з'їзду могли бути тільки довірені особи, які одержали запрошення на з'їзд від самого "Штабу УНГ". На збірному пункті, а рівнож на залі нарад, відбувалась точна перевірка, щоб, борони Боже, не попав на з'їзд хтось з бандерівців. Подасмо декілька фрагментів, з тої урєдєвїської пародії.

З'їздом проводив "начальник Штабу" колега Кондрацький в "асисті" президентів в якій засіло 6.20 чоловік. Не було однак обіцяних "сподіваних високих гостей", тобто Борівця-Бульби з Німеччини і п.Панчука - з Лондону.

Згідно з "демократичним" правилом, на всіх з'їздах, зборах, нарадах і т.п. наших "демократів-революціонерів" програма для них являється тільки формальною фікцією, а в практиці всі теки збіговиська відбуваються під кутом війни з бандерівцями. Не інакше було і на "з'їзді УНГ".

З чотирьох доповідях виголошених першого дня, основною темою були "бандерівські бандити". За те з явним онанізмом сипались зацєвненнє "вірності" і повного довіря до УНГ-ди. Та це нас менше інтерєсує, не це і з'їхались, щоб розкрити вбогість овоєї партійної душі. Але деякі виїмки дискусії, які характеризують на якому рівні стоять учасники з'їзду, викликають досить поважні застереження до метод, якими діють люди цього середовища.

Один з учасників ніяк не міг погодитись з потребою партійного війська і помімо аж чотирьох доповідей не орієнтувався що треба творити УНГ і запитав: "чому у війську мають бути заступлені партії і пощо нам на терені Б.Британії аж чотири військові організації?" "Відповідь предсідника Кондрацького була дуже коротка: "бо в'єсому винні бандерівці".

Інший учасник, патріот партії, звернувся до "штабу" з запитанням: "Чи наша партія /УРДП/ має зв'язки з Україною, та що вони звідтам думають

про нас"? "Табовик", колега Кондрацький, по довгій надумі, не відважився відповісти на так особливо важливе питання: що в краю думають про УРДП? — і оминаючи відповіді заявив, що ця справа "є таємною, про що знає лише УНГ-рада". Така відповідь позбавлена навіть почуття гумору, викликала на обличчях більшості учасників явне невдоволення.

Найшовся ще і такий "революціонер", що мозолився з поняттям про УНА і тому підніс питання: "що то є за УНА?" Відповідь колеги Кондрацького цим разом була дієсно фарисейська: "УНА це колишня УНРА, яку організував Бульба, але бандерівці бандитським способом опанували її і назвали УНА. Тепер вже немає УНА. Її хто остав живий, вийшли на еміграцію, разом з поручником, /ім'я не подав/ таким як я /цебто Кондрацьким/, якого хотіли заарєсти бандерівці, але він пізнав їхню брєхню, та пристав до нас, бо він був нат. Наша партія існує ще в краю, переважно таємно між комсомолом".

Відповідь нічого собі, гідна відзначення автора за добре вивчену політ-грамоту. УНА вже немає, брєхуть не тільки бандерівці, але вся прєса західних народів, та пише про неї. Чікаво чого партія п.Кондрацького "конспірується" в комсомолі, чєйже відомо всім, що комсомол тішиться найбільшою прихильністю "батька всіх народів". Побожні бажання колеги Кондрацького, щоб УНА вже не було, нагадують нам молитву фарисєя.

Же в цих кількох прикладах, бачимо на якому рівні і на яких позиціях відбувалось це збіговисько. Можна тільки додати, що на з'їзді було багато відомих в мин. "діячів", які Петлюру і Коновальця називали "бандитами", а опісля на деякий час, були зникли з овиду українства. Багато присутніх між собою говорили тільки російською мовою. На обличчях багатьох учасників відбувалось явне невдоволення і огірчення цим "з'їздом".

Від Редакції: В слідуючому ч. "ВН"

помістимо дальші матеріали, які відзеркаляють діяльність і цілі тих груп, які намагаються дезорієнтувати і розбивати укр. громадянство на окремі регіональні, релігійні і партійні групи.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В ч. 6 / за червень / в зіставленні пожертв зайшла помилка. Др. Д. Бурлак зложив на "Визвольний фонд" 6 ш. / а було подано 6 п. /.

З ПРИВОДУ ОДНОЇ СТАТТІ

/Закінчення зі стор. 40/

жне по різному розуміти автора і по різному трактувати його статтю. Але не можна в цього приводу падати в зневіру чи песимізм. Не за похвали чи режними працями місцевий суспільно-громадський актив.

Повіда, що кожна стаття тенденційного чи одностороннього характеру "відбірає охоту до праці на суспільно-громадському полі, якщо таку праця так обесцікавлюється в очах загалу". Але ми євідомі також, що хто бере участь в суспільно-громадській праці, той винає скільки труду, ініціативи і жертвенності вимагають всі ці "дрібничкові" академії, імпрези, віча, маніфестації, національні святкування і тп. Діагує лише саме поняття автора "Геть в загумінках" про "загумінки" ним нарисаний. Чому суспільно-громадську і національно-політичну працю, яку сповниє вплив української еміграції, обряд своєю-го оарування, тобто: академії, національні святкування, віча, маніфестації і інші культурні імпрези, треба вважати за "дрібничкові", які відповідають лише якомусь "глухому галицькому заклятку перелюбовний зснів" Натані-

оть, на місце тих "дрібничок", автор пропагує такі "завдання ширшого зав'язу" як: іпнісі, танці, вишивки і тп. Де ж тут людина змісту статті?

Чому-б автор "не помітив" також академії чи віча, що "виходили з поважної нашої загумінки", тим дав доказ незацікавленості укр. життям у В.Британії. Згадати б тільки віча і маніфестації в Едіабурзі, Манчестері, Іллі, Галіфакоі, Бридфордї, Лондоні, Манчестері /варує/, Нетінггемі, свято УПА в Істоніане СУМ-ом і цілий ряд інших віч і зібрань по різних місцевостях таборах. Стаття "Геть в загумінках" в правдивому освітленні мимозолі ставить питання, чим керувався її автор?

При кінці, треба звернути увагу на мильні висновки тих читачів, які підносять звинувачення Ред. "УС" за поміщення статті "Геть в загумінках", яка мовляв "аж ніяк не починається до зіхальної почитності "УС" а - навпаки! Вимагання викликати несприятливе ставлення до "УС" а і будуть, без огляду на появу статті п.Обрача, але їх причини і звідки вони походять - знаємо. Ред. "УС" в своїй прим. коно зазначив, що не погоджується у ваьому з автором, вважаючи що "дрібну" працю за духе важливу в "остереженні української думи".

ПОЖЕРТВИ

гугт, О.В.Дзюба.

По 2 ш. 6 п. зложили: дд. І.Пожога, П.Боднар, В.Ялус, З.Курпіта, В.Чебановський, І.Латин, Г.Вілоус, М.Маланчук, М.Пеккевич.

М.Хушир - І ф., П.Платко - І ф., З.Андриц - ІО ш. І.Мороз - 3 ш., С.Херкицький - 3 ш. 6 п., С.Гаталяк - 2 ш.

В ТРЕТІЙШІ мр.Труро-Корнвал в гостелі підчас академії в честь поляглих с.п. От.С.Петлери та полк.З.Коновальця в приєднанні українців і лотшів зібрано на "Визвольний фонд" І ф. 9 ш.

З нагоди вкадемії в честь сл. пам'яті С.Петлери й полк.З.Коновальця в БРАДФОРДІ суміщці зложили І2ф.

НА "ПРЕС-ФОНД" "Ч.П." зложили:

З нагоди вінчання П-ва Ш в а д е л ь в м.ЕДІНТОНІ за ініціативою д.Новіцького гості зложили 2 ф.І ш. 6 п.

З нагоди вінчання П-ва Ш а р к і в за ініціативою д.Валабана гості зложили 4 ф. 9 ш. 9 п.

З нагоди вінчання П-ва Р. Соколович і Р.Хоміцького в гостелі КІРМІНГТОН за ініціативою д.С.Сонів і М.Чеборак гості зложили: по І-му ф. Р.Хоміцький, І.Дідак, П.Фірман, решта гостей зложили 5 ф. І5 ш. 6 І/2 п.

На весіллі П-ва Я.Пановика і М.Рудейчука гості зложили 4 ф. 4 ш.

Д.Панчак Дмитро - І ф., Д.О.Витвицький - ІО ш.

НА ФОНД АБН зложили:

З нагоди вінчання П-ва К о р о п и ш і в в БРАДФОРДІ, за ініціативою д.Я.Пука гості зложили 4 ф. 2п.

НА ПРЕС-ФОНД "КЛАСВИХ ВІДПІСЬ" зложили:

Українці гостелю ВЕЛІНГТОРЕ зложили ІО ш.

ВСІМ ЖЕРТВОДАТЦЯМ - ШИРА ПОЛЯКА.